

မင်းသော်တာ

ဥယျာဉ်ခြံမြေ

စိုက်ပျိုးရေး

ပဒေသာ

<http://khtnetpc.webs.com>
(For Knowledge & Educational Purposes)

တတိယအကြိမ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၂၂/၂၀၀၄ (၆)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် - ၅၅၈/၂၀၀၄ (၇)
- အကြိမ် - ပဉ္စမအကြိမ်
- ၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

အဖုံးနှင့်အတွင်းစာသား

- ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ခင်ကြွေ (မြ-၀၄၇၈၀)
- ရတနာမဂ္ဂဇာတီပုံနှိပ်တိုက်
- အမှတ် - ၂၀၇၊ ဝေဇယန္တာလမ်း၊
- ၁၆/၂ ရပ်ကွက်၊ သပိန်းကျွန်း။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဟင်း
- ယုံကြည်ချက်စာရေ
- ၁၁၁၊ ၃၃-လမ်း
- ကျောက်တံတားမြို့နယ်

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	(က) သစ်သီးဝလံ	
၁။	သရက်ပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၇
၂။	ပိန္နဲပင်စိုက်နည်း	၂၃
၃။	ဒူးရင်းပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၂၇
၄။	မင်းကွတ်ပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၂၉
၅။	ကွမ်းသီး၊ ကြက်မောက်ပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၃၁
၆။	အုန်းပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၃၅
၇။	မာလကာပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၆၂
၈။	ငှက်ပျောပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၆၅
၉။	နာနတ်ပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၇၀
၁၀။	ပန်းသီးပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၇၂
၁၁။	သစ်သော့သီးပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၇၈
၁၂။	စပျစ်သီးပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၈၂
၁၃။	သဘောသီးပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၈၈
၁၄။	ဖရဲသီးပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၉၀
၁၅။	သံပရာ၊ ကျွဲကော၊ လိမ္မော်သီးပင် စိုက်ပျိုးနည်း	၉၁
၁၆။	ဩဇာသီးပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၉၂
၁၇။	ကောက်ရိုးမိစိုက်ပျိုးနည်း	၉၃
	(ခ) ဖင်းသီး ဖင်းရွက်	
၁၈။	ဂေါ်ဖီထုပ်ပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၀၁
၁၉။	ပန်းမုန်လာဥပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၀၄
၂၀။	မုန်လာဥဝါပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၀၆

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၂၁။	မုန်လာဥပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၀၇
၂၂။	မုန်လာဥကြီး၊ ဆလတ်ပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၀၈
၂၃။	နံနံပင်၊ ဟင်းနုနွယ်ပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၁၀
၂၄။	မုန်ညင်းပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၁၁
၂၅။	ရုံးပတီပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၁၅
၂၆။	နီကိုဥပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၁၆
၂၇။	ဆူးပန်းရွက်ပင် စိုက်ပျိုးနည်း	၁၁၇
၂၈။	ကညွတ်ပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၁၈
၂၉။	ကင်ပွန်းချဉ်ပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၁၉
၃၀။	ကြက်ဟင်းခါးသီးစိုက်ပျိုးနည်း	၁၂၀
၃၁။	သခွားသီးပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၂၁
၃၂။	ခဝဲပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၂၃
၃၃။	ဘူးသီးပင်၊ ကျောက်ဖရုံပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၂၄
၃၄။	ရွှေဖရုံသီးပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၂၅
၃၅။	ပဲတောင့်ရှည်ပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၂၆
၃၆။	ဗိုလ်ကိတ်ပဲပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၂၇
၃၇။	ပဲလင်းမြေပင်၊ ပဲစောင်းလျားပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၂၉
၃၈။	ဗိုလ်စားပဲပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၃၀
၃၉။	ဗိုလ်စားပဲပုပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၃၁
၄၀။	ပဲပုံစွန်ပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၃၂
၄၁။	ခရမ်းသီးပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၃၃
၄၂။	ခရမ်းချဉ်သီးပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၃၄
၄၃။	ချဉ်ပေါင်ပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၃၇

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၄၄။	ပိန်းဥပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၃၈
၄၅။	ကြာစွယ်ပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၄၁
၄၆။	ကြက်သွန်နီပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၄၃
၄၇။	ကြက်သွန်ဖြူပင်၊ ချင်းပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၄၇
၄၈။	ပြောင်းဖူးပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၄၉
၄၉။	ငရုတ်ပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၅၁
	(ဂ) ပန်းမန်	
၅၀။	ဒေလီယာပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၅၅
၅၁။	နှင်းဆီပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၆၀
၅၂။	ဒေါနပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၆၈
၅၃။	မေမြို့ပန်း၊ သစ္စာပန်းပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၇၀
၅၄။	နှင်းပန်းပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၇၁
၅၅။	စပယ်ပန်းပင် စိုက်ပျိုးနည်း	၁၇၂
၅၆။	ဂန္ဓမာပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၇၃
	(ဃ) ဘယဆေးပင်	
၅၇။	ဖာတီပွိုလ်ပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၇၅
၅၈။	ပွေးကိုင်းပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၇၇
၅၉။	စမုန်မျိုးငါးပါးပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၇၉
၆၀။	ငရုတ်ကောင်းပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၈၁
၆၁။	ဘုမ္မရာဇာပင်စိုက်ပျိုးနည်း	၁၈၄
(င)	ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျိုးစုံတို့၏	
	အစွမ်းသတ္တိနှင့်အကျိုးသက်ရောက်မှု	
(စ)	သစ်သီးဝလံပင်တို့ဖြင့် ရောဂါမျိုးစုံ အသုံးချနည်း	

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၆၂။	ကညင်ဖြူကညင်နီ	၂၀၀
၆၃။	ကညိုပင်	၂၀၂
၆၄။	ကရဝေး	၂၀၇
၆၅။	ကလောပင်	၂၀၈
၆၆။	ကင်ပွန်းပင်	၂၀၉
၆၇။	ကုလားကင်ပွန်း၊ ကန်စွန်းပင်	၂၁၀/၂၁၁
၆၈။	ကျောက်ဖရုံ၊ ကြက်ဆူပင်	၂၁၃/၂၁၄
၆၉။	ကြိတ်မှန်ပင်	၂၁၇
၇၀။	ကျွဲခေါင်းသီးပင်၊ တမာ	၂၂၀/၂၂၂
၇၁။	ခရာပင်	၂၂၄
၇၂။	ချေးသီး၊ ဆိတ်ဖလူးပင်	၂၂၆/၂၂၇
၇၃။	ဇီရာ	၂၂၉
၇၄။	ညောင်ဗုဒ္ဓဟ	၂၃၀
၇၅။	ထိကရုံး၊ ဒန့်ကျွဲ	၂၃၃/၂၃၄
၇၆။	ဒန့်သလွန်၊ နနွင်း	၂၃၅/၂၃၆
၇၇။	နံ့သာဖြူ၊ နံနံ၊ ပတဲကောကြီး	၂၃၈/၂၃၉
၇၈။	ပေါက်ပင်	၂၄၀
၇၉။	ပေါက်ပန်းဖြူ၊ ပင်စိမ်းအရိုင်း	၂၄၂/၂၄၃
၈၀။	ပိတ်ချင်း	၂၄၄
၈၁။	ဖရုံသီး၊ မရိုးပင်	၂၄၅/၂၄၆
၈၂။	မရှော့ပင်	၂၅၀

သစ်သီးဝလံ ခိုက်ပျိုးစုည်းများ

သရက်

(၁) သရက်ခိုက်ပျိုးစုည်းများ

အသီးသရက် အသားဝက်ဟု မြန်မာတို့ ဆိုရိုးစကားပြုကြသည်။ အသီးတကာ အသီးတို့တွင် သရက်သီးသည် အရသာအရှိဆုံးဟု အမှတ်ပြုကြသည်။ သရက်သီး၏ အရသာကို များစွာသော ပုံပြင်နိပါတ်များတွင် ဖော်ပြထားကြသည်။

သရက်သီးစားခြင်းအကျိုး

သရက်သီးသည် အနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံသည်သာမဟုတ်၊ စားသုံးသူကိုလည်း၊ ခွန်အားတိုး၍ ကျန်းမာရေးကို ဖြစ်စေလေသည်။ ဥတုနှောဇန သင်္ဂဟကျမ်းတွင် သရက်သီး၏ ဂုဏ်အမျိုးမျိုးပြရာ၌ အချဉ်ပျောက်၍ ချိုသော သရက်သီးမှည့် သည် အဆီဩဇာနှင့် ပြည့်စုံ၍ သုက်ကိုပွားစေကာ အားကို ဖြစ်စေသည်ဟု ဖော်ပြထားပေသည်။ သရက်သီးမှည့်သည် အဆင်းကိုလည်း ကောင်းစေ၍ နှလုံးကိုလည်း သက်စေကာ ချမ်းသာစေသည်ဟုလည်း အဆိုရှိပေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် အထက်ပါကျမ်း၌ ဖော်ပြထားသော သရက်သီးကဲ့သို့ အဆင်း အနံ့ အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော မျိုးကောင်းသရက်များ များစွာရှိပေသည်။ အထက်မြန်မာနိုင်ငံတွင် အောင်ဒင်၊ မန္တလေး ပန်းဆွဲနက်တို့၊ သုံးလုံးတစ်တောင်၊ စိုင်တောင်သရက်များ၊ အောက်မြန်မာနိုင်ငံတွင် မချစ်စု၊ ရင်ကွဲ၊ သလပ်ဖက်၊ ရွှေပုစွန်၊ မိုးဖြူလေး စသော သရက်များသည် အလွန် အဆင်း အနံ့ အရသာပြည့်စုံသော သရက်မျိုးကောင်းများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ဤသရက် မျိုးကောင်းများကို သရက်ပင်များ သက်တမ်းရှည်စေ၍ အသီးကောင်းစွာ သီးရန် သိပ္ပံနည်းကျကျဖြင့် စနစ်တကျစိုက်ပျိုးပြုစုရန် လိုအပ် လှပေသည်။

မျိုးယူပုံ

သရက်ပင်စိုက်ပျိုးရာတွင် ဝိဇ္ဇာမျိုးရိုးကောင်းသော သရက်စေ့များကို ရရှိရန် လိုအပ်လှပေသည်။ သို့မှသာ စိုက်ပျိုးလိုက်သော သရက်ပင်သည် သန်စွမ်း၍ အရသာရှိသော အသီးများကို သီးမည်ဖြစ်သည်။ မျိုးကောင်းသရက်မျိုးစေ့များကိုယူရာတွင် လည်း အောင်မြင်သောမျိုးစေ့ကို ရရှိရန် စနစ်တကျ မျိုးယူတတ်ဖို့လိုသည်။ သို့မှသာ ကျန်းမာသန်စွမ်း သော အပင်များ ပေါက်၍ အသီးကောင်းစွာ သီးမည်ဖြစ်သည်။

သရက်မျိုးယူမည့် သရက်ပင်သည် အိုလွန်းသော အပင်မဖြစ်စေရ။ အပင်အိုယူသော မျိုးစေ့သည် လူအို နောက်ကျ အရွယ်လွန်မှ မွေးဖွားသော သားကဲ့သို့ ပိန်လှိုသေးကွေး ပုညက်တတ်ပေသည်။ ပျိုလွန်းသော အပင်မှ မျိုးယူလျှင်လည်း

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

အရွယ်မရောက်သေးသော အမျိုးသမီးငယ်မှ မွေးဖွားသော သားကဲ့သို့ မအောက်မမာဖြစ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မျိုးယူ ရမည့် သရက်ပင်သည် အပြစ်ကင်းစင်သော မအိုလွန်း မပျိုလွန်း သော အရွယ်တော် သရက်ပင်ဖြစ်စေရမည်။ မအိုလွန်း မပျို လွန်းသော သရက်ပင်မှ ပင်မှည့်သရက်သီးများကို ခြင်းဖြင့် ဆွတ်ခူးရမည်။ ထို့နောက် အသားလှီး၍ အစေ့များ ဒဏ်ရာ အနာတရမဖြစ်စေဘဲ ထုတ်ယူရမည်။ မျိုးယူမည့်သရက်စေ့များ ကို ရေမဆေးပါနှင့်။ အရိပ်ထဲတွင် လေသလပ်ခံ၍ ၁၄ ရက်ခန့် ထားပါ။ ထို့နောက်မှ အိုးထဲထည့်၍ ပျိုးပါ။

သရက်စေ့ပျိုးပုံ

စားတတ်မှဝသည်။ ယူတတ်မှရသည် ဆိုသကဲ့သို့ သရက် စေ့များကို ပျိုးထောင်ရာတွင်လည်း ပျိုးတတ်မှ အပင်ပေါက် ကောင်း၍ ရှင်သန်ကြီးထွားမည်ဖြစ်သည်။ သရက်စေ့များကို ပျိုးရန် ပထမပျိုးကို စနစ်တကျကြိုတင်၍ ပြင်ဆင်ထားရန် လိုပေသည်။ သရက်စေ့များ မပျိုးမီ တစ်ပတ်ခန့်က ကြို၍ ကောင်းစွာဆွေးမြေ့နေသော နွားချေးမြေဆွေးတစ်ဆ၊ သဲ တစ်ဆ ပွရွှသော မြေသားတစ်ဆရော၍ ပျိုးအိုးထဲထည့်ပါ။ နောက် သရက်စေ့ကို အညွှောက်ဘက် (ခေါင်းပိုင်း)မှနေ၍ မြေထဲသို့ နှစ်လက်မခန့် ဝင်အောင်မြှုပ်ပါ။ ထို့နောက် နေ့စဉ် ဂရုစိုက် ရေကို မခြောက်လွန်း မစိုလွန်း အနေတော်ဖြစ်အောင် လောင်းပါ။ ယခုမိုးဦးတွင် ပျိုးထားပါက နောက်နှစ်မိုးဦးတွင် မြေချစိုက်ပျိုးနိုင်သည်။

ရေစီးရေလာကောင်းသည့် သဲနန်းမြေပွတွင် သရက်ပင် သည် ကောင်းမွန်စွာ ဖြစ်ထွန်းသည်။ အချဉ်ဓာတ်များလွန်းသော မြေတွင်ကား သရက်ပင် ကောင်းစွာ မဖြစ်ပေ။ မြေဆွေးတွင် စိုက်ပျိုးမည်ဆိုပါက စနစ်တကျပြုပြင်ပြီးမှသာ စိုက်သင့်ပေသည်။ ရေဝပ်သည့် နေရာဖြစ်ပါက ရေထုတ်မြောင်းကောင်းစွာ ဖောက်လုပ်ပြီး ပေါင်းမြင့်မြင့်ထင်၍ စိုက်ပျိုးသင့်သည်။

ဥယျာဉ်ခြံမြေအဖြစ် စိုက်ပျိုးသည်ဖြစ်စေ၊ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း တစ်ပင်စ၊ နှစ်ပင်စ စိုက်ပျိုးသည်ဖြစ်စေ စနစ်တကျမြေကိုတူးဆွ၍ စိုက်ပျိုးသင့်ပေသည်။ သို့မဟုတ်ပါက နောင်တွင် မလိုလားအပ်သော အပျက်အစီးများကို ကြုံတွေ့တတ်လေသည်။ ဥပမာ ကောင်းစွာ မတူးဆပါမူ အောက်တွင် ကျောက်ပြင်ခံ၍ ရေသောက်မြစ် မတိုးနိုင်သဖြင့် အပင်ကြီးထွားမှုမရှိခြင်း၊ အမြစ်အမြွှာများဘေးသို့ ကောင်းစွာ မကားနိုင်၍ အပင်လှိုကာအသီးမသီးနိုင်ခြင်းစသည်တို့ဖြစ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့်စနစ်တကျ ကောင်းစွာတူးဆွစိုက်ပျိုးသင့်ပေသည်။

သရက်ပင်ကို ဥယျာဉ်ခြံအဖြစ် စိုက်ပျိုးမည်ဆိုလျှင် တစ်ကျင်းနှစ်ကျင်း၊ ၂၄ ပေမှ ပေ ၃၀ အထိခွာ၍ ကျင်းများကို ကြိုတင်တူးကာ ပြင်ဆင်ထားရပေမည်။ မြေစေးလျှင် ကျင်းများကို နှစ်ပေအကျယ် နှစ်ပေအနက်တူး၍ သဲ၊ မြေဆွေး အပေါ်ယံကျင်းစာ၊ ပြာ၊ မြေဆွေးများကို ရောစပ်၍ ကျင်းထဲသို့ ထည့်ပါ။ နောက်အပင်ကို အိုးနှင့်အတူ ကျင်းထဲသို့ချပြီး မြေစိုမပျက်စေဘဲ အိုးကိုရိုက်ခွဲပါ။ ထို့နောက် အပင်ကို အိုးထဲမှ

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၁

ရို့စဉ်အတိုင်း ကျင်းနှုတ်ခမ်းတစ်ညီတည်းထား၍ ကျင်း ပြည့်အောင် မြေဖို့ပေးပါ။ စိုက်ပျိုးကျင်းဖို့ရာတွင် အမြစ်မနာ အောင် အထူးသတိထား၍ ပြုလုပ်ပါ။ ဤနည်းအတိုင်း စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးလျှင် သရက်ပင်များ ကောင်းစွာရှင်သန် ကြီးထွား ပွင့်သီး မည်ဖြစ်ပေသည်။

သရက်ပင် တစ်နှစ်ခြားသီးခြင်း

အများအားဖြင့် သရက်ပင်များသည် တစ်နှစ်သီးပြီး နောက် တစ်နှစ်မသီးဘဲနေတတ်သည်။ နောက်နှစ်ကျမှ ပြန်၍ သီးတတ် သည်။ အချို့အပင်များမှာ ပထမနှစ်၊ ဒုတိယနှစ်၊ တတိယနှစ်၊ စသည်ဖြင့် နှစ်စဉ်နှစ်ဆက် သီးသော်လည်း တစ်နှစ်ထက်တစ် နှစ် အသီးနည်းလာတတ်သည်။ အသီးအရသာလည်း မူလထက် လျော့လာတတ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ အပင်အားနည်း လာ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

လူတို့သည် ခွန်အားကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်းသွားလာလှုပ်ရှား အလုပ်များလုပ်ခြင်းဖြင့် အသုံးပြုပြီးနောက် လုံလောက်သော အာဟာရကို စားသုံးခြင်း၊ အိပ်စက်နားနေခြင်းဖြင့် ကုန်ခန်း သွားသောခွန်အားကို ပြန်၍ ဖြည့်ကြသည်။ သို့သော် တစ်ခါ တစ်ရံအပြင်းအထန်လှုပ်ရှား၍ ခွန်အားကို အသုံးပြုပြီးနောက် (ဥပမာ - ပြင်းထန်စွာ ဖျားနာခြင်း၊ အလွန်အမင်းအလုပ်ကို လုပ်ခြင်း၊ အလွန်အကျွံပြေးခုန်ကစားခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် သာမန် စားသောက်သည့်အတိုင်း အစားအစာ အာဟာရကို စားသောက်ရုံမျှ သာမန်အိပ်စက်နားနေရုံဖြင့်ကုန်ခန်းသွားသော

ခွန်အားကို ပြန်လည်ကုန်ခန်းသွားသော ခွန်အားကို ပြန်လည်
ဖြည့်တင်းနိုင်စွမ်းမရှိပေ။ ထိုအခါ နားနေမှုကို ခါတိုင်းထက်
ပို၍ ယူရပြီး အစားအစာသည် ပိုမိုအာဟာရဖြစ်သည့် အစား
အစာများကို ရွေးချယ်၍ ပိုမိုစားသောက်ကြရပေသည်။

ထို့အတူ သစ်ပင်ကို သီးပွင့်ကြသည်မှာ အပင်၏ ရှိသမျှ
ခွန်းအားကို အစွမ်းကုန်အသုံးပြုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
အပင်များ သီးပွင့်ပြီးနောက် အပင်ကြီးထွားမှု၊ ရွက်သစ်ကိုင်း
သစ်ထွက်မှုများကို မပြုကြတော့ဘဲ ရပ်နား၍ အနားယူ
ကြသည်။ ဤအတွင်းလုံလောက်သော အစာအာဟာရကို
စားသုံးရလျှင် အချိန်တန်သည်နှင့် တစ်ဖန် သီးပွင့်ကြသည်။
သို့သော် လုံလောက်သော သြဇာဓာတ်ကို မရရှိပါက အနားယူ
ချိန်သည် ပို၍ကြာမြင့်သဖြင့် သီးချိန်ပွင့်ချိန်ပြန်၍ ရောက်သည့်
တိုင် သီးပွင့်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ပေ။ အချို့ သီးချိန်ဖြစ်၍ သီးပွင့်ကြ
သော်လည်း အနည်းအပါးသော သီးကြပွင့်ကြပေတော့သည်။
ဤအကြောင်းများကြောင့်ပင် သရက်ပင်များ နှစ်ခြားသီးကြခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

သရက်ပင်နှစ်စဉ်သီးအောင်လုပ်ပုံ

သရက်ပင်များနှစ်စဉ်သီး၍ အနံ့အရသာလည်း မူလ
အတိုင်း ကောင်းရန်မှာ အသီးများသီးရသဖြင့် ကုန်ခမ်းသွား
သော အင်အားများ အလျင်အမြန်ပြန်၍ ပြည့်ဝစေရန်နှင့် မလို
သည့် အင်အား မကုန်အောင် ထိန်းသိမ်းဖြည့်တင်းပေးရန်ပင်

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ဖြစ်သည်။ ကုန်ခန်းသွားသော အင်အားပြည့်ဝစေရန် မြေဩဇာများကို စနစ်တကျကျွေးရမည်။ ပေါက်ချင်သလိုပေါက်၍ ထွက်ချင်သလို ထွက်နေသော အကိုင်းများကိုလည်း ပြုပြင်ပေးရမည်။

သရက်ပင်သီးလာသမျှတင်ရန်နှင့် တင်သမျှအသီးအလုံးချော၍ အရသာကောင်းစေရန်မှာ ပထမ သရက်ပင်များ မပွင့်မီ တစ်လခန့်ကြိုတင်၍ ခြောက်နေသော အကိုင်းများ၊ ကိုင်းပိုးကိုင်းညှပ်များကို ဖြတ်တောက်ရှင်းလင်းပေးရမည်။ သရက်ပင်တစ်ကိုင်းကိုင်း နေရောင်ခြည်ကောင်းစွာ ရောက်ရှိရန်နှင့် အကိုင်းနှင့် အရွက်များအကြား လေဝင်လေထွက် ကောင်းစွာ ရရှိရန် အကိုင်းဖျားက စနစ်တကျ ပြုပြင်ဖြတ်တောက်ပြီးနောက် အပင်ကို မြေဩဇာကျွေးရမည်။ သရက်ပင် အပွင့်များပွင့် လာသည့်အခါတွင်လည်း ပွင့်သမျှ အားလုံးမထားဘဲ တန်ရုံ ချန်၍ ခြွေပစ်ပါ။ အသီးများသီးလာသည့် အခါတွင်လည်း သီးသမျှ အားလုံးမထားဘဲ အပင်နှင့် အကိုင်းနှင့် ချိန်ဆ၍ သင့်ရုံမျှ ချန်ပြီး လုံးသိမ်လုံးညှပ်များကိုခြွေပစ်ပါ။ ဤသို့ နှစ်စဉ်ပြုလုပ်ပေးပါက သရက်ပင်သည် နှစ်စဉ်သီးပြီး အရသာလည်း မူလအတိုင်း တည်မြဲနေမည် ဖြစ်ပေသည်။

သရက်ပင်အတွက် မြေဩဇာ

သရက်ပင်အတွက် သင့်လျော်သော မြေဩဇာများမှာ နွားချေးမြေဆွေးနှင့် ပြာများပင်ဖြစ်သည်။ ဓာတ်မြေဩဇာကျွေးလိုလျှင် သာကူစေ့ ဓာတ်မြေဩဇာ ပိုတက် ဓာတ်မြေဩဇာများ

ပင်ဖြစ်သည်။ အပင်ငယ်စဉ်တွင် 'ဓာတ်ဆား ဓာတ်မြေဩဇာ ကိုလည်း ကျွေးသင့်သည်။ အရိုးမှန် မြေဩဇာလည်း သရက်ပင် နှင့် သင့်လျော်သည်။

မြေဩဇာကျွေးပုံ

မြေဩဇာကျွေးရာတွင် စနစ်တကျ မကျွေးတတ်ပါက အပင် ကောင်းစွာ စားသုံးရမည် မဟုတ်ပေ။ မြေဩဇာ အကျွေး မတတ်က အကျိုးမဖြစ်ရုံသာမက အပင်ကိုပါ ပျက်စီးဆုံးရှုံး နိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွေးသမျှ မြေဩဇာအသုံးကျ၍ ကျွေး သလောက် အကျိုးကျေးဇူးရအောင် စနစ်တကျကျွေးရန် လိုအပ် လှပေသည်။

သရက်ပင်မြေဩဇာကျွေးမည်ဆိုလျှင် အမြစ်လွတ်လောက် ရာ၌ အမြစ်များနှင့်လည်း များစွာ မကွာလှသော နေရာတွင် မြောင်းကလေးပတ်၍ တူးသင့်သည်။ သို့မှသာ မြောင်းတူးရာ တွင် အမြစ်များကို မထိခိုက်ဘဲကျွေးသည့် မြေဩဇာဓာတ်များ ကိုလည်း အမြစ်မှ ထုတ်ယူစားသုံးနိုင် ပေမည်။ အမြစ်နှင့်ဝေး ကွာလွန်းလျှင်လည်းကျွေးသည့် မြေဩဇာမှာ အမြစ်နှင့် မထိ တွေ့နိုင်သဖြင့် အပင်စားသုံးရမည်မဟုတ်ပေ။ တူးဆွရာ တွင် အမြစ်များကို ထိခိုက်ပါကလည်း အမြစ်များ အနာတရ ဖြစ်၍ ရောဂါဝင်ကာ အပင်များ သေကျေပျက်စီးနိုင် ပေသည်။ သရက် နှင့်အတူ အပင်ကြီးများကို မြေဩဇာကျွေးရန် အတွက် အ ကောင်းဆုံးအကွာဝေးမှာ 'နေမွန်းတည့်ချိန် ကျရောက်သော အရွက်အုပ်အရိပ်နှုတ်ခမ်းပတ်လည်အတိုင်း အပင်နှင့်ခွာ၍ အနက်တစ်ပေ အကျယ်ကိုးလက်မရှိ မြောင်းကလေးပတ်၍

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

တူးပါ။ ၎င်းမြောင်းထဲတွင် သာကူစေ့ ဓာတ်မြေဩဇာငါးဆ ပိုတက်ဓာတ်မြေဩဇာ လေးဆ ရောစပ် ၍ ခြောက်နှစ်သား အထက်ကပင် နို့ဆီဘူးတစ်လုံးခန့်နွားချေး မြေဆွေးနှင့် ရော၍ ထည့်ပေးပါ။ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်သား ဆိုလျှင် ထမင်းစားဖွန်လေးဖွန်း ငါးဖွန်းအထိ ထည့်ပေးပါ။ ပဲဖတ်၊ နှမ်းဖတ်၊ အရိုးမှုန့်များကို လည်း ထည့်ပေးနိုင်သည်။ မြေဩဇာကို မြောင်းအနံ့ ဖြူးထည့် ပေးပြီးနောက် မြေနှင့်မြောင်းပြည့်အောင် ပြန်၍ ဖုံးပါ။

သရက်ပင် မြေဩဇာကျွေးရန် ကောင်းသော အချိန်မှာ မိုးဦးကျချိန်နှင့် မိုးကုန်လု မိုးနှောင်းအချိန်များပင် ဖြစ်သည်။

သရက်ပင်အပူစင်ကြောခြင်း

တချို့နှစ်များတွင် သရက်ဖူးများ အလိုအလျောက်ကြွေကျ ကုန်တတ်သည်။ သရက်ရွက်များအပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ အပင်အောက်ခြေတွင်လည်းကောင်း အစေ့များကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ ရာသီဥတု ဖောက်ပြန်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ နှင်းခါးရိုက်သည်ဟု ခေါ်ကြသည်။

သရက်ပင် အကိုင်းခြောက်ပြီး ကျိုးခြင်း

တချို့သော သရက်ပင်များတွင် အကိုင်းများခြောက်၍ ကျိုး ကျတတ်သည်။ အကိုင်းတွင် ပိုးပေါက်ကလေးများ တွေ့ရတတ် သည်။ ပင်စည်ဖောက်ပိုး ကျရောက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ၎င်းပိုးမှာ သရက်ပင်အကိုင်းများ ပင်စည်ကို ထိုးဖောက်၍ အတွင်းသို့ဝင်ပြီး အူကိုလျှောက်၍ စားတတ်သည်။ အကိုင်းများ

ခြောက်လိုက်လာပြီး ကျိုးကျသွား တတ်သည်။ပိုးများလျှင် အပင်ခြောက်၍ ငုတ်တုတ်သေတတ်သည်။

ကုသရန်မှာ ပိုးထိုး၍ ခြောက်နေသာ အကိုင်းကို ဖြတ်ပြီး အပင်တွင် ကျန်သည့်အကိုင်း ငုတ်ကို ကတ္တရာစေးသုတ် လိမ်း ထားပါ။အကိုင်းကိုဖြတ်သည့်အခါ အပေါ်ဘက်သို့ ခပ်စောင်း စောင်းစွေပြီးဖြတ်ပါ။ မိုးရေများလျှောကျသွားစေရန်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဆေးရနိုင်မည်ဆိုပါက ပါရာဒိုင်ကလိုရိုဗင်ဇင်းဆေး ကို ပိုးပေါက်များထဲသို့ လောင်းထည့်ပြီးပိတ်ထားပါ။ ဗော်ဒိုဆေး ရည်ကို ခပ်ပျစ်ပျစ်ဖျော်၍ အပင်ကို သုတ်လိမ်းပေးပါ။

သရက်ပင်တစ်ပင်လုံးခြောက်ပြီးသေခြင်း

သရက်ပင်များ ရေမိုးအဆင်ပြေလျက် တစ်ပင်လုံးခြောက် ပြီးသေသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ပင်စည်ဖောက်ပိုးကြောင့်လည်းကောင်း၊ အမြစ်ကို ခြကိုက်၍ လည်းကောင်း ဖြစ်တတ်သည်။ အမြစ်က ခြကိုက်လျှင် အော် (လ်)ဒရင်းရည်ဖျော် ဆေးမှုန့်ကို ရေဖျော် အပင်ရင်းမြေထဲသို့ စိမ့်ဝင်သွားအောင် လောင်းပေးပါ။

ရွက်စားပိုးကို ကာကွယ်နည်း

သရက်ပင် အရွက်များကို ခူများစားပစ်တတ်သည်။ တစ်ပင် လုံး ငုံးတိတိကျန်သည်အထိ ပိုးစားသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။ ထိုခူကောင်လေးများမှာ ဖလံမှ ပေါက်လာသော ပိုးများ ဖြစ်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၇

သရက်ရွက်များကို စာပြီးနောက် အိမ်ကလေးများလုပ်ကာ အရွက်အကိုင်းများတွင် ချိတ်ဆွဲ၍ နေသည်။ ထိုနောက် ထိုအိမ်ကလေးများအတွင်းမှ ဖလံဖြစ်၍ ပျံထွက်လာလေသည်။ ထိုနောက်ဥကလေးများဥပြန်ကာ ထိုဥမှခူများပေါက်၍ သရက်ရွက်များကို စားပစ်ပြန်သည်။ သရက်ပင်သာမဟုတ် အခြားအပင်များကိုလည်း စားတတ်ကြသည်။

ရွက်စာပိုးကို နှိမ်နင်းရန်မှာ ပိုးများစတွေ့လျှင် တွေ့ချင်း အင်ဒရင်းဆေးရည် ၁၉-ရာခိုင်နှုန်းဖြင့် ပက်ဖျန်းပါ။ အိမ်နားနီးလျှင်ဆေးရည်မသုံးပါနှင့်။ ဆေးရွက်ကြီး၅၅-ကျပ်သားကို ရေလေးဂါလံနှင့် ၂၄-နာရီစိမ်ပြီးရသည့်ရေနှင့် ဆပ်ပြာ တစ်လက်မပတ်လည်ကိုရေတစ်ဂါလံနှင့်ဖျော်ထားသောရေကို ဆတူရောစပ်ပြီးပက်ပါ။ ဆားရည်နှင့်လည်း ပက်ပေးနိုင်သည်။ အပင်ကြီးများဖြစ်၍ ဆေးပက်ဖျန်းရန် မဖြစ်နိုင်လျှင် အပင်အောက်မှ မီးဖို၍ မီးခိုးမိုင်းတိုက်ပေးပါ။ ပိုးအိမ်များ ဖြစ်လာလျှင် ထိုပိုးအိမ်များကို ဖြုတ်၍ မီးရှို့ပစ်ပါ။

ပင်မှည့်သရက်သီးပုပ်ခြင်း

သရက်သီးများ အပင်တွင် ရင့်မှည့်လာသည်နှင့် ပုပ်လာသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။ မမှည့်ခင် ဆွတ်ခူး၍ အုပ်ထားလျှင် လဲည်းမှည့်လာသည်နှင့်ပုပ်တော့သည်။ အများအားဖြင့် မျိုးကောင်းသရက်များတွင် ဖြစ်တတ်သည်။ ပုပ်သွားသောသရက်သီးမှည့်ကိုခွဲကြည့်လျှင် အထဲ၌ပိုးတွေ့ရသည်။ ထိုပိုးကြောင့်ပင် သရက်သီးများ ပုပ်ကုန်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပိုးကျိုင်းကောင် အမျိုးအနွယ်ဖြစ်သော ပိုးစိမ်းကောင် (အချို့က ပိုးစုန်းကောင်ဟုခေါ်လေသည်) အမများသည် သရက်ပင်ပွင့်သည့်အချိန်တွင် အပွင့်များအတွင်း ဥများဥချ ပစ်ခဲ့သည်။ ထိုဥသည် အပွင့်မှ သရက်သီးများ သီးလာသည် အထိပါသွားပြီး သရက်သီးများအတွင်းတွင်ရှိနေတော့သည်။ ထို့နောက် သရက်သီးများ မှည့်လာသည့်အချိန် သရက်သီးအသား အနည်းငယ်ပျော့လာသည့်အခါတွင် ထိုဥမှအကောင်ပေါက်ပြီး သရက်သီးကိုစားသည်။ သရက်သီးပုပ်တော့သည်။ ပိုးကောင် မှာ သရက်သီးကိုစားပြီးဘဝပြောင်းကာ ပိုးကျိုင်းကောင် အဖြစ် ပြောင်း၍ ဖောက်ထွက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်တစ်ခါတစ်ရံ ပိုးကို မတွေ့ရပေ။

သရက်သီးကို ဖျက်ဆီးတတ်သည့် နောက်ပိုးတစ်မျိုးရှိသေး၏။ သစ်သီးထိုးစားယင်ကောင်တစ်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။ ထိုယင်သည် မှည့်စပြုသော သရက်သီးပေါ်တွင်နား၍ ဥများဥတတ်သည်။ ၎င်းတို့ဖင်ဖြင့် သရက်သီးကို ထိုး၍ ဥများကိုဥချသည်။ သရက်သီးမှာ ဖင်နှင့်ထိုးသည့်အတွက် အဆိပ်ဖြစ်ကာ ပုပ်တော့သည်။ ပိုးဥမှ ပေါက်လာသော ပိုးကလေးများသည် သရက်သီးကိုစားသောက် ဖျက်ဆီးတတ်လေသည်။

ထိုပိုးများ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နှိမ်နင်းရန် ဆေးပက်ဖျန်း၍ မဖြစ်ပေ။ အကြောင်းမှာ ပိုးကောင်သည် သရက်သီးအတွင်း သို့ရောက်နေသဖြင့် ဆေးနှင့်မထိနိုင်တော့ပေ။ ဆေးနှင့် မထိက ပိုးကောင်မှာ မသေနိုင်ပေ။ နောက်တစ်ချက်မှာ စားသုံးစရာ

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ဖြစ်၍ အဆိပ်ဆေးများ ပက်ဖျန်းခြင်းဖြင့် စားသုံးမိသူများကို အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်သည်။

ထိုပိုးများ၏ အန္တရာယ်ကို အကောင်းဆုံး ကာကွယ်ရန် နည်းလမ်းမှာ သရက်ပင်များပွင့်တော့မည့်အချိန် သို့မဟုတ် မိုး ကုန်စပြုသည့်အချိန်မှစ၍ အပင်အောက်မှာ မီးခိုးမှိုင်းတိုက် ပေးရန်ပင် ဖြစ်သည်။ သရက်ပင်များအောက်တွင် အမှိုက်များပုံ ၍ နေဝင်စအချိန်မှစကာ တစ်နာရီခန့်မီးရှို့ပြီး မီးခိုးမှိုင်းတိုက် ပေးပါ။ နောက်နံနက်စောစော မိုးမလင်းမီ တစ်နာရီခန့် မီးခိုး မှိုင်းတိုက်ပေးပါ။ နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါ၊ သုံးရက်ခြားတစ်ခါ၊ အသီး များသီးလာသည်အထိ ပြုလုပ်ပေးပါ။ ပိုးအန္တရာယ် ကင်းဝေး သွားမည်ဖြစ်သည်။

ပူးတံခြောက်ခြင်းအကြောင်း

သရက်ပင်များ ဖူးတံခြောက်ပြီး အသီးမထင်ဘဲ ရှိတတ် သည်။ သီးလာပြန်လျှင်လည်း မှည့်သည့်အခါ အမည်းကွက်ကြီး များ ဖြစ်ပုပ်ကုန်တတ်သည်။ စိုက်ပျိုးသည့်ဒေသနှင့်သရက်မျိုး မကိုက်ညီ မသင့်လျော်၍လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ မြေကြီးတွင် ရောဂါရှိနေ၍လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ အပုပ်အစပ်များ၊ အိမ်သာ တွင်းများနှင့်နီးလျှင်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ ရေဝပ်လျှင်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ နေရာကောင်းစွာ မရှိလျှင်လည်း ဖြစ်တတ် သည်။ ရေမဝပ်အောင် စိမ့်မစွဲအောင်၊ လောင်းရိပ်မကျအောင် ပြုပြင်ပေးပါ။ နေရောင်ကောင်းစွာ ရရှိအောင် အကိုင်းများကို ဖြုတ်တောက်ပေးပါ။ မိုးမမိသော ပြာတစ်တင်းကို မဖောက်ထုံး

တစ်စလယ် ၍ သရက်ပင်ကို မြေဩဇာကျွေးပါ။

သရက်သီးများ အက်ကွဲခြင်း

သရက်သီးများ အပင်တွင်ရင့်လာလျှင် အက်ကွဲကုန်သည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။ မအက်ခင် အပင်မှ ခူး၍ အုပ်လျှင်လည်း ခေါင်းပိုင်းကစ၍ ပုပ်တတ်သည်။ သရက်သီးအညှာရင်းတွင် ရေညှိကဲ့သို့ စိမ်းစိမ်းချွဲချွဲအညှိများ ကပ်နေတတ်သည်။ အရွက်နှင့်အကိုင်းများတွင်လည်း ဖြူဖြူအကွက်များ တွေ့ရတတ်သည်။ ရောဂါရော ပိုးမွှားပါ ကျရောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်သည်မှာ အများအားဖြင့် ရာသီဥတုဒေသနှင့် မသင့်သော သရက်မျိုးများ စိုက်၍ ဖြစ်တတ်သည်။

သရက်ပင်သည် မြန်မာပြည်တွင် မည်သည့်နေရာ၌ မဆို စိုက်၍ ဖြစ်ထွန်းနိုင်သည်ဆိုသော်လည်း သူ့ အရပ်သူ ဒေသနှင့် ကိုက်ညီသော သရက်မျိုးများကို စိုက်ပျိုးမှာ သ ကောင်းစွာ ဖြစ်ထွန်းသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ကောင်းစွာဖြစ်ထွန်း သီးပွင့်ခြင်း မရှိပေ။ ဥပမာ - အထက်မြန်မာနိုင်ငံ ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော အရပ်ဒေသတွင် ဖြစ်ထွန်းသော အောင်ဒင် သရက်၊ မန္တလေး ပန်းဆွဲသရက်များကို မိုးများ၍ ပူအိုက်စွတ်စိုသော အောက်မြန်မာနိုင်ငံတွင် စိုက်ပျိုးပါက ကောင်းစွာကြီးထွားသီးပွင့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့အတူ အောက်မြန်မာနိုင်ငံတွင် စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းသော မချစ်စု၊ တစုမိက်စသည့် သရက်မျိုးများကို အထက်မြန်မာနိုင်ငံ မန္တလေးကဲ့သို့သော အရပ်မျိုးတွင် စိုက်ပျိုးပါက ဖြစ်ထွန်းမည်မဟုတ်ပေ။ ဤသို့အရပ်ဒေသနှင့် မကိုက်ညီသော

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

သရက်မျိုးကို စိုက်ပျိုးပါက အပင်ဖြစ်ရန်လည်း ခဲယဉ်းသည်။ အပင်ဖြစ်သော်လည်း အသီးကောင်းစွာသီးမည် မဟုတ်ပေ။ အသီးများ သီးလျှင်လည်း သီးလာသော အသီးများမှာ ကောင်းစွာရင့်မှည့်မည် မဟုတ်ပေ။ အသီးမတင်ခြင်း၊ သီး လာသည့် အသီးများ အက်ကွဲခြင်း၊ ပုပ်ခြင်း၊ ပိုးမွှားကျရောက်ခြင်း၊ မှိုရောဂါ၊ ဗိုင်းရပ်ရောဂါစသည်တို့ဖြစ်တတ်ပေသည်။ ဤ ရောဂါ ပိုးမွှားများကို ပျက်ဖျန်းနှိမ်နင်းရန် ဆေးများရှိသည်။ ပိုးမွှားများ အတွက် ကန့်၊ ထုံးဆေးရည်၊ သို့မဟုတ်၊ အော်(လ်) ဗိုလီနီယမ် ဆေးရည်များနှင့် ပက်ဖျန်းနိုင်၍ မှိုရောဂါအတွက် ပါရာနောက် ဆေးရည်၊ ကော့ပါးဖန်ဂီဆိုက်ဆေးရည်၊ ဖော်ဒို ဆေးရည်များဖြင့် ပက်ဖျန်းနှိမ်နင်းနိုင်သည်။

သို့သော် အပင်ငယ်များကို ပက်ဖျန်း နှိမ်နင်းနိုင်သော်လည်း အပင်ကြီးများကို ပက်ဖျန်းရန်မှာ ဆေးရည်လုံလောက်စွာ အသုံးပြုနိုင်မှု၊ ဆေးဖျန်းကိရိယာ ရနိုင်မှုများပေါ်တွင် များစွာ တည်လျက်ရှိပေသည်။ အပင်ကြီးများကို ဆေးဖျန်းပေးရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် သရက်ပင်ကို စိုက်မည်ဆိုလျှင် မျိုးကောင်းဖြစ်တိုင်း မစိုက်သင့်ပေ။ မိမိအရပ်ဒေသနှင့် သင့်သော သရက်မျိုးဖြစ်မဖြစ်၊ ပူအိုက်စွတ်စိုသော အရပ်တွင် ဖြစ်ထွန်းသည့် သရက်မျိုးလော၊ ပူပြင်းခြောက်သွေ့သည့်အရပ် တွင် ဖြစ်ထွန်းသည့် သရက်မျိုးလော စစ်ကြော၍ ပိုးမွှားရောဂါ ဒဏ် ခံနိုင်ရန် မိမိအရပ်နှင့် သင့်သော သရက်မျိုးကိုသာ စိုက်ပျိုး သင့်ပေသည်။

ကိုင်းဆက်စိုက်ခြင်း

သရက်ပင်သည် အမြင်အင်အား အလွန်ကောင်းသည်။ မျိုးရိုးဇာတိ စောင့်ထိန်းမှုလည်း ရှောက်၊ လဲမရွတ်စသည့်တို့ထက် ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် မျိုးစေ့က ပျိုးထောင်စိုက်ပျိုးလျှင် လည်း မျိုးကောင်းသရက်များ ကောင်းစွာဖြစ်ထွန်းနိုင်ပေသည်။ သို့သော် သိပ္ပံနည်းကျသော ကိုင်းဆက်စိုက်ပျိုးခြင်းမှာ ပို၍ ကောင်းသော သေချာသောနည်း ဖြစ်သည်။

အပင်ကို မျိုးပွားရာတွင် ကိုင်းဆက် မျိုးပွားနည်းသည် သိပ္ပံနည်းကျသော မျိုးပွားနည်းပင်ဖြစ်သည်။ မူလအပင်တွင် သီးသောအသီး၏ အရသာအတိုင်းရရှိနိုင်သည့် နည်းဖြစ်သည်။ သရက်ပင်များကိုလည်း ဤသိပ္ပံနည်းကျသော ကိုင်းဆက်စိုက် ပျိုးနည်းဖြင့် စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။

အရပ်ဒေသအလိုက် ပေါက်ရောက်သော သရက်ပင်များကို မြစ်ခံပင်ပြုလုပ်၍ အခြားအမျိုးကောင်း သရက်ပင်များနှင့် ကိုင်း ဆက်စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ ဥပမာ- မြန်မာပြည်တွင် ပေါက်ရောက် သော မချစ်စု။ သလပ်ဖက်၊ ဘင်္ဂလားမှအစ အခြားမည်သည့် သရက်မျိုးကိုမဆို (ခပ်ကြမ်းကြမ်း သရက်မျိုး ဖြစ်လျှင် ပိုကောင်း သည်) ဒေသအလျောက်ပေါက်ရောက်သော သရက်ပင်များကို မြစ်ခံပင်အဖြစ်ပြုလုပ်၍ အထက်မြန်မာနိုင်ငံမှ အောင်ဒင်၊ ပန်းဆွဲ၊ စိုင်တောင်စသည့် သရက်မျိုးများကို ကိုင်းဆက်၍ အောက် မြန်မာပြည်တွင် စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ အထက်မြန်မာပြည်

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၃

တွင် ပေါက်ရောက်သော သရက်ပင်များကို မြစ်ခံပြု၍ အောက်မြန်မာနိုင်ငံမှ မျိုးကောင်းသရက်များဖြစ်သော မချစ်စု၊ ရင်ကွဲ၊ သလပ် ဖက် စသည့်မျိုးများကို ကိုင်းဆက်၍ အထက်မြန်မာပြည်တွင် စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်သည်။

မည်သည့်ဒေသတွင်မဆို ပေါက်ရောက်သော ဒေသရာသီ ဥတု ရောဂါပိုးမွှားဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိသော မျိုးညွှံ့သရက်ရိုင်း များကို မြစ်ခံ၍ မျိုးကောင်း သရက်များနှင့် ကိုင်းဆက်စိုက်ပျိုး ပါက ရောဂါပိုးမွှား ရာသီဥတုဒဏ်ကိုခံနိုင်၍ အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော အသီးများကို ကောင်းစွာ စားသုံးရမည်ဖြစ် ပေသည်။ နိုင်ငံခြား သရက်မျိုးကောင်းများကို စိုက်ပျိုးရာတွင် လည်း ဤနည်းဖြင့် စိုက်ပျိုးပါက အောင်မြင်မှုကို ကောင်းစွာ ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ပိန္နဲ

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပေါက်ရောက်သီးပွင့်ကြသော အသီးအပွင့် တို့တွင် ပိန္နဲသီးလည်း အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော အသီးပင် ဖြစ်သည်။ ပိန္နဲသီးသည် အဆီဩဇာနှင့် ပြည့်စုံ၍ စားသုံးသူကို အားရနှစ်သက်စေသည်။ ခွန်အားကိုဖြစ်စေ၍ အသားကို တိုးပွားစေသည်။ ထိခိုက်ရှနာသော အနာ၊ အလိုအလျောက် ပေါက်သော အနာတို့ကို ပယ်ဖျောက်စေနိုင်သည်။ ပိန္နဲသီးသာ

မဟုတ်၊ ပိန္နဲစေ့သည်လည်း သည်းခြေသလိပ်တို့ကို နိုင်၍ အားကို တိုးပွားစေသည်ဟု ဆေးကျမ်းများတွင် အဆိုရှိပေသည်။

ပိန္နဲသီးကို အချိုပွဲ သရေစာအဖြစ်သာမဟုတ်၊ ဟင်းလျာအဖြစ်လည်း ချက်ပြုတ်စားသုံးကြသည်။ ပိန္နဲသီးအစိမ်းအနုကို ပြုတ် ၍ တို့ကြသည်။ ဆီပြန်ကုလားဟင်းများလည်း ချက်၍ စားကြသည်။ ပိန္နဲသီးအမှည့်ကို တချို့ထောပတ်ဖြင့် စားကြသည်။

ပိန္နဲစေ့ကို ပြုတ်၍လည်းကောင်း၊ မီးဖုတ်၍လည်းကောင်း၊ လှော်၍ လည်းကောင်း၊ ဟင်းချက်၍ လည်းကောင်း အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံပြုလုပ်စားကြသည်။ ပိန္နဲသီး၊ ပိန္နဲစေ့များကို များများစားလျှင် ရင်ပြည့်သည်၊ ရင်ကယ်သည်ဟု အချို့မနှစ်သက်ကြပေ။ ပိန္နဲသီးကို စား၍ အစာမကြေလျှင် ငှက်ပျောသီးကို စားက အစားကြေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် အနံ့အပြား ပိန္နဲပင်များ ပေါက်ရောက်စိုက်ပျိုးကြသော်လည်း စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးပြုပြင်ခြင်းကား နည်းပါးလှပေသည်။

ပိန္နဲအမျိုးအစား

ပိန္နဲတွင် အိမ်ပျောနှင့် အိမ်မာဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။ အိမ်မာသည် ကြေခဲ၍ ရင့်ပြည့်သည်။ အိမ်ပျောသည် ကြေလွယ်ပြီး ဥပဒ်မဖြစ်စေတတ်ဟု ဆေးကျမ်းများတွင် ဆိုသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၅

ပိန္နဲပင်စိုက်နည်း

သစ်သီးဝလံစားသုံးပင်များကို စိုက်ပျိုးရာတွင် အချို့သော အပင်တို့မှာ မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးမည့်မြေတွင် တိုက်ရိုက်ချ၍ စိုက်ပျိုးရသည်။ အချို့သော အပင်တို့မှာ ပျိုးထောင်ပြီးမှ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးရသည်။ အချို့သော အပင်တို့မှာ ပျိုးထောင်၍ ဖြစ်စေ၊ မြေတွင်ဖြစ်စေ၊ တိုက်ရိုက်ချ၍ စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ ပိန္နဲပင်သည် နောက်တိုးအမျိုးအစားဖြစ်သည်။ သို့သော် စနစ်တကျ စိုက်မည် ဆိုလျှင် ပျိုးထောင်ပြီးမှသာ ပြောင်းရွှေ့စိုက်သင့်ပေသည်။

အရသာရှိ၍ သန်စွမ်းသောအပင်မှ ကောင်းစွာရင့်မှည့်သော အသီးကိုယူပြီး ထိုအသီးမှ အောင်မြင်သော မျိုးစေ့များကို ရွေးယူပါ။ ထို့နောက် မြေသားတစ်ဆ၊ သဲတစ်ဆ မြေဆွေးတစ်ဆရောစပ်၍ တည့်ထားသော မြေအိုးတွင် အစေ့ကို မြှုပ်၍ ပျိုးထောင်ပါ။ ပျိုးပင်ကလေးများ တစ်နှစ်သားရလျှင် ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။

ပိန္နဲပင်စိုက်ပျိုးရန် ကျင်းများကို တစ်ကျင်းနှင့်တစ်ကျင်း ၂၄ပေ ပတ်လည်ခွာ၍ တူးသင့်သည်။ ကျင်းအနက် တစ်ပေ၊ အကျယ် နှစ်ပေတူးလျှင် သင့်သည်။ ကျင်းထဲသို့ မြေဆွေးအပေါ်ယံမြေသားများ ဆတူရောစပ်ပြီး ကျင်းပြည့်အောင် ထည့်ပါ။ ထို့နောက်ပျိုးပင်များကို အိုးလိုက်ချ၍ မြေစိုင်းမနာစေဘဲ အိုးကိုခွဲပြီး စိုက်ပါ။

၂၆

မင်းသော်တာ

ပိန္နဲပင်များသည် သဘာဝအားဖြင့် ပင်စည်ထိုးပိုးအနည်းငယ်ကျရောက်တတ်သည်မှအပ ပိုးမွှားရောဂါ ကင်းသည့်အပင်မျိုးများဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ အသီးများ မတင်ဘဲရှိတတ်သည်။ အသီးများ သီးလာသော်လည်းကြီးရင့်ခြင်းမရှိဘဲ ပုပ်သွားတတ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ မြေဩဇာညံ့လွန်း၍လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ အပင်ရင်း ရေဝပ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ စိမ့်ရိုနေ၍လည်း ဖြစ်တတ်သည်။

အသီးများတင်လာရန်မှန်မှာ ရေမဝပ်အောင် စိမ့်မကိုင်းအောင် ရေဖောက်ထုတ်ပေးပါ။ ထို့နောက် မြေဩဇာကျွေးပါ။

ပိန္နဲပင်အတွက် သင့်လျော်သည့် မြေဩဇာမှာ နွားချေးမြေဆွေးပင်ဖြစ်သည်။ ဓာတ်မြေဩဇာဆိုလျှင် သာကူစေ့ဓာတ်မြေဩဇာ ငါးဆ၊ ပိုတတ် ဓာတ်မြေဩဇာလေးဆရော၍ ထည့်ပေးသင့်သည်။ တစ်ပင်လျှင် တစ်ပြည်သားခန့် ထည့်ပေးနိုင်ပါသည်။

ပိန္နဲသီးသော အချိန်

ပိန္နဲပင်သည် အများအားဖြင့် လေးနှစ်သားရလျှင် ငှက်စာညံ့။ ခြောက်နှစ်သားတွင် အသင့်အတင့်သီး၍ ခုနှစ်နှစ်သားတွင် မြိုင်မြိုင်သီးသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၇

ပိန္နဲသီးများမနူးမနပ်ပြစ်ခြင်း

ပိန္နဲသီးများ တစ်ခါတစ်ရံအပင်တွင် ကောင်းစွာ မရင့်သေးဘဲ ကွဲအက်နေတတ်သည်။ ၎င်းပိန္နဲသီးကိုခူး၍ အုပ်သည့်အခါ တွင်လည်း ပိန္နဲသီးများ မနူးမနပ်နှင့်တောက်ဆက်ဆက် ဖြစ်နေတတ်သည်။ နေပူလွန်းသောကြောင့် မရင့်ခင်ကွဲ၍ မရင့်ဘဲ အုပ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ညတွင် အေး၍ နေ့တွင်နေ အလွန်ပူသော ရာသီမျိုးတွင် ဖြစ်တတ်သည်။ အပင်မှာ နေပူထဲသို့ ကျနေပြီး အသီးကို တစ်နေကုန် နေထိုးခံရသော အပင်များတွင်အဖြစ်များသည်။

ပိန္နဲပင်သည် သဘာဝအားဖြင့် အခေါက်ပျော့သော အပင်ဖြစ်ရာ နေတိုက်ရိုက်ပူသည်ကို မကြိုက်ပေ။ အရိပ်ကျနေမှ ကြိုက်သည်။

ခူးရင်း

မြေအနေအထား

သဲနုန်းမြေပွ၊ မြေဆီမြေသားကောင်း၍ ရေစီးရေလာကောင်းသော မြေမျိုးကို အထူးနှစ်သက်သည်။ မြေစေးများတွင် စိုက်ပျိုးလိုပါက တွင်းများကို ၃-ပေအကျယ်၊ ၃-ပေအနက်မှ ၅-ပေအကျယ်၊ ၅-ပေ အနက်ထိ တူးဆွ၍ အပေါ်ယံမြေလွှာနှင့်သဲမြေ ၃၀ ရာခိုင်နှုန်း၊ မြေဆွေး ၃-ရာခိုင်နှုန်းရောစပ်၍ စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။

၂၀

မင်းသော်တာ

ရာသီဥတု

ပူအိုက်စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းသော ရာသီဥတုကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်။

သက်တမ်း

၆-နှစ်မှ ၇-နှစ်အတွင်း သီးပွင့်၍ နှစ်ပေါင်း ၃၀ မှ ၅၀ အထိ ရှင်သန်သည်။

စိုက်ပျိုးရန်ဒေသ

ဒူးရင်းသည် ပူအိုက်စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းသော အရပ်ဒေသဖြစ်သည့် ပဲခူးတိုင်း၊ တနင်္သာရီတိုင်း၊ ရခိုင်တိုင်းနှင့် ဧရာဝတီတိုင်းစသော အရပ်ဒေသတို့တွင် ဖြစ်ထွန်းနိုင်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်း

ဒူးရင်းကို အစေ့မှ ပျိုးထောင်၍ စိုက်ပျိုးရသည်။ ပျိုးပင်တစ်နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်လျှင် ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ အစေ့ကို ပျိုး၍ စိုက်ပျိုးသော အပင်ကလေးများသည် သီးပွင့်လာသောအခါ မူလအတိုင်း သီးပွင့်နိုင်မည်ဟု ယူဆရန် ခဲယဉ်းလှသည်။ အကောင်းဆုံးမှာ မျိုးကောင်းမျိုးသန့်အပင်များမှာ ကိုင်းဆက်နည်းဖြင့် မျိုးကူး စိုက်ပျိုးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ ကိုင်းဆက် မျိုးကူး စိုက်ပျိုးသော အပင်များမှာ စောစောသီး၍ မျိုးစေ့မှ စိုက်သော အပင်များကဲ့သို့ လွန်မင်းစွာ မြင့်မားခြင်းလည်း မရှိပေ။ ၎င်းအပင်သည် ငယ်စဉ်အခါ၌ နေပူရှိန်ကို တိုက်ရိုက်မခံနိုင်သည့်အတွက် ငှက်ပျော၊ ပဲစင်းငုံ၊ ပိန္နဲ၊ နာနတ်

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

စသောအပင်များကို ရောနှောစိုက်ပျိုးရပေသည်။ ပထမစိုက်ပျိုးသည့်နှစ်တွင် နွေရာသီ၌ရေလောင်းပေးရန် အရေးကြီးလေသည်။ အမြစ်အုံ ကောင်းစွာ ရင့်သန်လာသည်နှင့် ရေလောင်းရန် မလိုတော့ချေ။ အထူးသဖြင့် စိုက်ပျိုးရန်တွင်းများကို စနစ်တကျပြုပြင်ခြင်းသည် အပင်၏ ကြီးထွားသန်စွမ်းမှုကို အထူးအားပေးသည့်အတွက် အထူးပြုစုထိန်းသိမ်းရန် သက်သာလေသည်။ တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင်စိုက်ပျိုးရမည့် အကွာအဝေးမှာမူ ၂၄x၂၄ ပေမှ ၃၀x၃၀ပေအထိ မြေအနေအထားကြည့်၍ စိုက်ပျိုးရပေမည်။

ပိုးမွှားရောဂါ

၎င်းအပင်မျိုးသည် ပိုးမွှားရောဂါကင်းစင်သော အမျိုးဖြစ်သည်။

မင်းကွတ်

မြေအနေအထား

မင်းကွတ်သည် မြေပြန့်၊ မြေဩဇာထက်သန်သော သဲနုနုမြေပွကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်။

ရာသီဥတု

ပူအိုက်စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းသော ရာသီဥတုကိုပိုမိုနှစ်သက်သည်။

စိုက်ပျိုးရန်ဒေသ

မင်းကွတ်သည် ပူအိုက်စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းသော အရပ်ဒေသဖြစ်သည့် ပဲခူးတိုင်း၊ တနင်္သာရီတိုင်း၊ ရခိုင်ပြည်နယ်နှင့်ဧရာဝတီတိုင်းစသော အရပ်ဒေသ တို့တွင် ဖြစ်ထွန်းနိုင်သည်။

သက်တမ်း

၁၀နှစ်မှ ၁၂နှစ်သားအရွယ် ရောက်သည့် အခါမှသာလျှင် စတင်သီးပွင့်၍ နှစ်ပေါင်း ၄၀ မှ ၅၀ အထိ ရှိသည်။

စိုက်ပျိုးနည်း

အစေ့မှပျိုးထောင်၍ ပျိုးပင်အသက် ၂-နှစ်သားမှ ၃-နှစ်သားအတွင်းတွင် ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ မင်းကွတ်ပင်များသည် ငယ်စဉ်အခါနေပူချိန် လုံးဝလက်မခံနိုင် သောကြောင့် ငှက်ပျောခြံ၊ ပိန္နဲခြံများ၌ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်ပေ ၂၀ မှ ၂၄ ပေအထိ အကွာအဝေးထား၍စိုက်ပျိုးရသည်။ ၎င်းသစ်ပင်များ စိုက်ပျိုးရန်အတွက်မှာ အကျယ် ၃ပေ၊ အနက် ၃ပေဖြစ်ရမည်။ မင်းကွတ်ပင်ကလေးများ ကြီးထွားလာသည်နှင့် အရိပ်ရရန် စိုက်ပျိုးထားသော ပိန္နဲ၊ ငှက်ပျောပင်တို့ကို တဖြည်းဖြည်း ရှင်းလင်းပေးရမည်။ ၎င်းအပင်များသည် အမြစ်ရင်း၌ အမြဲတစေစွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းသော မြေမျိုး၌ ပေါက်ပွားခြင်း ကောင်းလေသည်။ ထို့ကြောင့် နွေမိုးမရွေး စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းသော မြေကို ရွေးချယ်စိုက်ပျိုးရမည်။ မြေအောက်ကြောရေ ၃ပေမှ ၄ ပေအတိမြင့်သော နေရာတွင် ပိုမိုဖြစ်ထွန်း၏။

မြေဩဇာ

၆:၁၀:၁၅ အချိုးအစားစပ်၍ ပြောင်းရွှေ့ စိုက်ပျိုးသည်။ ၃ နှစ်သားအရွယ်မှစကာ တစ်ကြိမ်လျှင် တစ်အောင်စမှ ၃အောင်စအထိ တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ်ထည့်ပေးသင့်သည်။ ၇နှစ်သားအရွယ်ရောက်၍ သီးပွင့်ချိန်တွင် ၂ -ဆမှ ၃ဆအထိ တိုးမြှင့် ထည့်သွင်းပေးသင့်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၃၁

ပိုးမွှားရောဂါ

မင်းကွတ်ပင်များသည် ပိုးမွှားရောဂါကင်းစင်သော အပင် မျိုးများဖြစ်သည်။ ယခုအထိ ပိုးမွှားရောဂါနှင့် ပတ်သက်၍ ပျက်စီးချွတ်ယွင်းသည် မတွေ့ရှိသေးပေ။

ကွမ်းသီး

ကွမ်းသီးပင်များကို စိုက်ပျိုးသောအဆင့်တွင် အဆင့်နှစ်ဆင့် ရှိသည်။ ပထမအဆင့်သည်ကွမ်းသီးပင်များ ပျိုးထောင်ခြင်းဖြစ် ၍ ဒုတိယအဆင့်သည် စိုက်ခင်းတွင် စိုက်ပျိုးခြင်းဖြစ်သည်။ ရင့်၍ မှည့်သော ကွမ်းသီးများကိုယူ၍ မျိုးကျင်းတွင် မြေဆွေး ထားပြီး သစ်ရွက်ဆွေးများကို ဘေးမှာအုပ်ထားကြရသည်။ ထို့နောက် ရေလောင်းပေးကြရသည်။ ကွမ်းသီးပင်တို့သည် နှစ်လခန့်ကြာလျှင် အစို့ထွက်လာကြသည်။ အစို့ထွက်ပြီး တစ်နှစ်ခန့်ကြာမှ စိုက်ခင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းစိုက်ကြသည်။

ကွမ်းသီးပင်များကို မစိုက်ပျိုးမီ စိုက်ခင်းတွင် ရှိသော ပေါင်း ပင်ချုံနွယ်များကို ရှင်းလင်းပစ်ကြရသည်။ ရေထုတ်မြောင်းများ ကို အဆင့်ဆင့်ပြုလုပ်ထားရသည်။ ကွမ်းသီးပင်စိုက်သော ပေါင်းတို့မှာ အမြင့်သုံးလေးပေခန့် ရှိကြသည်။

ကြက်မောက်

ဒူးရင်း၊ မင်းကွတ်သီးကဲ့သို့ပင် စားသုံးရာတွင် အရသာရှိ၍ ဒူးရင်း၊ မင်းကွတ်များကဲ့သို့ပင် ပူအိုက်စွတ်စိုသော ဒေသတွင် ပေါက်ရောက်သော နောက်အသီးတစ်မျိုးမှာ ကြက်မောက်သီးပင်ဖြစ်သည်။ သွေး၊ သည်းခြေနှင့် သင့်သည်ဟု မြန်မာ့ဆေးကျမ်းများတွင် ဆိုသည်။

စိုက်ပျိုးရန်ဒေသ

ကြက်မောက်ပင်သည် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပူအိုက်စွတ်စိုသော ရာသီဥတုကိုသာ ကြိုက်နှစ်သက်၍ ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော ရာသီဥတုတွင် မဖြစ်ထွန်းပေ။ အေးမြသော ရာသီဥတုတွင်လည်း ပေါက်ရောက်ခြင်းမရှိပေ။ ပဲခူးတိုင်း၊ ဧရာဝတီတိုင်း၊ တနင်္သာရီတိုင်း၊ ရခိုင်ပြည်နယ်များတွင် ဖြစ်ထွန်းသည်။ အထူးသဖြင့် တနင်္သာရီတိုင်းတွင် ကောင်းစွာပေါက်ရောက် ဖြစ်ထွန်းသည်။

စိုက်ပျိုးနည်း

ယခုစိုက်ပျိုးနေကြသောနည်းမှာ အစေ့ကို ပျိုးထောင်၍ ပြောင်းလဲ ရွှေ့စိုက်ပျိုးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤနည်းမှာ မျိုးကောင်း မျိုးသန့်အပင်များမှ မျိုးကိုယူ၍ စိုက်ပျိုးသည့် တိုင် မျိုးကောင်းမျိုးသန့်အပင်များဖြစ်လာရန် စိတ်ချရသည့်နည်းမဟုတ်ပေ။ မူလမျိုးယူသည့်အပင်၏ အရသာအတိုင်းရရှိ၍ အပင်နိမ့်နိမ့်အသက်ငယ်ငယ်နှင့် အသီးသီးရန် ကိုင်းဆက်စိုက်ပျိုးနည်းဖြင့် စိုက်ပျိုးသင့်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

အရပ်ဒေသအလိုက် ပေါက်နေကျ ကြက်မောက်သီးများကို ပျိုးထောင်ထားပြီးနောက် ၎င်းအပင်များကို မြေခံပင်ပြုလုပ်ကာ အစေ့သေးသေး အသားထူထူ အရသာချိုသော အသီးများ အများဆုံးသီးသည့် အပင်မှ ခဲတံချောင်းအရွယ်တစ်နှစ်ခွဲမှ နှစ်နှစ်သားအတွင်းရှိအကိုင်းများနှင့် ကိုင်းဆက်စိုက်ပျိုးပါက အပင်ပူပူအသက်ငယ်ငယ်နှင့် မူလမျိုးအတိုင်း အရသာရှိသော အသီးများကို သီးမည်ဖြစ်သည်။

မြေအမျိုးအစား

ရေစီးရေလာကောင်းသော သဲနုံးမြေပွတွင် ကောင်းစွာဖြစ်ထွန်းသည်။ မြေစေးများတွင် စိုက်ပျိုးမည်ဆိုလျှင် ကျင်းများကို အကျယ်ငါးပေ၊ အနက်ငါးပေအထိ တူး၍ မြေဆွေး ၃၀ရာခိုင်နှုန်း သဲ ၃၀ ရာခိုင်နှုန်းနှင့် အပေါ်ယံမြေသားကို ရောစပ်ပြီး ကျင်းပြည့်အောင်ထည့်၍ စိုက်ပျိုးပါ။

စိုက်ပျိုးပုံ

ကြက်မောက်ပင်စိုက်ရန်အတွက် ကျင်းများကို တစ်နှစ်ခန့် က ကြိုတင်တူးဖော်၍ ပြင်ဆင်ထားသင့်သည်။ ကျင်းများကို သုံးပေအကျယ်၊ သုံးပေ အနက်တူး၍ အမှိုက်သရိုက်များကျင်းပြည့်အောင်ထည့်ပြီး မီးရှို့ပါ။ ထို့နောက် မြေဆွေးတစ်ဆအပေါ်ယံ မြေသားတစ်ဆ ရောစပ်၍ ကျင်းပြည့်အောင် ထည့်ထားပါ။ ထို့နောက်အစေ့မှ မျိုးထောင်ထားသောအပင်များ သို့မဟုတ် သိပ္ပံနည်းကျကျ ကိုင်းဆက်ထားသော အပင်များက အမြစ်မနာအောင်ချပြီးစိုက်ပါ။

စိုက်ပျိုးရာတွင် ကြက်မောက်ပင်များကို မြေပြန့်ဖြစ်လျှင် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၂၄ ပေ ပတ်လည်ခွာ၍ တောင်စောင်းများ တွင်တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၂၀ ပတ်လည်ခွာစိုက်ပါ။

အပင်များငယ်စဉ်အခါတွင် အရိပ်များရရှိရန် ငှက်ပျောပင် များ အရိပ်ပင်အဖြစ် စိုက်ပျိုးထားရမည်။ အပင်ကြီးလာသည့် အခါတွင် အရိပ်ပင်များကို တဖြည်းဖြည်းဖယ်ရှားပေးရမည်။

မြေဩဇာ

မြေဆွေး၊ သစ်ဆွေး မြေဩဇာများမှာ ကြက်မောက်ပင် အတွက် ကောင်းလှသော မြေဩဇာများပင်ဖြစ်သည်။ ဓာတ် မြေဩဇာကျွေးမည်ဆိုလျှင် သာကူစေ့ဓာတ်မြေဩဇာ ငါးဆ၊ ပိုတက် လေးဆရောစပ်ထားသော ဓာတ်မြေဩဇာကို ၂-နှစ် သားတစ်ပတ်လျှင် လေးအောင်စမှ ရှစ်အောင်စအထိ အပင် ကြီးထွားမှုကို ကြည့်၍ ထည့်ပေးပါ။ ငါးနှစ်သားမှစ၍ သုံးဆ မှ လေးဆအထိတိုး၍ ထည့်ပေးပါ။ ဓါတ်မြေဩဇာများကို နွားချေးမြေဆွေးများဖြင့် ရော၍ ထည့်ပေးပါ။

မြေဩဇာ ကျွေးရန်ကာလ

ကြက်မောက်ပင်ကို တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မြေဩဇာကျွေး ပေးသင့်သည်။ မိုးဦးကျအချိန်တွင် တစ်ကြိမ်၊ မိုးကုန်ခါနီး မိုးနှောင်းတွင် တစ်ကြိမ် မြေဩဇာကို အပင်ရွက်အုပ်ပတ်လည် မြောင်းတူး၍ ထည့်ပေးပြီး မြေဖြင့်ပြည့်အောင်ဖို့ထားရမည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၃၅

မိုးမွှားစရာဂါ

ကြက်မောက်ပင်တွင် ပင်စည်ပိုးများကျတတ်သည်။ ၎င်းပိုးများ၏ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန်မှာ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ် ဖော်ဒိုဆေးရည် ခပ်ပျစ်ပျစ်ဖျော်၍ ပင်စည်ကို သုတ်သိမ်းပေးရမည်။

ပြုစုစောင့်ရှောက်ပုံ

ကြက်မောက်ပင်တွင် အထူးအထွေ အကိုင်းများကို ဖြတ်တောက် ပေးရန် မလိုသော်လည်း အပေါ်သို့ ထောင်တက်လာသော အကိုင်းများကိုမူဖြတ်ပေးရမည်။ ကိုင်းခြောက်များကိုလည်း ရှင်းလင်းပေးရမည်။ အသီးများ သီးလာသည့်အခါ လင်းနို့၊ လင်းဆွဲ၊ ကျီးကန်းများနှင့်အခြား ငှက်များ၏ အန္တရာယ်ကို အထူးကာကွယ်ပေးရန် လိုသည်။ ပိုက်ကွန်များ၊ ဆူးခက်တန်း များ ပြုလုပ်ကာကွယ်၍ ဂရုစိုက် ခြောက်လှန့်ပေးရန်လည်း လိုပေသည်။

သက်တမ်း

ကြက်မောက်ပင်သည် ခြောက်နှစ်သားအရွယ်တွင် အသီးသီးပြီး နှစ်ပေါင်း (၅၀)အထိ အသက်ရှည်ကာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အသီးပို၍ သီးတတ်သည်။

အုန်းသီး

အုန်းသီးသည် အေး၏။ ကြေခဲ၏။ ဆီးကို ရွှင်စေတတ်၏။ ဝမ်းချုပ်၏။ ဝစေတတ်၏။ အားကို ဖြစ်စေတတ်၏။ လေနာရတ္တပိတ်နာကိုယ်ပူနာကို နိုင်၏။ နှလုံးကို နှစ်သက်စေတတ်၏။

ဟု ဥတုဘောဇနသင်္ဂဟကျမ်းတွင် အုန်းသီး၏ ဂုဏ်သတ္တိကို ဖွင့်ဆိုထားပေသည်။ အုန်းသီးရင့်ကို အာဟာရဓာတ်၊ ခွဲကြည့်လျှင် ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် ရေငွေဓာတ် ၃၆. ၃၊ ပရိုတင်းဓာတ် ၄. ၅၊ အဆီဓာတ် ၄. ၆၊ သတ္တုဓာတ် ၁. ၀၊ ဖိုင်ပါ ၃. ၆၊ ကာဗိုဟိုက်ဒရိတ် ၃. ၀၊ ထုံး၁. ၀၁၊ မီးစုန်း ၀. ၂၄ နှင့် သံဓာတ်ဂရမ် ၁၀၀ လျှင် ၁. ၇၀ မီလီဂရမ် ကယ်လ်စီယမ်၊ ချိန်ဂရမ် ၁၀၀ လျှင် ၄၄၄၊ တစ်အောင်စလျှင် ၁၂၉၊ ကယ်ရီတင်း (ဗီတာမင်အေ)ဂရမ် ၁၀၀လျှင် အင်တာနေရှင်နယ်ယူနစ် အနည်းငယ်၊ ဗီတာမင်တီ-၁ လည်းကောင်း ၁၅၊ ဗီတာမင်စီဂရမ် ၁၀၀လျှင် ၁မီလီဂရမ်ပါရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

အုန်းသီးကို ဆေးဝါးဓာတ် မုန့်ပဲ သရေစာ များသာပြုလုပ်စားသုံးရသည်မဟုတ်၊ လူသုံးပစ္စည်းအမျိုးမျိုးလည်းပြုလုပ်သုံးစွဲရသည်။ အုန်းသီး၏ အပေါ်ခွံအုန်းဆံကို ခြေသုတ်ခုံ၊ ကော်လော၊ ရေပုံးကြိုးမှအစ သင်္ဘောချည်သည့် ကြိုးအထိ အမျိုးမျိုး ပြုလုပ်သုံးစွဲကြသည်။ အုန်းခွံကို စိပ်ပုတီး၊ ရေမှုတ်၊ ဆီခတ်သည့် အမှုတ်မှအစ အလှအပထည့်စရာ ခွက်အမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်သုံးစွဲကြသည်။ အုန်းသီး၏ အသုံးမှာ စာတစ်ဆောင် ပေတစ်ဖွဲ့ စာဖွဲ့ ရလောက်အောင်ပင် များပြားလှပေသည်။ ရှေးစာဆိုတော်ကြီး ဦးတိုးက ရာမရကန်တွင် အုန်းသီး၏ အသုံးကို စာဖွဲ့ခဲ့ဖူးသည်။

အသီးသာမက အုန်းတစ်ပင်လုံးမှာလည်း အသုံးကျလှသည်။ အုန်းလက်ကို တံမြက်စည်းအစ ခြင်းတောင်းသေတ္တာထည့်စရာ လူအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုး ပြုလုပ်ရသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

အုန်းသားကို တံတားခင်း၊ အိမ်ဆောက်၊ ထုတ်ယောက်ယက်မ
လိုသမျှ အသုံးပြုနိုင်သည်။ အုန်းတစ်ပင်လုံးတွင် လွှင့်ပစ်ရသည်
အပိုင်းမရှိ၊ လူတို့လိုသမျှ အသုံးချနိုင်သည်သာ ဖြစ်ရာ
အုန်းပင်မှာ လူတို့အဖို့ ပဒေသာပင်တစ်မျိုးပင်ဖြစ်၍ စီးပွား
ရေးအနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခရီးသွားဟန်လွဲအဖြစ်ဖြင့်
လည်းကောင်း စိုက်ပျိုးသင့်သော အပင်ဖြစ်သည်။

အမျိုးအစား

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရပ်ဒေသအလျောက် အုန်းပင်အမျိုးမျိုး
ရှိသော်လည်း အဓိက အရင်းခံအားဖြင့် သုံးမျိုးသာရှိသည်။
၎င်းတို့မှာ (၁) ဝက်မလွတ်အုန်းခေါ် အပူမျိုး။ (၂) တောသုံး
အုန်းခေါ် လိမ္မော်အုန်းနှင့် (၃) အရံအမြင့်မျိုးဖြစ်သည်။

အမြင့်

အုန်းသီးကိုလိုက်၍ အနိမ့်အမြင့်ရှိကြသည်။ ဝက်မလွတ်
အုန်းခေါ် အပူမျိုးသည် စသီးစတွင် အပင်နိမ့်နိမ့်ကလေးနှင့်
သီးသည်။ နောင် တဖြည်းဖြည်းမြင့်လာသည်။ ၃၅ ပေအထိ
မြင့်သည်။ လိမ္မော်ရောင်အုန်းမျိုးသည် ပေ ၄၀ ပေခန့်အထိ
မြင့်သည်။ အုန်းထရံမျိုးသည် ပေ ၆၀ အထိ မြင့်သည်။

အသီးသီးနှုန်း

ဝက်မလွတ်အုန်းခေါ် အပူမျိုးသည် တစ်နှစ်လျှင် အလုံး
၉၀ ခန့် သီးသည်။

လိမ္မော်ရောင်အုန်းမျိုးမှာ အလုံး ၉၀ မျှသီးသည်။ အုန်း
ထရံခေါ် အမြင့်မျိုးမှာ အလုံး ၅၀ မျှသီးသည်။

၃၈

မင်းဇော်ဇော်

ဝက်မလွတ်အုန်းသီးသည် စိုက်၍ သုံးနှစ်မှ ငါးနှစ်အတွင်း အသီး စ,သီးသည်။ လိမ္မော်ရောင် အုန်းသီးသည် အပင်သက် ငါးနှစ်မှ ရှစ်နှစ်အတွင်း အသီးစ ,သီးသည်။

ဝက်မလွတ်အုန်းမျိုးသည် နှစ်ပေါင်း ၃၅နှစ်မှ နှစ်ပေါင်း ၄၀အထိရှည်သည်။ လိမ္မော်ရောင် အုန်းသီးသည် နှစ်ပေါင်း ၄၀ မှ ၄၅ 'နှစ်အထိ ရှည်သည်။ အုန်းအမြင့်မျိုးမှာ နှစ်ပေါင်း ၈၀ မှ ၁၀၀ အထိ ရှည်သည်။

ဝက်မလွတ် အုန်းမျိုးသည် ဆီတစ်ပိဿရရန် အုန်းအလုံး ၂၅ လုံးမှ ၁၀ အထိ ကြိတ်ရသည်။ လိမ္မော်ရောင်အုန်းမှာ ၁၈ လုံးခန့်ကြိတ်လျှင် ဆီတစ်ပိဿရသည်။ အုန်းထရံမျိုးမှာ ၁၂ လုံးမှ ၁၅ လုံးအထိ ကြိတ်ရသည်။

စိုက်ရန်ကောင်းသော အမျိုး

ဝက်မလွတ် အုန်းသည် အရည်သောက်ရန်အတွက် ကောင်းသည်။ အလှစိုက်ရန် ကောင်းသည်။ လိမ္မော်ရောင်အုန်း သည် အရည်သောက်ရန်အတွက် အလွန်ကောင်းသည်။ အုန်းထရံမျိုးသည် နှစ်ပေါင်း ၈၀ မှ ၁၀၀အထိ အသက်ရှည်၍ အုန်းသားထူသည်။ အုန်းသီးလုံးသည် ကြီးသည်။ စီးပွားရေး အတွက် စိုက်ရန်သင့်လျော်သည်။

မျိုးဖောက်ခြင်း

ဆိုင်မှာ ရောင်းချသော အုန်းသီးခြောက်များကို အပေါ်ခွံ ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ မျိုးဖောက်၍ ရသည်။ အပေါ်ခွံပါလျှင် ပို၍ကောင်းသည်။ သို့သော် ဆိုင်မှ အုန်းသီး

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ခြောက်များမှ အပ မျိုးအတွက် ရွေးချယ်ထားသော မျိုးအုန်းသီးများ မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် မျိုးကောင်းသည့် အုန်းသီးများပါနိုင်သလို မျိုးညံ့သည့် အုန်းသီးလည်းပါနိုင်ပါသည်။ မျိုးကောင်းကို မျိုးဖောက်၍ စိုက်ပျိုးမိပါက ကောင်းမည် ဖြစ်သော်လည်း မျိုးညံ့ကိုစိုက်ပျိုးမိပါက ကောင်းမည် ဖြစ်သော်လည်း မျိုးညံ့ကိုစိုက်ပျိုးမိပါက မသီးဘဲ နေချင်လည်းနေမည်။ သီးထွက်ညံ့လျှင်လည်း ညံ့မည်။ အသီးမစာဘဲ နေချင်လည်းနေမည်။ ရောဂါအမျိုးမျိုးပါချင်ပါမည်။ အုန်းပင်မှာ စိုက်ပြီးနောက် ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်ကြာမှ အသီးစတင်သီးရာ ထိုအခါကျမှ မျိုးမကောင်း၍ မသီးလျှင် သို့မဟုတ် အသီးညံ့လျှင် ပြုပြင်မရတော့ပေ။ တစ်ပင်လုံး ခုတ်ပစ်ရန်သာ ရှိပေတော့သည်။ ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ် စိုက်ပျိုးပြုစုယူခဲ့၍ အပင်ကြီးဖြစ်မှ ခုတ်ပစ်ရမှလည်း နှမြောစရာကောင်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် စိုက်ကတည်းက မျိုးကောင်းမျိုးသန့် မျိုးအုန်းကို စနစ်တကျရွေး၍ ပျိုးထောင်စိုက်ပျိုးသင့်သည်။

မျိုးအုန်းသီး ရွေးချယ်ပုံ

ကိုယ်နှင့်ပေါင်းရမည့် ဇနီးလောင်း ရွေးချယ်ရာတွင် ယောက်ျား၊ ခယ်မ၊ ယောက်ဖ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့၏ အရည်အချင်း သဘောသကာယကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်ချင်မှ ဆန်းစစ်ပါ။

ကိုယ့်ဇနီးလောင်း သဘောကောင်းလျှင် ပြီးရောဟု သဘော ထား၍ ရွေးလိုက ရွေးနိုင်သည်။ သို့သော် မျိုးအုန်းသီးရွေးချယ် ရာတွင်မူ မျိုးဖောက်မည့် မျိုးအုန်းသီးကောင်းရုံဖြင့် ရွေးချယ်၍ မဖြစ်ပေ။ မျိုးယူမည့် အုန်းပင်၏ အရည်အသွေးကိုလည်း ရွေးချယ်ရသည်။ ထိုမျိုးယူမည့် အုန်းပင်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပေါက်ရောက်နေသော အုန်းပင်များ၏ အရည်အသွေးကိုလည်း ရွေးချယ်ရသည်။

မျိုးယူမည့် အုန်းပင်၏ ပတ်လည်တွင် ပေါက်နေသော အုန်းပင်များသည် တစ်နှစ်လျှင် အနည်းဆုံးပျမ်းမျှအလုံး ၃၀ခန့် သီးသော အပင်များဖြစ်ရမည်။ ရောဂါကင်း၍ သန်စွမ်းသော အပင်များဖြစ်ရမည်။ ဤသို့ သန်စွမ်းကောင်းမွန်သော အပင် များပတ်လည်ဝိုင်းလျက်ရှိသည့်အထဲမှမျိုးယူမည့် အုန်းပင်သည် (၁)အသက်မငယ်လွန်းမကြီးလွန်း သင့်တင့်သောအရွယ်ရှိခြင်း၊ (၂)ပင်စည်ဖြောင့်ခြင်း (၃) အုန်းလက်တုတ်ခွိုင်ခြင်း၊ (၄)အုန်းလက်များပတ်လည်ဝေဆာအုံ့ဆိုင်းနေခြင်း၊ (၅) အသီး များစွာ သီးခြင်း၊(၆)သီးလာသော အသီးများသည် အုန်းဆံ ပါးပါး၊ အုန်းဆံလှလှ၊ အုန်းသားထူထူဖြစ်ခြင်းစသည့် ကောင်း ခြင်းခြောက်ဖြာနှင့်ပြည့်စုံသော အပင်ဖြစ်ရမည်။ ဤသို့သော အပင်မှ အုန်းဆံပါးပါး၊ အုန်းသားထူထူ၊ အုန်းလုံးလှလှ အုန်းသီး များကို ခြောက်ပေနီးပါးရှိသည့်အချိန်တွင် ဆွတ်ခူး ရသည်။ မျိုးအုန်းသီးကို အပင်ပေါ်မှ အောက်သို့ပစ်မချရာ ကြိုးဖြင့် ဆွဲချ ရမည်။ ဤသို့ စနစ်တကျ ရွေးချယ်ပြီး ပျိုး ထောင် ရမည်။

မိုးပျိုးနည်းပဒေသာ

၄၁

အုန်းသီးနည်း

မိုးအုန်းသီးကို စနစ်တကျ ရွေးချယ်သကဲ့ပင် အုန်းပျိုးမည့် နေရာကိုလည်း စနစ်တကျရွေးချယ်ရန်လိုသည်။ အုန်းပျိုးမည့် နေရာသည် ရေနှင့်နီးရမည်။ သို့သော် စိမ့်မဆွဲစေရ၊ ရေမဝင် စေရ၊ ထိုအရည်အချင်းနှင့်ပြည့်စုံသော နေရာကို ရွေးချယ်၍ အုန်းသီးခင်းကို ပြုပြင်ရမည်။

အုန်းသီးခင်းပြုလုပ်ရာတွင် နွေရာသီပျိုးခင်းဖြစ်က၊ မြေနှင့် တစ်ညီတည်း သို့မဟုတ် အနည်းငယ်နိမ့်ပြီး မိုးရာသီဖြစ်က ၉ လက်မမှ ၁၂ လက်မခန့် မြင့်၍ လေးပေမှ၊ ငါးပေကျယ် ဘောင်များ ပြုလုပ်ပေးရမည်။ မြေဘောင်များတွင် သဲရောပေး ပါ။ သို့မှသာအမြစ်တွယ်သော မျိုးပင်များကို နုတ်ယူရန် လွယ် ကူမည်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ပျိုးခင်းကိုပြုပြင်ပြီးနောက် အုန်းသီး များကို တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံးခြောက်လက်မခန့်ခွာ၍ တစ်တန်း နှင့်တစ်တန်း တစ်ပေခန့်ခွာကာအတန်းလိုက်ချပါ။ မိုးအုန်းသီး များကိုချရာတွင် လဲ၍ချပါ။ အုန်းလုံးတွင် သုံးမျက်နှာရှိသည့်အ နက် အကျယ်ဆုံး မျက်နှာကို အောက်ဘက်ထားပါ။

မိုးအုန်းသီးများကို ပျိုးထောင်ရာ အကောင်းဆုံးအချိန်မှာ ဒီဇင်ဘာလပင်ဖြစ်သည်။ အုန်းသီးခင်းကို အရိပ်ပါးပါးမိုးပေး ပါ။ နေ့စဉ် ရေလောင်းပါ။ ပေါင်းမြက်များကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းပေးပါ။

အုန်းရွေးနည်း

စောစောသီးမည့် အုန်းပင်မှာ စောစော ကတည်းကပင် ဇာတိပြုလာသည်။ စောစောသီးမည့် အုန်းပင်သည် ပျိုးခင်းတွင် အခြားအုန်းပင်များထက် စောစောအစို့ထွက်သည်။ ၎င်းပြင် စောစောအရွက်ကွဲသော အပင်လည်းစောစောသီးတတ်သည်။ အလက်များလျှင် အခိုင်များတတ်သည်။

အုန်းပျိုးခင်းကို (၁) စောစော အစို့ထွက်ခြင်း၊ (၂) စောစော အရွက်ကွဲခြင်း၊ (၃) အရင်းတုတ်၍ အရွက်ဗျက်ကျယ်ခြင်း၊ (၄) အစိမ်းရင့်ရောင်ရှိခြင်း၊ (၅) မှန်စွမ်းခြင်း၊ (၆) အလက်များခြင်း စသည့် ခြောက်သွယ်သော အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသော အုန်း မျိုးပင်များကို ဦးစားပေးရွေးချယ်၍ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးပင်သည်။

စိုက်ပျိုးပုံ

အုန်းပင်စိုက်မည်ဆိုလျှင် ပထမနေရာအရွေးမှန်ဖို့လိုသည်။ အုန်းပင်စိုက်မည့်နေရာသည် အထူးသဖြင့် ရေနှင့်နီးရမည်။ ရေ ကောင်းကောင်းလောင်းပေးနိုင်သည့် နေရာဖြစ်ဖို့လိုသည်။ သို့ မဟုတ် အောက်ခံရေနီးသည့် နေရာဖြစ်ရမည်။ သို့သော် အုန်းစိုက်ပျိုးမည့် နေရာမှာ ရေမဝပ်စေရ၊ စိမ့်မဆွဲရ၊ ဤသို့သော နေရာမျိုးကို ရွေးချယ်၍ အုန်းခြံတည်ထောင်စိုက်ပျိုးသင့်သည်။ အိမ်ခြံတွင်း စိုက်ပျိုးမည်ဆိုပါက ရေနှင့် နီး၍ နံနက်နေရသည့် နေရာကို ရွေးချယ်စိုက်ပျိုးပါ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ခြံနှင့် စိုက်ပျိုးမည်ဆိုလျှင် အုန်းတစ်ပင်နှင့် တစ်ပင် အတောင်နှစ်ဆယ်ခြား၍ လေးကွက်ကြားစိုက်ပါ။ ဖိုခနောက် ဆိုင်လည်း စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။

အုန်းပင် စိုက်ပျိုးရန်အတွက် ကျင်းကို သုံးပေအကျယ် သုံးပေအနက်တူးပါ။ ကျင်းတူးသည့်အခါအပေါ်ယံကျင်းစာမြေ သားကို သပ်သပ်ယူထားပါ။ နောက် နွားချေးမြေဆွေးနှင့် အမှိုက်သရိုက်များကို မီးရှို့၍ ရသောပြာ၊ ကျင်းတူးစဉ်က ယူထားသော အပေါ်ယံမြေသား ကျင်းစာ သဲများနှင့် ရောစပ်၍ ကျင်းထဲသို့ ကို ပြန်ဖြည့်ပါ။ ထို့နောက်ပျိုးခင်းမှအုန်းပင်မျိုးကို ဆွဲမနုတ်ဘဲ တူးယူပြီး အုန်းလုံးမှ ဘေးတွင်ထွက်နေသော အမြစ်အားလုံးကို ဓားပြတ်ပြတ်ဖြင့် ဖြတ်ပစ်ပါ။ နောက် အုန်းသီးပင်ကို အပင်ကဆွဲမ၍ မယူဘဲ အုန်းလုံးကို ကိုင်တွယ် မြီး မချ၍ တူးထားသော ကျင်းထဲတွင် ချစိုက်ပါ။

ကျင်းထဲသို့ အုန်းသီးပင်ကို ချစိုက်ရာတွင် ရေလွယ်လွယ် စိမ့်သောမြေဖြစ်ပါက အုန်းပင်ကို တွင်းထဲတွင် မြေမျက်နှာပြင်မှ တစ်ပေအထိ နိမ့်ပြီးစိုက်ပါ။ ရေမစိမ့်သောမြေ ဖြစ်ပါက ကျင်းဝ ထက်ခြောက်လက်မ ခန့်နိမ့်၍ အုန်းသီးအပေါ်မျက်နှာသည် မြေနှင့်တညီတည်းဖြစ်အောင် စိုက်ပျိုးရမည်။ ရေဝတ်သော အနိမ့်ပိုင်းဖြစ်သော ဗျက်အကျယ်တစ်လံသာသာရှိပြီးအမြစ်ကို ရေလွတ်အောင် မြှင့်တင်၍ မြေခုံဖို့ပြီးစိုက်ပါ။ အုန်းသီးပင်ကို အလယ်တည့်တည့်မတ်နေအောင် စိုက်ပါ။ အုန်းသီးကို သုံးပုံ တစ်ပုံဖော်၍ သုံးပုံတစ်ပုံဖော်၍ မြေမြှုပ်ပါ။

အုန်းပျိုးပင်ကလေးများ ပြောင်းရွှေ့ စိုက်ပျိုးရန် အကောင်းဆုံး အချိန်မှာ မိုးဦးကျစ နယုန်လမှ ဝါဆိုလပြည့်အတွင်း ဖြစ်သည်။

အုန်းစောစောသီးစောင်

ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် အစာအာဟာရကို လုံလောက်စွာ စားသုံးရလျှင် မည်သည့်အပင်မဆို မြန်မြန်မအရွယ်ရောက်၍ မြန်မြန်သီးပွင့်မည်ဖြစ်သည်။ အုန်းပင်သည် ရေအလွန်ကြိုက်သည်။ ရေကောင်းကောင်းလျှင် အုန်းစောစောသီးသည် ရမရလျှင် အုန်းသီးရန်မဆိုထားဘိ အပင်ဖြစ်ရန် ခဲယဉ်းသည်။ သို့သော် အပင်ရင်းရေဝပ်လျှင် သို့မဟုတ် စိမ့်ဆွဲလျှင်အရွက်များ ဝါ၍ အပင်သေတတ်သည်။ ၎င်းပြင်အုန်းသည် ပြာဇာတ်ကို အလွန်ကြိုက်သည်။ မီးဖိုပြာ အမှိုက်သရိုက်များကို မီးရှို့၍ ရသောပြာကို ယူရသည်။ ၎င်းပြာများသည် မိုးမိပြီး သို့မဟုတ် ရေစွက်ပြီးပြားများ မဖြစ်စေရ။ ပြားများထည့်ပေးလျှင် အသီးစောစောသီးနိုင်သည်။ သီးသမျှအသီးလည်း တင်မည်။ အုန်းနှင့် သင့်လျော်သည့် အခြားမြေဩဇာများကိုလည်း စနစ်တကျ ထည့်ပေးပါ။

မြေဩဇာ

အုန်းပင်အတွက် အကောင်းဆုံးမြေဩဇာများအထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော မီးဖိုပြာဖြစ်သည်။ မီးဖိုပြာများထည့်ပေးလျှင် အုန်းသီးစောစောသီးနိုင်ရုံမက သီးသမျှ အသီးလည်း တင်နိုင်သည်။ အုန်းရွက်တစ်ရွက် ခြံအတွင်း အမှိုက်သရိုက်များကို

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

မီးရို၍ရသော ပြာများကိုလည်း ထည့်ပေးနိုင်သည်။ သို့သော် ၎င်းပြာများမှာ မိုးမိထားသော ပြာများမဖြစ်စေရ၊ ပြာကို တစ်ပင် လျှင် တစ် နှစ်ပေါင် ၂၀ မှ ၃၀ အထိ ကျွေးသင့်သည်။

ဇဝက်သာ ။ ။ အုန်းပင်အတွက် သင့်လျော်သော အခြား မြေဩဇာတစ်မျိုးမှာ ဇဝက်သာဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ပင် ကို သုံးပေါင်မျှ ကျွေးသင့်သည်။

မြေပဲခွံ ။ ။ မြေပဲခွံ ၁၀ ပေါင်နှင့်ပြာပေါင် ၂၀ ကို ရှစ်လ၊ စီခြား၍ ထည့်ပေးပါက အုန်းပင်အလွန်သန်၍ အသီးကောင်း စွာသီးမည်။

အုန်းခွံ ။ ။ အုန်းသီးအပေါ်ခွံတွင် ပေါ်တက်ဓာတ်များ စွာပါရှိသည်။ ပေါ်တက်ဓာတ်ရှိ အုန်းပင်များ အလွန်နှစ်သက် သည်။ အပင်များကြားတွင် တစ်ပေခွဲခန့်နက်သော ကျင်းများတူး ၍ အုန်းလက်များကို ခင်းပြီးနောက် အုန်းခွံကို ပတ်လက်ထား ကာ အပေါ်မှ ခြံအမှုက်သရိုက်များကို ဖို့ပေးရမည်။ တစ်ပင်လျှင် အုန်းခွံ ၅၀၀ မှ ၁၀၀၀ အထိ ထည့်ပေးသင့်သည်။

အုန်းပင်စောစောသီးရန်နှင့် သီးလာသော အသီးများတင် ရန် အသီးများသီးရန် ဓာတ်မြေဩဇာများကိုလည်း ကျွေးသင့် သည်။ အုန်းပင်ကို ထည့်ပေးသင့်သော ဓာတ်မြေဩဇာများမှ နိုက်ထရိုဂျင် တစ်ဆ၊ ဖော့စဖိတ် တစ်ဆ၊ စတက်နှစ်ဆပါအောင်

၄၆

မင်းသော်တာ

ရောစပ်ထားသော ဓာတ်မြေဩဇာပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းအချိုးအစားအတိုင်းရရန် အမ်မိုနီယမ်ဖော့စဖိတ်ခေါ်သာကူ စေ့ဓာတ်မြေဩဇာငါးဆနှင့် ပျူရီထိတ်အော့(ခံ) ပိုတက် ဓာတ်မြေဩဇာလေးဆနှင့် ရောစပ်၍ အသုံးပြုနိုင်သည်။ ဤဓာတ်မြေဩဇာကို ထည့်ပေးလျှင် အုန်းပင်လျှင်မြန်စွာ ကြီးထွား၍ အသီးစောစောသီးမည်ဖြစ်သည်။

တန်ဆေးလွန်လေးဟု ဆိုရိုးစကားရှိသည်။ လူသားတို့အတွက်သာမဟုတ်၊ အပင်များအတွက်လည်း အထူးသတိပြုရမည့် စကားဖြစ်သည်။ အပင်များကို မြေဩဇာကျွေးရာတွင် လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ ကျွေးမိပါက အကျိုးရှိသည်ထက် အန္တရာယ်ပို၍ဖြစ်နိုင်ပြီး လိုအပ်သည်ထက် လျော့ကျွေးပါကလည်း အကျိုးရှိသင့်သလောက်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် လိုအပ်သလောက် တိုင်းဆ၍ ကျွေးသင့်ပေသည်။ အုန်းပင်များကို ကျွေးသင့်သော ဓာတ်မြေ ဩဇာနှုန်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

အုန်းပင်သက်တမ်း		ဓာတ်မြေဩဇာ
၁။ ၁-နှစ်သားမှ ၂ နှစ်သားအတွင်း	တစ်ပတ်လျှင်	၁-ပေါင်
၂။ ၃-နှစ်သား	။	၂ ။
၃။ ၄-နှစ်သား	။	၃ ။
၄။ ၅-နှစ်သား	။	၄ ။
၅။ ၆-နှစ်သား	။	၆ ။

ဤနှုန်းအတိုင်း တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ် ကျွေးသင့်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

အုန်းပင်များကို ဓာတ်မြေဩဇာကျွေးရာတွင် ကျွေးသင့်သော နှုန်းနှင့် အချိုးအစားသာ အရေးကြီးသည် မဟုတ်။ မြေဩဇာကျွေးသည့် အချိန်လည်း အရေးကြီးပေသည်။ မြေဩဇာမကျွေးသင့်သော အချိန်တွင် ကျွေးပါက အပင်ပျက်စီးတတ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် အုန်းပင်များကို မြေဩဇာကျွေးရန် အကောင်းဆုံးအချိန်မှာ မိုးဦးကျဇွန်လပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ထက်စောလျှင် မြေဩဇာ အပူဓာတ်ကြောင့် အပင်နာတတ်သည်။ ထို့ထက် နောက်ကျလျှင် မိုးများလွန်၍ မြေဩဇာများ မိုးရေ နောက်ပါသွားတတ်သဖြင့် မြေဩဇာထည့်သလောက် အကျိုးမရှိပေ။

အုန်းပင်များကို မြေဩဇာကျွေးရာတွင် ကျွေးတတ်မှု အကျိုးဖြစ်ထွန်းမည် ဖြစ်သည်။ မကျွေးတတ်ပါက အကျိုးမရှိ ရုံသာ မဟုတ်။ အပင်ပါ ပျက်စီးနိုင်သည်။

အုန်းပင်ကို မြေဩဇာကျွေးနည်းမှာ အပင်ကလေးဖြစ်လျှင် အပင်ရင်းနှင့် သုံးပေခန့်ကွာ၍ အပင်ပတ်ပတ်လည်ဝိုင်းပြီးလျှင် အကျယ်တစ်ပေ၊ အနက်ကိုးလက်မခန့်ရှိသည့် ကျင်းတူးပါ။ ထို့နောက်မြေဩဇာကို ညီညီညာညာ ဖြန့်ထည့်၍ မြေသားဖြင့် ကျင်းပြည့်အောင် ပြန်ဖုံးပေးပါ။ အပင်ကြီးဖြစ်လျှင် အပင်ရင်းနှင့် ခြောက်ပေခန့်ခွာ၍ ကျင်းပတ်လည်တူးပြီး မြေဩဇာ ထည့်ပေးပါ။ အုန်းပင်အမြောက်အမြား စိုက်ပျိုးသော အုန်းခြံ ဖြစ်လျှင် ထယ်ဖြင့် ထိုး၍ မြေဩဇာကို ကြိပ်ပစ်ပြီး ထွန်နှင့် တစ်စစ်မောင်း၍ ဖုံးပေးပါ။

ဖြစ်တတ်သော ရောဂါနှင့်မြေဇုကုသပုံ

အုန်းပင်များတွင်လည်း ရောဂါဖြစ်တတ်သည်။ အသီးကြွေရောဂါ၊ သွေးယိုရောဂါ၊ အညွန့်ပုပ်ရောဂါ စသည်တို့မှာ အုန်းပင်များတွင် မကြာခဏ တွေ့ရတတ်သော ရောဂါများဖြစ်သည်။

အုန်းပင်သီးစတွင် သီးကင်းကလေးများ ခြောက်၍ ကြွေတတ်သည်။ ငှက်စာဆော်စဖြစ်၍ အသီးမတင်သေးခြင်း ဖြစ်သည်။ အသီးတင်ရန် မီးဖိုပြာ ထည့်ပေးပါ။ မျှူရီယိတ်အော့ (ဖိ)ပိုတက် ဓာတ်မြေဩဇာထည့်ပေးပါ။

အုန်းပင်တွင် တစ်ခါတစ်ရံသီးကင်းကလေးများသာမက အချို့အတော်ကြီးသည့်အသီးများပါ မရင့်မီ ကြွေကျတတ်သည်။ အသီးကြွေရောဂါဖြစ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အသီးကြွေရောဂါဖြစ်ခြင်းမှာ မြေထဲတွင်ရှိသော ရေငွေ့ဓာတ် နည်းလွန်းလျှင်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ များလွန်းလျှင်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ သို့မဟုတ် အရေးကြီးသော သြဇာဓာတ်များဖြစ်သည့်နိုက်ထရိုဂျင်၊ ဖော့စဖိတ် ပိုတက်ဓာတ်သုံးမျိုး အနက် တစ်မျိုးမျိုး ချို့တဲ့နေလျှင်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်လျှင် ကုသရန် ရေများနေက ရေနှုတ်မြောင်းလုပ်ပေးပါ။ အပင်ရင်းရေမဝင်ပါစေနှင့်။ စိမ့်မဆွဲပါစေနှင့်။ ရေနည်းက ရေများများလောင်းပေးပါ။ သို့သော် အပင်ရင်းတွင် ရေအိုင်မနေစေရ။ မြေဩဇာများဖြည့်ပေးပါ။ မီးဖိုပြာများ ထည့်ပေးပါ။ ရေငွေ့ဓာတ် အစိုဓာတ်နည်းနေလျှင် ပေါင်းမြက်များကို ရှင်း၍ အပင်ရင်းကို ရှင်းလင်းရရှိသော ပေါင်းမြက်များဖြင့်

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ဖုံးအုပ်ပေးပါ။ ရေငွေ့ဓာတ် အစိုဓာတ်များနေလျှင်လည်း ပေါင်း
မြက်များကို ရှင်းလင်း၍ နေရောင်ကောင်းစွာ ရရှိအောင်ပြုလုပ်
ပေးပါ။

အုန်းပင်တွင် ပိုးလည်းမကျ ရောဂါလည်းမရှိဘဲ အသီး
အခိုင်များ ထွက်လာပြီးနောက် ခြောက်၍ သွားတတ်သည်။
ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ မူလဗီဇ မျိုးမကောင်းသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ ဤသို့သော အပင်မျိုးကို ကုသရန် မလွယ်ပေ။
မြေဩဇာများကျွေးပေးပါ။ အနည်းအကျဉ်း အသီးတင်လာနိုင်
သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အသီးကောင်း အသားကောင်း အရည်
ကောင်းအပင်တွင် ခြောက်မှု ကြီးနှင့် ဆွဲချလာပြီးမျိုး ဖောက်
သည်။ ပထမအညောက်ကလေး ပေါက်လာပြီးမှ သေသွားတတ်
သည်။ ပြုစုနည်းလည်း စနစ်ကျသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ
အသက်ငယ်သော အုန်းပင်မှသီးသောအုန်းသီးဖြစ်သောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ မျိုးအုန်းသီးယူရာတွင် အသက်ငယ်သည့် အပင်မှ
မျိုးကိုလည်းကောင်း၊ အသက်ကြီးသည့် အပင်မှ မျိုးကိုလည်း
ကောင်း မယူသင့်ပေ။ မကြီးမငယ် အသက်အရွယ် အနေတော်
အပင်မှ မျိုးကိုသာ ယူသင့်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အုန်းတစ်ခိုင်တည်းတွင် တချို့အုန်းသီးများ
တွင် အနှစ်အရည်အပြည့်အဝပါ၍ အချို့ အုန်းသီးများတွင်
အနှစ်အရည် လုံးဝမပါဘဲနေတတ်သည်။ အချို့ကတစ်ခိုင်လုံး
ရှိသမျှ အုန်းသီး (သို့မဟုတ်) တစ်ပင်လုံးသီးသမျှ အုန်းသီးများ
အရည်အနှစ်မပါဘဲရှိနေတတ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ

မူလဗီဇမျိုးမကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြုပြင်ရန် ခဲယဉ်းသည်။ မြေဩဇာ မီးဖိုပြာများ ထည့်ပေးကြည့်ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံတ အုန်းပင်များ အပင်ကောင်းသော်လည်း အသီးမတင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဖိုမဝတ်မှုန် ကောင်းစွာ မကူးယှက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အုန်းသည် အဖိုပွင့် အမပွင့် ဝတ်မှုန်ကူးယှက်၍ မျိုးတည်သော အမျိုးဖြစ်သည်။ အုန်းပင်တစ်ပင်တည်းတွင် အဖိုပွင့် အမပွင့်နှစ်မျိုးစလုံးပွင့်သည် အမပွင့်မှ အသီးလုံးကလေးများဖြစ်ပြီး ထိပ်ဝတွင် အဖြူရောင်ရှိနေတတ်သည်။ ထိုနောက် အဝါရောင်သို့ သန်းလာတတ်သည်။ ဤအချိန်မှာ ပန်းပွင့်သော အချိန်ဖြစ်၍ အဖိုဝတ်မှုန် ကျရောက်ကူးယှက်ပြီး မျိုးတည်ပြီးလျှင် ထိုအဝါရောင်သန်းနေသော အဖျားကလေးမှာ မည်းသွားသည်။ အဖိုပွင့်မှာ အုန်းပွင့်ဟုခေါ်သော အပွင့်များပင်ဖြစ်သည်။ အုန်းတစ်ခိုင်တည်းမှာပင် အဖိုပွင့် အမပွင့်ပါသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့အချင်းချင်းကူးယှက် မျိုးတည်ခြင်းမရှိပေ။ အမပွင့်သည် ထွက်လာပြီး ၂၂ ရက်ကြာမှ ပန်းပွင့်သည်။ အဖိုပွင့်မှာ (၈)ရက်အတွင်း အရွယ်ရောက်၍ ပန်းပွင့်ရာတစ်ခိုင်တည်းရှိ အမပွင့်နှင့် အဖိုပွင့်မှာ မျိုးကူးနိုင်ခြင်း မရှိပေ။ နောက်အခိုင်မှ အဖိုပွင့်နှင့် ယခုအခိုင်မှာ အမပွင့်တို့သာ မျိုးကူးယှက်နိုင်ပေသည်။ အခြားအပင်များမှ အဖိုပွင့်များမှာလည်း ကူးယှက်မျိုးတည်သည်။ (ထို့ကြောင့် အုန်းမျိုးရွေးချယ်ရာတွင် အုန်းမျိုးယူမည့်အပင်သာမက ထိုအပင်၏ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ မျိုးကူးနိုင်သည့်

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၅၁

အပင်များ ၏ အရည်အချင်းကိုပါ ရွေးချယ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အမိ အဖ နှစ်ဖက်စလုံးမှ မျိုးကောင်းရန်ပင်ဖြစ်သည်။) ဖိုမဝတ်မှုန်ကူး ယှက် မျိုးတည်မှသာလျှင် အုန်းသီးများ ကောင်းစွာ ကြီးထွား လာကြသည်။ ဝတ်မှုန်ကူးယှက်မှုရှိပါက ကောင်းစွာ ကြီးထွားခြင်း မရှိ၊ အသီးမတင်ဘဲနေတတ်သည်။

သွေးယိုရောဂါ

အုန်းပင်၏ ပင်စည်မှ ညိုပုပ်ပုပ်အရောင်ရှိသော အရည်များ ယိုကျလာသည်။ ပင်စည်အကွဲကြားမှ တဖြည်းဖြည်း ယိုဆင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ အုန်းပင်သွေးယိုရောဂါ ဖြစ်သည်ဟု ခေါ်သည်။ ရောဂါဖြစ်တတ်သည့်နေရာ များသော အားဖြင့် အပင်ရင်းမှ အထက် ခြောက်ပေ သို့မဟုတ် ကိုးပေ အမြင့် အတွင်းတွင် ဖြစ်တတ်သည်။ သစ်ခေါက်မှာ ခြောက်သွားလျှင် အရောင်မည်းသွားသည်။ သွေးယိုဆင်းသည့် နေရာမှ အခေါက်ခွာကြည့်လျှင် အောက်၌ ပုပ်၍ အဝါရောင်သန်းနေသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ပင်စည်တစ်ခုလုံးမည်သည့် နေရာမဆို ဖြစ်တတ်သော်လည်း အရွက်ထွက်သည့် နေရာတွင် မဖြစ်တတ်ပါ။

သွေးယိုရောဂါကို ကုသရန်မှာ သွေးယိုသည့် နေရာကို ဓားနှင့်ခွာ၍ ကတ္တရာစေး သုတ်ပေးပါ။ မဖောက်ထုံးနှင့်ဒုတ္တုဆီတို့ ရေတွင် ဖျော်၍ ရောထားသော ဖော်ဒိုဆေးရည်ပုတ်ပေးပါ။

အရောင်ပျက်ရောဂါ

အုန်းရွက်များသည် အမြဲတစေ စိမ်းနေမည်ဖြစ်သည်။ မစိမ်းဘဲ အရောင်ပျက်လာလျှင် ပိုးမွှားရောဂါ တစ်ခုခုကျ ရောက်ခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။

အုန်းရွက်များသည် တစ်ခါတစ်ရံ အရောင်ပျက်၍ အဝိုင်းကလေးများပေါ်လာတတ်သည်။ အရွက်ပြောက်ရောဂါ ကျရောက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ရောဂါပြင်းထန်လာသောအခါ အဖူးကို ကူး၍ အဖူးပုပ်ကာ အပင်သေတော့သည်။ ၎င်းရောဂါ ဖြစ်ရခြင်းမှာ မှိုတစ်မျိုးကျရောက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မှိုရောဂါ ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အုန်းရွက်ပြောက် ရောဂါ

အုန်းရွက်ပြောက်ရောဂါကျရောက်သည်ကို ကျရောက်လျှင် ကျရောက်ချင်းသိရှိရန် လိုသည်။ အရွက်များကို ဝရုစိုက်ကြည့် နေပါက ရောဂါကျရောက်သည်ကို ချက်ချင်းသိနိုင်သည်။ ရောဂါဖြစ်စတွင် ဖြစ်သည့်နေရာကိုဖြတ်၍ မီးရှို့ပစ်ပါ။ အပင်များကို ဖော်ဒိုဆေးရည်သုံးရာခိုင်နှုန်းပါသောရေဖြင့် ပက်ဖျန်းပေးပါ။ ၎င်းရောဂါမှာ သြဂုတ်လနှင့် စက်တင်ဘာလအတွင်း မိုးသည်းထန်စွာ ရွာပြီးသည့်နောက် ဖြစ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးကြီးကြီးရွာပြီးသည့်နောက် ဖြစ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးကြီး ကြီးရွာပြီးသည့်နောက် အပင်များကို အထူးဝရုစိုက်ကြည့်ပါ။ ရောဂါဖြစ်သည်ကို တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း ကာကွယ်ပါ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၅၃

အညွန့်ပုပ်ရောဂါ

အုန်းပင် အလယ်ညွန့်သည် အရောင်ဖျော့လာပြီး ကွေးလျက် တဖြည်းဖြည်း အညိုရောင်သို့ ပြောင်းလာကာ အညွန့်ကျိုးသွားတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံအညွန့်ပတ်လည် ရှိ အလက်နုသုံးလေးခုသည် အရောင်ဖျော့လာလျက် အလယ်ညွန့် ကိုအနည်းငယ်ဆွဲလိုက်ရုံဖြင့် ရုတ်တရက် ပေါ်လာတတ်သည်။ အသီးကလေးများ ကြီးထွားမှုမရှိဘဲ ကြွေကျတတ်သည်။ အသီးကြီးများမှာ မည်သို့မျှ မဖြစ်ဘဲ ရင့်သွားနိုင်သည်။ ရောဂါ ကျသော အပိုင်းသည် တစ်ခါတည်း ပုပ်ရိလျက် အပုပ်နံ့များ ထွက်ပေါ်နေတတ်သည်။

အညွန့်ပုပ်ရောဂါဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း ရောဂါကျရောက်သော အပိုင်းကို ဖြတ်တောက်ပါ။ ရောဂါဖြစ်သည်ကို စောစော မသိပါက ကာကွယ်ကုသရန် ခဲယဉ်းသည်။ ၎င်းရောဂါမှာ အထူးသဖြင့် အညွန့်ပိုင်းတွင် ဖြစ်တတ်သည်။ ထိုးအပိုင်းကို ရေနံဆီလောင်းပြီး မီးရှို့ပစ်ပါ။ ထို့ပြင် ၎င်းအပင်၏ ၂၄ကိုက် အကွာအဝေးတွင်းရှိ အခြားအုန်းပင်များ၏ အရွက်များကိုလည်း ဖော်ဒိုဆေးရည်ဖြင့် ပက်ဖျန်းပေးပါ။

အုန်းပင်တွင် ကျရောက်တတ်သော ပိုးများ

အုန်းပင်သည် အခြားသော အပင်များကဲ့သို့ပင် ပိုးမွှားအမျိုး မျိုး ကျရောက်ဖျက်ဆီးသည်ကို ခံရသည်။ သို့သော် အုန်းပင်တွင် ကျရောက်သော ပိုးမွှားအနက် အများဆုံးဖျက်ဆီးတတ်သော ပိုးမွှားမှာ ကြံပိုး၊ ပိုးနီကောင်၊ ဆင်ပိုးနှင့် ရွက်စားပိုးများပင် ဖြစ်သည်။

ကြံပိုး

အုန်းပင်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော ပိုးများအနက် ကြံပိုးတွင် ချိုရှိသည်။ ချိုမှာ ဦးခေါင်းအပေါ်တွင်ရှိ၍ နောက်ဘက်သို့ ကော့လန်နေသည်။ ဤသည်မှာ ၎င်းပိုး၏ ထူးခြားချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ကြံပိုးသည် အလျားတစ်လက်မ တစ်လက်မခွဲအထိ ရှည်သည်။ ကိုယ်လုံးမှာ ဗျက်လက်မလုံးခန့်ရှိသည်။ အရောင်မှာ ညိုမည်းမည်းဖြစ်သည်။

ကြံပိုးအမ၏ ဦးချိုသည် အထီး၏ ဦးချိုထက် တိုသည်။ အမ၏ ဖင်ပိုင်းတွင် အမွေးများ ထူထပ်စွာပါရှိသည်။

ကြောင်များ၊ ခွေးများသည် ၎င်းတို့တစ်သက်တာတွင် အကောင် ၂၃ မှ ၂၈ ခန့်သာ သားသမီးမွေးဖွားကြသည်။ လူသား မိန်းမဆိုလျှင် ၎င်းတစ်သက်တာတွင် တစ်ဒါဇင်ထက် မပိုပေ။ ကြံပိုးအမတစ်ကောင်သည် ၎င်း၏ တစ်သက်တာတွင် ဥပေါင်း ၁၄၀ မျှ ဥသည်။ ဥရာတွင် အခြားသောပိုးများကဲ့သို့ အစုလိုက်အပြုံလိုက် မဥဘဲ တစ်လုံးချင်း ဥတတ်ကြသည်။ ၎င်းပြင် ကြံပိုးကလေးများ အကြီးလည်း အလွန်မြန်သည်။ ၁၀ ရက်မှ ၁၃ ရက်အတွင်း အကောင်ပေါက်လာပြီး ပေါက်စတွင် တစ်လက်မခန့်သာရှိသည်။ သို့သော် ရက်ပေါင်း ၄၀ ရက်မျှ ရလျှင် နှစ်လက်ခွဲမှ သုံးလက်မ အထိကြီးလာသည်။ ဥမှ ပေါက်လာသည့် ကြံပိုးကလေးသည် ကြံပိုးကြီးနှင့်လုံးဝ မတူပေ။ ပိုးလောက်ကလေးများသာဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ပုပ်ရိဆွေးမြည့်

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

သော သစ်ရွက်သစ်ခေါက် အုန်းလက်အုန်းပင်များကို စားသောက်ကြီးပြင်၍ သုံးလသို့မဟုတ် ခြောက်လာသားရသော အခါ ပိုးတုံးလုံးဘဝသို့ ကူးပြောင်းငြိမ်သက်စွာ နေသည်။ ထိုဘဝတွင် တလလောက် ရသောအခါ ဦးချိုနှင့် ကြံပိုးကြီး ဖြစ်လာသည်။ ကြံပိုး၏ သက်တမ်းမှာ ရက်ပေါင်း ၂၀၀ဖြစ် သည်။

ကြံပိုးသည် ဥပေါက်ပြီး ပိုးလောက်ဘဝတွင်အပုပ်အဆွေးများကိုသာ စားသောက်ကြီးပြင်သည်။ အုန်းပင်ကို အနည်းအကျဉ်း ဖျက်ဆီးကြသည်။ သို့သော် ပိုးလောက်ဘဝ လွန်၍ ကြံပိုးဘဝရောက်လာသောခါတွင်ကား၊ အဖျက်အဆီး မှာ ပိုမိုများပြားလာတော့သည်။ အရွယ်ရောက်ပြီးသော ကြံပိုး သည် မပွင့်သေးသော အလယ်ဗဟိုအုန်းရွက် အနုအပူးကို အရင်းနားမှ အထဲသို့ ထိုးဖောက်ပြီး အနုများကို ကိုက်စားပွစ်သည်။ အုန်းရွက်နုမှ အုန်းရွက်များ ပွင့်လာသောအခါ ကတ်ကြေးဖြင့် တိဖြတ်ထားသကဲ့သို့ ပြတ်နေတတ်သည်။ အချို့အုန်းရွက် များမှာ အထက်သို့ တက်ရမည့်အစား အောက်သို့စိုက်၍ ထွက် နေသည်။ အုန်းပင်လုံးလုံးနှသသွားသော်လည်း ကြီးထွားမှုကို နှောင့်နှေးစေပြီး အသီးထွက်လျော့နည်းစေသည်။ ၎င်းပြင် အုန်းပင်ကို အနာတရဖြစ်စေ၍ ထိုဒဏ်ရာများမှ အုန်းပင်ကို ဖျက်ဆီးသော ပိုးနီကောင်များဝင်လာစေသည်။ ရောဂါဘယ ဖြစ်ပွားစေသည်။

ကြံပိုးသည်ဥများကို အမှိုက်ပုံ အမှိုက်ဆွေး၊ နွားချေးပုံများတွင် ဥချလေ့ ရှိသည်။ ၎င်းနေရာများမှ ကြံပိုးများပေါက်ဖွားလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အုန်းပင်အနီးအနားတွင် ရှိသော

၅၆

မင်းသော်တာ

အမှိုက် ပုံများ၊ နွားချေးပုံများ၊ သစ်ရွက်ဆွေးပုံများ၊
အမှိုက်သရိုက်များကို ရှင်းလင်းထားရသည်။ သေနေသော
သစ်ပင်များကိုလည်း ခုတ်လှဲဖယ်ရှားပြီး ခြံကို
သန့်ရှင်းစွာထားရမည်။ ဤသို့ပြုလုပ် ခြင်းအားဖြင့်
ကြံ့ပိုးများပေါက်ဖွားမှုကို ကာကွယ်နှိမ်နင်းပြီး ဖြစ်ပေသည်။
ပိုးကောင် အပေါက်အပွားတန့်သွားမည်ဖြစ်သည်။

အုန်းပင်များတွင် ကျရောက်နေသော ပိုးကောင်များကို မူ
အဖျားတွင် ငါးမျှားချိတ်ကဲ့သို့ အထစ်ပြုလုပ်သော မတ်လုံးခန့်
သံချောင်းငယ်ဖြင့် ပိုးကောင်ရှိနေချိန်တွင် ရှိမည့်နေရာကို မှန်း၍
ထိုးဖောက်ဖျက်ဆီးပစ်ရမည်။

ဆင်ပိုး

အုန်းပင်များကို ဖျက်ဆီးသော ပိုးတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဆင်ပိုး
အထိများတွင် ဦးခေါင်းရှေ့ပိုင်း၌ အစွယ်နှင့်တူသည်သို့မဟုတ်
ညှပ်နှင့်တူသည့် အချွန်အတက်များ ပါသည်။ အမများတွင်
အစွယ်မရှိပေ။ ဆင်ပိုး၏ အရောင်မှာ အနက်ဖြစ်သည်။
အကောင်၏ အရွယ်အစားမှာ ၁.၃ လက်မမှ ၁.၆ လက်မအ
ထိ ရှိသည်။ ကိုယ်လုံး၏ ဗျက်အကျယ်မှာ ၀.၅ လက်မမှ ၀.၈
လက်မ အထိရှိသည်။ ထိုပိုးကောင်၏ ထူးခြားချက်လက္ခဏာ
မှာ ခြေထောက်တွင် အမွေးရှိပြီး အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်
အတိုင်း အထီးများတွင် အစွယ်များရှိသည်။ အထီးသည်
အမထက် ထွားကျိုင်းသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ဆင်ပိုးအစ်မသည် အမှိုက်ပုံ၊ နွားချေးပုံ၊ မြေဆွေးပုံ၊ သစ်ဆွေးပုံများအတွင်းတွင် ဥများကို ဥချတတ်သည်။ ၎င်းတစ် သက်တာတွင် ဥပေါင်း ၄၈လုံးမှ ၁၅၂ လုံးအထိ ဥတတ်ကြသည်။ ဥအရောင်မှာဥစတွင် အဖြူရောင်ဖြစ်ပြီးဝိုင်းသည်။ ပေါက်ခါနီး တွင် ညစ်ပုပ်ပုပ်အရောင်ဖြစ်လာသည်။ ဥပြီးနောက် ၈ ရက်မှ ၁၄ရက်အတွင်း ပိုးလောက်ကောင်ပေါက်လာသည်။ ပိုးလောက် ကောင်ဘဝတွင် အပုပ်အဆွေးများကို စားသောက်ပြီး ၇၄ ရက်မှ ၁၉၁ ရက်အထိ နေသည်။ ခဏခဏ အစာစားသော သတ္တဝါများဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ အရွယ်မှာနှစ်လက်မခွဲမှ လေးလက်မခွဲအထိရှည်ပြီး၊ ဗျက်အကျယ်မှာ လက်မဝက်မှ တစ်လက်မအထိရှိသည်။

ထို့နောက် ပိုးတုံးလုံးဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားပြီး မည်သည့် အစာကိုမျှ မစားသုံးဘဲ ၁၄ ရက်မှ ၂၉ ရက်အထိ ငြိမ်၍ နေတတ်သည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ဆင်ပိုးဖြစ်၍ လာတော့ သည်။ ဆင်ပိုးဘဝတွင် ၎င်း၏သက်တမ်းမှာ ၄၈ ရက်မှ ၁၅၂ ရက် ထိရှိသည်။

ဆင်ပိုးအထီးများသည် ၎င်း၏အစွယ်ဖြင့် အုန်းပင်ရှိ အုန်း လက်များကို ဖြတ်ပစ်သည်။ အုန်းလက်များကို ဖြတ်၍ အောက် ကို ကျနေသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ အုန်းပင်များကို အပေါက် ဖောက်သည်။ အုန်းပင်များကို ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ကြ၍ ၎င်းဒဏ်ရာများမှ အခြားပိုးများရောဂါ များဝင် ရောက်သော အုန်းပင်များကို ဖျက်ဆီးနိုင်ပေသည်။

ဆင်ပိုးကို ကြံ့ပိုးအတိုင်း ကာကွယ်နိုင်ပါသည်။

ပိုးနီကောင်

ပိုးနီကောင်သည် အုန်းပင်တွင် ကျရောက်ဖျက်ဆီးသော ပိုးပင်ဖြစ်သည်။ အရောင်မှာ အနီရောင်ဖြစ်သည်။ အရွယ်အစားမှာ အလျားတံတစ်လက်မခွဲ၊ ဗျက်လက်မဝက်ခန့်ရှိသည်။ ထိုပိုးကောင်း၏ ထူးခြားချက်မှာ ဦးခေါင်းတွင် နှာမောင်းပါရှိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

လူသားယောက်ျားတိုင်းတွင် နှုတ်ခမ်းမွေးမရှိသော်လည်း ပိုးနီကောင်အထီးတိုင်းတွင် နှာမောင်းအရင်း၌ နှုတ်ခမ်းမွေးများရှိသည်။ အမတွင်ကား နှုတ်ခမ်းမွေး လုံးဝမရှိပေ။ သို့အပြင် အထီးနှာမောင်းသည် အမ၏ နှာမောင်းထက် ရှည်ပြီးကောက်သည်။

ပိုးနီကောင်အမသည် ၎င်း၏ ဥများကို အုန်းပင်တွင် ကြံ့ပိုးကောင်၊ ဆင်ပိုးကောင် သို့မဟုတ်တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သော အပေါက်များ၊ ဒဏ်ရာများမှ နေ၍နှာမောင်းဖြင့် ဥများကို ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ဥများမှ အုန်းပင်အတွင်း သုံးရက်မှ ငါးရက်အကြာတွင် ပိုးလောက်ကောင်ကလေးများ ပေါက်လာသည်။ ပေါက်ခါစတွင် အဖြူရောင်ဖြစ်ပြီး ကြီးလာသောခါ ဦးခေါင်းသည် အညိုရောင်ဖြစ်လာသည်။ ၎င်းပိုးကောင်ကလေးများသည် တစ်လမှ သုံးလအထိ နေပြီးနောက် ပိုးတုံးလုံးဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ ပိုးတုံးလုံးဘဝတွင် ခာရက်မှ စ၍ ရက်အထိ နေပြီးနောက် ပိုးနီကောင်ဖြစ်လာတော့သည်။ ပိုးနီကောင်၏ သက်တမ်းမှာ ရက်ပေါင်း ၁၀၀ အထိ ရှည်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၅၉

ပိုးနီကောင်သည် အုန်းပင်များကို လျင်မြန်စွာ ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်သဖြင့် အလွန်အန္တရာယ်ကြီးမားသည်။ သာမန်အားဖြင့် အသက် ငါးနှစ်မှ အနှစ် ၂၀ အတွင်း၌ အုန်းပင်များကို ကျရောက်ဖျက်ဆီးတတ်သည်။ ပိုးနီကောင်အမသည် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ၎င်းဥများကို အုန်းပင်၏ ပင်စည်ထဲတွင် ထိုးသွင်းခဲ့ရာ ထိုဥမှ ပေါက်သော ပိုးလောက်ကလေး များသည် အုန်းပင်၏ အတွင်းသားအူနုများကို စားသောက်ပစ် ကြသည်။ အုန်းပင်အူးတစ်လျှောက်လုံး ပိုးကောင်များဖြင့် ပြည့်နေသည့် တိုင် ခေါင်းပိုင်းသို့ မရောက်သေးလျှင် ရုတ်တရက် သိရန် ခဲယဉ်းသည်။ အပင်အလွန် အားလျော့၍ အရွက်များ ညှိုးနွမ်းစပြုလာမှပင် သိနိုင်တော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရောဂါကျွမ်းနေပြီဖြစ်၍ ဆေးကုရန် မလွယ်တော့ပေ။

အုန်းပင်၏ ပင်စည်တွင် ဖြစ်သော ဒစ်ရာတစ်ခုခုမှ စ၍ ပိုးကောင်ဝင်တတ်သဖြင့် အပင်ကို အနာတရမဖြစ်ရန် ဝရံပြုရမည်။ အပင်တွင် ဒဏ်ရာတစ်ခု တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း အသားဆွေးများကို ခြစ်ထုတ်ပြီး ကတ္တရာရည်သုတ်လိမ်းပေးပါ။

ပိုးကောင်များရှိနေသည့်အပင်ကို ကုသရန်မှာ အပင်၏ ပင်စည်ထိပ်တွင် လွန်ဖြင့် အပေါက်ငယ်တစ်ခုဖောက်ပြီး အထူးပြုလုပ်ထားသည့် ကတော့ငယ်ဖြင့် ဆစ်ကတော့ဆေးရည်လက်ဖက်ရည်ဖွန်း၊ နှစ်ဖွန်းခန့်ကို လောင်းထည့်ပါ။ ဆေးမထည့်မီ ရေနို့ဆီနှစ်လုံးခန့်ကို လက်ဦးလောင်းထည့်ပါ။ ဤဆေးရည်မှာ အဆိပ်ရည်ဖြစ်၍ ကိုင်တွယ်ရာတွင် သတိနှင့်

၆၀

မင်းသော်တာ

ကိုင်တွယ်ပြီး ဆေးထည့်စဉ် ရော်ဘာအိတ်ကို သုံးစွဲပါ။ ဆစ်ကတော့ဆေးရည် မရပါက ဒီဒီတီ ဆေးရည်ကို လောင်းထည့်ပါ။

ရွက်စားပိုး

အုန်းရွက်များကို ကိုက်ဖြတ်စားသောက် ဖျက်ဆီးသော ရွက်စားပိုးများမှာ ဖလံတစ်မျိုးမှာ ပေါက်ဖွားသော ပိုးများ ဖြစ်သည်။ ၎င်းရွက်စားပိုးများမှာ မီးခိုးရောင်ဖြစ်ပြီး အလျားတစ်လက်မခွဲရှိသည်။ ကိုယ်လုံးမှာ ကွမ်းရိုးခန့်ရှိသည်။ ၎င်းပိုးများကို ပေါက်ဖွားသော ဖလံအထီးများမှာ ဝမ်းဗိုက်အနည်းငယ်သေး၍ ဆူးများရှိသည်။ နောက်ပိုင်း တောင်ပံအရင်းတွင် အမွှေးများရှိသည်။ ဖလံအမ၏ ဝမ်းဗိုက်ကြီးပြီးထိပ်တွင် ချွန်နေသည်။

ဖလံအမသည် အုန်းရွက်များ အတွင်းဘက်တွင် ဥများကို ဥချသည်။ ဖလံအမတစ်ကောင်သည် ဥပေါင်း ၂၀၀ မှ ၃၀၀ အထိ ဥသည်။ ဥများဥစတွင် အဖြူရောင်ဖြစ်ပြီး အကောင်ပေါက်ခါနီးသောအခါ ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ဥပြီးနောက် လေးရက်မှ ရှစ်ရက်အကြာ ပိုးကောင်များ ပေါက်လာသည်။ ပိုးကောင်ကလေးများသည် အုန်းရွက်များကို စားသောက်ပြီး ကြီးထွားလာကြပြီး ၃၆ရက်မှ ၅၅ရက်အတွင်းတွင် အကြီးဆုံးအရွယ်သို့ ရောက်လာပြီး ပိုးတုံးလုံးဘသို့ ကူးပြောင်းသည်။ ပိုးတုံးလုံးဘဝတွင် ၁၀ ရက်ခန့်နေပြီ ဖလံ ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန်ပြန်၍ ဥကာ ပိုးလောက် ကလေးများပေါက်ဖွားလာပြန်လေ တော့သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ရွက်စားပိုးသည် အုန်းပိုးများတွင် ကြောက်စရာကောင်းသောပိုးဖြစ်သည်။ လျင်မြန်စွာပြန့်ပွား၍ အုန်းခြံတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်သည်။ ရွက်စားပိုးများသည် အုန်းရွက်ကို အားပြတ်သွားစေတတ်သည်။ ဖလံအမသည် ဥများကို အုန်းရွက်အောက်ဘက်တွင် ဥလေ့ရှိသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဥဥရာတွင် ညဘက်မှ ဥတတ်သောကြောင့် လည်းကောင်း ပိုးဥများကို တော်ရုံတန်ရုံကြည့်ရုံဖြင့် မမြင်နိုင်ပေ။ အကောင်ကလေးများပေါက်၍ အရွက်များကို စားသောက်ဖျက်ဆီးမှသာ သိမြင်ကြတော့သည်။

ရွက်စားပိုးသည် အပွားအလွန်မြန်သဖြင့် ပိုးကျလျှင် ကျချင်း အချိန်မီကာကွယ်ရန် အရေးကြီးသည်။ ပိုးကျသော အရွက်များကို ဖြတ်၍ မီးရှို့ပစ်ရမည်။ အုန်းရွက်များကို အင်ဒရင်းဆေးရည်ဖြင့် ပက်ဖျန်းပေးရမည်။ ဆေးဖျန်းရာတွင် ပိုးကျနေသော အပင်ကိုသာမက ပိုးမကျသေးသော အပင်များကို ပါ ပက်ဖျန်းကာကွယ်ထားရမည်။ အင်ဒရင်းဆေးရည်ကို ဆေးတစ်ဆ ရေအဆ ၇၅၀ မှ ၁၀၀ အထိ ရောစပ်၍ ပက်ဖျန်းပါ။ ဆေးရည်တစ်ဂါလံသည် အုန်းပင်နှစ်ပင်အတွက် ပက်ဖျန်းရန် လုံလောက်သည်။ ဒီဒီတီ ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းဆေးရည်ဖြင့်လည်း ပက်ဖျန်း ကာကွယ်နိုင်သည်။ ၎င်းဆေးများမရပါက သို့မဟုတ် အိမ်အနီးအနားတွင်ရှိသော အပင်ဖြစ်ပါက ဆေးရွက်ကြီးကို ၂၄ နာရီ ရေစိမ်၍ ပက်ပေးပါ။ ဆားရည်နှင့်လည်း ပက်ဖျန်းပေးနိုင်သည်။ ဖော်ဒိုဆေးရည်ဖြင့်လည်း ပက်ဖျန်းပါ။

၆၂

မင်းနှစ်သက်တာ

အုန်းပင်ကို ချက်ချင်းလျှင်

အုန်းပင်ကလေးများကို အများအားဖြင့် ခြကိုက်ဖျက်ဆီး တတ်သည်။ ခြရန်ကိုကာကွယ်ရန် စိုက်စဉ်က အော်(လ်)ဒရင်း ဆေးမှုန့်ကို ရေဖျော်လောင်းပါ။ ပုရွက်ဆိတ်တက်လျှင် ဂမ္မဇင်း ဆေးမှုန့်၊ အော် (လ်) ဒရင်း ဆေးမှုန့်များဖြင့်လည်း နှိမ်နင်း နိုင်သည်။

အုန်းပင်ကို ကြွက်မကိုက်အောင်

အုန်းပင်များကို ကြွက်များ၊ ရှဉ့်များ မတက်နိုင်အောင် သံပြားပတ်၍ ရိုက်ထားပါ။ အပင်ကလေးများ ကြွက်၊ ဖြူး၊ ပူးများ အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးအောင် စိုင်းမက်ဆေး၊ ဇင်းဖောစဖိဒ်နှင့် ဝါဖရင် ကြွက်သတ်ဆေးများကို အသုံးပြုပါ။

မာလကာ

စိုက်ပျိုးပုံ

မာလကာပင်ကို အစေ့မှ ပျိုးထောင်၍ အပင်ကလေး တစ်နှစ်သားရလျှင် ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးရသည်။ ပြောင်းရွှေ့ စိုက်ပျိုး ရာတွင် တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင် ၁၂ပေ ပတ်လည် ခွာ၍ စိုက်ပါ။ ပလတ်စတစ်အိတ် သို့မဟုတ် ခြင်းနှင့်ပျိုးပြီး စိုက်ရန် ကျင်းကို နှစ်ပေအကျယ်၊ နှစ်ပေအနက်တူးကာ မြေဆွေး အပေါ်ယံ မြေသားတို့နှင့်ရော၍ ပျိုးပင်ကို အလယ်တည့်တည့် ချပြီးစိုက်ပါ။ အစေ့မှ ပျိုးထောင်စိုက်ခြင်းထက် ကိုင်းကူး ကိုင်းဆက် စိုက်ပျိုးခြင်းက ကောင်းသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

အစေ့နည်းအောင် စိုက်ပျိုးနည်း

မာလကာသီးအစေ့နည်းနေလျှင် အလွန်စား၍ အရသာ ရှိသည်။ အစေ့နည်းအောင် စိုက်ရန်မှာ ပျိုးစေ့ ပျိုးထောင် စိုက်ပျိုးခြင်းမပြုဘဲ အကိုင်းကို ပျိုးထောင်စိုက်ပျိုးရန် ဖြစ်သည်။ မနုမရင့်အကိုင်းကို မြေကတုတ် ဆွဲနည်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြစ်ခံပင်တွင် ကိုင်းဆက်သည့်နည်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပျိုးထောင်စိုက်ပျိုးပါက မူလအပင်ထက် အစေ့များနည်း သွားမည်ဖြစ်သည်။ ၎င်းအပင်မှတစ်ဖန် အကိုင်းကို ဖြတ်၍ ကိုင်းဆက်သည့်နည်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြေကတုတ် ဆွဲနည်းဖြင့် လည်းကောင်း မျိုးကူး၍ ဆက်လက်စိုက်ပါက အလယ်တွင် အစေ့သုံးတန်းလောက်သာ ရှိတော့မည်ဖြစ်သည်။ ၎င်းအတိုင်း ၎င်းအပင်မှ ဆက်လက်စိုက်ပျိုးကူးသွားပါက ကြာလျှင် အစေ့လုံးဝရှိမည်မဟုတ်တော့ပေ။

ချွတ်ယွင်းချက်များ

မာလကာပင်အကိုင်းများ ခြောက်လိုက်လာပြီး အပင်များ သေသွားတတ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ မာလကာပင် လောင်းကျနေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ ရေဝပ်သော ကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ စိမ့်ဆွဲနေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ ပိုးပေါက်ပေါက်ဖြူကလေးများကျသောကြောင့် လည်းဖြစ်တတ်သည်။ ပင်စည်ဖောက်ပိုး ကျ၍ လည်းဖြစ်တတ် သည်။ အမြစ်ကို ခြေတိုက်၍လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ ကာကွယ်

၆၄

မင်းသော်တာ

ရန်မှာ ခြောက်စပြုနေသော အကိုင်းများကို ခပ်စောင်းစောင်း ဖြတ်၍ ဖြတ်ထားသည့်နေရာကို ကတ္တရားစေ သုတ်လိမ်းပေးပါ။ အပင်ကို ဖော်ဒိုဆေးရည်ဖြင့် ပက်ဖျန်းပေးပါ။ ပိုးပေါက်ပေါက် များကျလျှင် မာလကာသီးထွန်ဆေးနှင့် ဖျန်းပက်ဖျန်းပေးပါ။ မာလကာသီးထွန်ဆေးမရှိလျှင် ဆေးရွက်ကြီးရေ ၂၄ နာရီစိမ်၍ ခဏခဏ ပက်ပေးပါ။ ရေဝပ်လျှင် ဖောက်ထုတ်ပေးပါ။ စိမ့်ကိုင်း လျှင် စိမ့်မကိုင်းအောင် ပတ်လည်မြောင်းတူး၍ ရေကို ထုတ်ပေး ပါ။ ခြကိုက်လျှင် အော်(လ်)ဒရင့် ဆေးမှုန့်ကို ရေဖျော်၍ အပင် ရင်းစိမ့်ဝင်သွားအောင် လောင်းပေးပါ။ အကိုင်းတွင် ပိုးတွေ့လျှင် ပါရာဒိုင်ကရိုဗင်ဇင်းဆေးကို လောင်းထည့်ပြီး ပိတ်ထားပါ။

မာလာကာသီးပွလာလျှင် ဘာကြောင့်ကွဲသလဲ။ တစ်ပိုင်းစို့ တစ်ပိုင်းခြောက် ဘာကြောင့်ဖြစ်သလဲ။ ရေဝပ်လောင်းကျလျှင် ဖြစ်တတ်သည်။ နွားချေး၊ မီးဖိုပြာ ထည့်ပေးပါ။ မာလကာပင် ရွက်စားပိုးကျလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဖလံမှ ပေါက်သော ပေါက် ဖက်များ အရွက်များကို စားပစ်တတ်သည်။ ပင်လုံးချည်း ကျန် နေတတ်သည်။ ရွက်အုပ်အတိုင်း ပင်ရင်းနှင့် ခွာပြီးမြေကို နည်းနည်းလောက်ဆွပေးပါ။ ဆွရုံမျှ ဆွပါ။ သိပ်မနက်ပါစေနှင့် နက်လျှင် အမြစ်နာသွားမည်။ ဆွပြီး ဓာတ်ဆားတစ်ဆ၊ သာကူ စေ့ ဓာတ်မြေဩဇာ တစ်ဆ ပိုးတက်တစ်ဆ၊ ရောစပ်ထားသော မြေဩဇာကို နို့ဆီဘူးတစ်လုံးလောက်ဖြူးထည့်ပေးပြီး ရေကို ခြောက်ရက်လောက်ဆက်လောင်းပေးပါ။ အကိုင်းအဖျားများကို ဖြတ်ပေးပါ။ အရွက်များပေါက်ပြီး ပြန်သီးလာလိမ့်မည်။

ငှက်ပျော

မြေအနုအာထာ:

ငှက်ပျောသည် ကျောက်စရစ်ကုန်းမြေမှ အပ ရေစီးရေလာ
ကောင်းသော ရိုးရိုးသဲနုန်းမြေမှစ၍ မြေနီ၊ မြေစေးများ၌ ပင်လျှင်
အောင်မြင်စွာ စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။

ရသေ့ဥတု

မိုးရေချိန်လက်မ ၅၀ မှ ၁၂၀ လက်မအတွင်း ရှိသော
ဒေသများတွင် အောင်မြင်စွာ ပေါက်ရောက်နိုင်သည်။

စိုက်ပျိုးရန် ဒေသ

အလွန်အေးသည့် တောင်ပေါ်ဒေသနှင့် အလွန်မိုးခေါင်
ရေရှားအရပ်ဒေသမှလွဲ၍ မြန်မာပြည်တစ်ဝန်းလုံး စိုက်ပျိုး
နိုင်သည်။ အပူပိုင်းဒေသ ရေရရှိနိုင်သော ဒေသများတွင် အောင်
မြင်စွာ ဖြစ်ထွန်းသည်။

အမျိုးအစား

လက်ရှိမြန်မာနိုင်ငံတွင် စိုက်ပျိုးကြသော ငှက်ပျောမျိုးမှာ (၁)ဖီးကြမ်း၊ (၂) ရခိုင်၊ (၃)သီးမွေး၊ (၄) ထောပတ်၊ (၅)ငှက်ချဉ် (၆) ငှက်မွဲ၊ (၇) ငှက်ပျောချဉ်၊ (၈) နံ့သာပု၊ (၉)သူငယ်စာ၊ (၁၀) စာကလေး (၁၁)ဆင်အံ၊ (၁၂)ရွှေငှက်ပျော၊ (၁၃) ငမောင်စိမ်း၊ (၁၄) ဝက်မလွတ်၊ (၁၅) ကျွဲချို၊ (၁၆) မယ်တော် လက်ညှိုး တို့ဖြစ်သည်။

သက်တမ်း

ငှက်ပျောပင်၏ သက်တမ်းမှာ ၁၆လမှ ၂၄လအထိ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သားတက်များ ထွက်ပေါ်ရှင်သန်ခြင်း ကြောင့် စနစ်တကျပြုစုမှုကောင်းလျှင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှင်သန် သီးပွင့်နိုင်သည်။

စိုက်ချိန်

ငှက်ပျောစိုက်ပျိုးရန် သင့်တော်ဆုံး အချိန်မှာ မေလပင် ဖြစ်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်း - ဧပြေပြင်ခြင်း

ငှက်ပျောစိုက်ခင်းသစ်များ တည်ထောင်ရန်အတွက် ကြိုတင်၍ နေရာများကို ဆောင်းဦးကပင် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး ပေါင်းမြက်၊ သစ်ကိုင် စသည်တို့ ခြောက်သွေ့ သည်နှင့်အမျှ မတ်တွင် မီးရှို့ခြင်း၊ သစ်ငုတ်ဝါးများကို တူးဖော်ခြင်း၊ သစ်ပင် ငုတ်များအပေါ်သို့ စုပုံ၍ ထပ်မံမီးရှို့ခြင်းစသည်များကြိုတင်

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၆၇

ပြုပြင်လုပ်ကိုင်ထားရမည်။ အချို့ ရေဝပ်သော အပိုင်း များတွင် မြောင်းပေါက်များ တူးဖော် ထားရှိခြင်းများပါမကျန် ပြုလုပ် ထားပါမည်။

စိုက်ပျိုးခြင်း

(က) စိုက်ကွက်ဖော်ခြင်း

(ခ) မြေဩဇာချခြင်း

ငှက်ပျောစိုက်ခင်းများကို မြေနိမ့်ပိုင်းများ၌ ထွန်ယက်၍ အကျယ် ၂-ပေ၊ အနက်တစ်တွင်း တစ်တွင်းတစ်ပေမှ ၂-ပေ ကွာစိုက်ပျိုးလေ့ရှိပါသည်။ တောင်ပေါ်ပိုင်းတွင် တစ်တွင်းနှင့် တစ်တွင်း ၁၀. ၁၀ပေကွာ၍ ထွန်ယက်ခြင်း မပြု နိုင်သည့် အတွက် ၃-ပေအကျယ်၊ ၂-ပေအနက် တွင်းများပြုလုပ်၍ အပေါ်မြေလွှာများကို တွင်းများတွင်ထည့်ခြင်း၊ အချို့အရပ် ဒေသတွင် သစ်ရွက်ဝါးရွက်များ စုဆောင်း၍ တွင်းများတွင် ပြည့်နှက်စွာ ထည့်ပြီးလျှင်မီးရှို့ရမည်။ စိုက်ပျိုးရန်အတွက် စိုက် လိုသည့် ငှက်ပျောပင်များမှ သန်စွမ်းသော သားတက်ငယ် များကို ၂-ပေမှ ၃-ပေအရွယ်ထိ ရွေးချယ်၍ ဘေးမြစ်များ ပြုပြင်ပြီးလျှင် မိုးဦးကျအချိန်တွင် ပြုပြင်ထားရှိသော တွင်းများ တွင် စိုက်ပျိုးရမည်။

(ဂ) မစိုက်ပျိုးမီ မျိုးစေ့ သို့မဟုတ် ပျိုးပင်ပြုစုခြင်း

ငှက်ပျောပင်သည် သားတက်မှ ခွဲယူစိုက်ပျိုးသည့် အမျိုး ဖြစ်သည်။ သားတက်များရွေးချယ်ရာတွင် အရွက်ချွန်၍ထွက် သောအပင်များကို ပယ်ရှား၍ အရွက်ထိပ်ပိုင်း၍ သန်စွမ်း

သောအပင်များကိုသာလျှင် ရွေးချယ်စိုက်ပျိုးရသည်။ ၎င်း သားတက်ပင်များခွဲယူပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘေးမြစ်များ၊ နာဆာသောအပိုင်းများကို ဖြတ်တောက်ခြင်း၊ အပေါ်အရွက် အချို့ကိုဖြတ်ခြင်း၊ လိုအပ်သည့်ပျိုးပင်အဆင့်အတန်းထက် အနည်းငယ်သန်ထွားနေသော အပင်များဖြစ်လျှင် ပုတ်တက် ပြုလုပ်၍ အပေါ်ပိုင်းကို ဖြတ်တောက် စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။

မြေခြင်း

- (က) ပေါင်းမြက်နှိမ်နင်းခြင်းနှင့်
- (ခ) မြေတောင်မြှောက်ပေးခြင်း

ပေါင်းမြက်ကို အမြဲတစေ နှိမ်နင်း၍ ငှက်ပျောပင်ရင်း များတွင် စုပုံပေးခြင်း၊ လိုသည်ထက်ပို၍ ထွက်ပေါက်နေသော အစို့များကိုနှိမ်နင်းပေးခြင်း၊ အရွက်အခြောက်များ ဖြတ်တောက် ပေးခြင်း၊ မိုးဦးကျအချိန်တွင် ထွန်ယက်သော အပိုင်းများ၌ ထွန်ယက်သော နည်းစနစ်ဖြင့် မြေပွလာနိုင်အောင် ဆောင်ရွက် ပေးရမည်။ အမှန်အားဖြင့် စနစ်တကျ ငှက်ပျောစိုက်နည်းအရ ဆောင်ရွက်ရမည်မှာ ငှက်ပျောတစ်ရုံတွင် သီးနေသော အပင် တစ်ပင်နှင့် ၎င်းအိုင်ရင့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်အရွယ် ရောက်၍ သီးမည့်အပင် အသီးထွက်မည့် အချိန်တွင် သားတက်အကြီး စား၊ အပင်တစ်ပင် ပေါင်း ၃-ပင်မျှသာ ကျန်ရှိစေရမည်။ ကျန် သားတက်များကို နှိမ်နင်းပေးရမည်။ ဤနည်းအားဖြင့်ပိုမို သန်ထွားသော သီးနှံမျိုး ရရှိနိုင်ပါမည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ငှက်ပျော တစ်ရုံတွင် အမြဲတန်း တစ်ပင်ထက် ပို၍မထားရန် ဖြစ်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

(ဂ) ရေသွင်းခြင်း ရေထုတ်ခြင်း

မိုးရေချိန် ၅၀-လက်မကျော်လွန်သည့် နေရာများ၌ ရေသွင်းပေးရန်မလို။ ငှက်ပျောသည် ရေနစ်ခြင်းကို မခံနိုင်သည့်အတွက် မြေပြန့်များတွင် စိုက်ပျိုးသည့်အခါကပင် မြောင်းတန်းများ ပြုလုပ်ပြီး မြောင်းပေါက်တွင် စိုက်ပျိုးသည့်အတွက် ရေထုတ်မြောင်းများပိတ်ဆို့မှသာလျှင် ပြုပြင်ပေးရပါသည်။ ကုန်းစောင်းစိုက် ငှက်ပျောသည် မြေပြိုရေစားခြင်း တားဆီးနိုင်ရန် ပင်အိုပင်ပျိုများ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း ပြီးလျှင် ကွန်တိုအရစ်လိုက် ထားရှိခြင်းအားဖြင့် ကာကွယ်နိုင်သည်။

(ဃ) မြေဩဇာဖြည့်တင်းခြင်း

အများအားဖြင့် ငှက်ပျောပင်များကို မြေဩဇာ အထူးတလည် အသုံးပြုကာ စိုက်ပျိုးခြင်းမရှိလှပေ။ ယခင်က ဖော်ပြပြီးခဲ့သည့်အတိုင်း ပင်အိုပင်ပျိုများအရွက်နှင့် ပေါင်းမြက်များကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီး ပင်ရင်းတွင် စုပုံပေးခြင်းဖြင့် မြေဩဇာအဖြစ် အသုံးပြုသည်။ ပိုးမွှားရောဂါ ရဖန်ရံခါ ရွက်စားပေါက်ဖတ်ပိုးများ ကျရောက်ခြင်းမှအပ အခြားရောဂါများ ကျရောက်ခြင်း နည်းပါးလေသည်။ ပိုးမွှားကျရောက်ခြင်းကို ကာကွယ်ရန်မှာ အရွက်များခုတ်၍ မီးရှို့ပစ်ရမည်။

တစ်ကေထွက်နှုန်း

စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးသော ငှက်ပျောစိုက်ခင်းသည် စိုက်ပျိုးပြီးသည့်အချိန်မှ ၁၄-လမှ ၁၈-လအတွင်း စတင်သီးပွင့်နိုင်သည်။ တစ်ကေလျှင် ပျမ်းမျှခြင်း ၁၀ ၁၀-ပေ အကွာစိုက်

၇၀

မင်းခသာတာ

ခြင်းဖြင့် ငှက်ပျောရုံပေါင်း ၃၁၅-ဖြစ်သောကြောင့် ပျမ်းမျှ
ခြင်းတစ်ရုံမှ ၂-ခိုင်ကျသဖြင့် အခိုင်ပေါင်း ၆၀၀ မှ ၈၀၀အထိ
ထွက်ရှိနိုင်သည်။

နာနတ်

နာနတ်သီးသည် ဆီးအောင့်သောအနာ၊ ဝမ်းခက်သော
အနာများကို ပယ်နိုင်သည်ဟု မြန်မာ့ဆေးကျမ်းများတွင်
ဆိုသည်။ ချဉ်းနဲ့သောအနာ ဝမ်းသွေးကျသော အနာတို့ကို
လည်းပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။ နာနတ်သီးတွင် ပရိုတင်း ၃
ရာခိုင်နှုန်း၊ အဆီ ၁ ရာခိုင်နှုန်း၊ ထုံးဂရမ် ၁၀၀ လျှင် မီလီဂရမ်
၁၈၊ သံဂရမ် ၁၀၀ လျှင်၊ မီလီဂရမ် ၅ မီတာမင်အေဂရမ် ၁၀၀
လျှင် အင်တာနေရှင်နယ် ယူနစ် ၉၀၊ ဗီတာမင်ဘီ ၁ ဂရမ်လျှင်
မီလီဂရမ် ၀.၀၈၊ ဗီတာမင်စီ ဂရမ် ၁၀၀ လျှင် မီလီဂရမ် ၄၀
ပါရှိ၍ အာဟာရဓာတ် ကြွယ်ဝသော အသီးဖြစ်သည်။

ရှေးအခါက မြန်မာနိုင်ငံတွင် စိုက်ပျိုးသော နာနတ်သီးများ
မှာ အရွက်တွင် ဆူးပါ၍ အချဉ်ဓာတ်များကြသည်။ ယခုအခါ
ဆူးမပါသော ကျေးနာနတ် အချို့မျိုးများကို အမြောက်အများ
စိုက်ပျိုးလျက်ရှိကြလေပြီ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

စိုက်ပျိုးပုံ

နာနတ်သီးယိုကို အသီးထိပ်မှ ခေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ သားတက်ကိုလည်းကောင်း ဖဲ့ယူ၍ စိုက်ပျိုးရသည်။

နာနတ်သီး စိုက်ရန်မြေကို ကြိုတင်ရှင်းလင်း မီးရှို့၍ မြေပေါင်များပြုလုပ်ထားရသည်။ နာနတ်ပင်သည် ရေဝပ်သည်ကိုအလွန်ကြောက်သောကြောင့် မြေပြုပြင်ရာတွင် ရေထုတ်မြောင်းများလည်း ကောင်းစွာ ပြုလုပ်ထားသင့်သည်။ မြေကို ကောင်းစွာစွဲ၍ အနံ့လေးပေ၊ အလျားသင့်သလောက် အမြင့်တစ်ပေခန့် မြေပေါင်များပြုလုပ်ပြီး ထိုပေါင်ပေါ်တွင် နွားချေးမြေစေးများချ၍ မြေနှင့်သမပေးပါ။ ထို့နောက်မြေပေါင်ဘေးနှုတ်ခမ်းဘေးမှ ခြောက်လက်မခန့်ခွာ၍ နာနတ်ပင်များကို တြိဂံပုံသဏ္ဍာန်(ဖိုခံလောက်ဆိုင်) တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် သုံးပေခန့်ခွာ၍စိုက်ပါ။ ခေါင်းကိုစိုက်လျှင် အောက်ဘက်မှ အဖတ်ကလေးနှစ်ဖတ် သုံးဖတ်ကိုခွာ၍ မြေကြီးတွင် မိရုံမြှုပ်စိုက်ပါ။ အပင်များမယိုင်စေရန် ဘေးမှ ငုတ်ကလေးများကို စိုက်၍ ထိန်းပေးထားပါ။

အသီးသီးမည့်အပင်ကြီးများကို အသီးမသီးမီ တစ်လခန့် ကကြို၍ ဓာတ်ဆားကပ်ဆ၊ သာကူစေ့ ဓာတ်မြေဩဇာနှစ်ဆ၊ ပိုတက်ဓာတ်မြေဩဇာနှစ်ဆရောပြီးတစ်ပင်လျှင် နို့ဆီဘူးတစ်ဝက်နှုန်းခန့်ဖြင့် မြေပေါင်အလယ်တွင် မြောင်းကလေးလုပ်ကာ ထိုမြောင်းတွင်ဖြူး၍ ကျွေးပါ။ အသီးများဆွတ်ခူးပြီးနောက် သားတက်များ သို့မဟုတ် အပင်များ ထစအရွယ်တွင်မူ

၇၂

မင်းသော်တာ

ဓာတ်ဆားနှစ်ဆ သာကူစေ့ ဓာတ်မြေဩဇာတစ်ဆ၊ ပိုတက်
ဓာတ်မြေဩဇာ တစ်ဆ ရောကျွေးပါ။ နွားချေး၊ မြေဆွေး
သစ်ရွက်ဆွေးများ ချပေးပါ။

ချိုအောင်လုပ်နည်း

နာနတ်သီးများအနည်းငယ်ကြီးလာလျှင် တစ်သီးလောက်
ခူး၍ မြည်းကြည့်ပါ။ မချိုလျှင် ချိုအောင်ပြုပြင်ပေးနိုင်သည်။
အတန်းလိုက်စိုက်ထားသော အပင်များအလယ် သို့မဟုတ်
ဖိုခုံလောက်ဆိုင်စိုက်ထားလျှင် ဘောင်အလယ်မှ အနက်နှစ်
လက်မခန့်ရှိ မြောင်းကလေးပေါက်၍ မဖောက်ထုံးကို ရေဖျော်
လောင်းပါ။ ပေ ၅၀-ရှည်သော စိုက်ပေါင်တစ်ခုအတွက်
မဖောက်ထုံး ၂၀-သားဆိုလျှင် လုံလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကာလ

နာနတ်ပင်သည် ခေါင်းကိုစိုက်လျှင် စိုက်ပြီး ၁၅-လ ကြာမှ
သီးသည်။ သားတက်ကိုစိုက်လျှင် တစ်နှစ်ကြာလျှင် သီးသည်။
အစေ့ကိုစိုက်လျှင် ၂၁-လကြာမှ သီးသည်။

ပန်းသီး

မြေအနေအထား

ပန်းသီးပင်သည်သဲနှုန်းမြေပွဲဖြစ်၍ ရွံ့စေး ၃-ရာခိုင်နှုန်းမျှ
ပါသော မြေချိုးကိုပိုမိုနှစ်သက်လေသည်။ ရေစီးရေလာ
ကောင်း၍ အလင်းရောင်တိုက်ရိုက်ရသော နေရာဖြစ်ရမည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ရေဥိုဥတု

အပူချိန်အများဆုံး ဖာရင်ဟိုက် ၈၅° မှ ၉၅° ထိ အအေးဆုံး ၃၀ထိဆောင်းရာသီ၌ ကျဆင်း၍ ဆောင်းရာသီအအေးဆုံးလတွင် ၄၅° အနည်းဆုံး နာရီပေါင်း ၄၀၀ မျှ ရှိစေရမည်။ မိုးရေချိန်တစ်နှစ်လျှင် ၄၀-လက်မမှ ၆၅-လက်မထိ ရွာသွန်းသော အရပ်ဒေသကို ပိုမိုနှစ်သက်လေသည်။ မိုးရေချိန် ၈၀ လက်မကျော်ထိ စိုက်ပျိုးနိုင်သော်လည်း ပိုးမွှားနှင့် မှိုရောဂါ ဖျက်ဆီးတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဝရုစိုက်နှိမ်နင်းနိုင်လျှင် ကောင်းမွန်စွာ ဖြစ်ထွန်းနိုင်ပါသည်။

စိုက်ပျိုးရန်ဒေသ

စိုက်ပျိုးရန် သင့်တော်သော ဒေသများမှာ ချင်းတောင်တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်း ပေ -၄၀၀၀ကျော်သော နေရာ၌ လည်းကောင်း၊ ရှမ်းပြည်နယ် အချို့နေရာဒေသများ၊ ကချင်ပြည်နယ် စိန်လုံတောင်တန်း၊ စွန်ပရာဘွန်တောင်တန်းနှင့် ကဒုံတောင်တန်းများ၌လည်းကောင်း၊ ပြည်မတွင် မေ့မြို့၊ ကျပ်ပြင်၊ မိုးကုတ်တို့၌လည်းကောင်း၊ အထက်ပါရေမြေ အနေအထားနှင့် ကိုက်ညီသော နေရာများတွင် ရွေးချယ် စိုက်ပျိုးနိုင်ပါသည်။

အမျိုးအစား

ပန်းသီးမျိုးသည်ရာသီဥတု ဒဏ်နှင့် ပိုးမွှားရောဂါဒဏ် အမျိုးမျိုးတို့ကို ခံနိုင်ရန်အတွက် မျိုးအမျိုးမျိုးစပ်ကူ-လာခဲ့ရာ ယခုအခါ အမျိုးပေါင်း ၅၀-ကျော်ရှိပါသည်။

၎င်းအမျိုးမျိုးအနက် အပူဒဏ်ကို ခံနိုင်ဆုံး အမျိုးအစား များရရှိရန် သြစတြေးလျတိုင်းပြည်၊ ကွင်းလင်(စ်)အနီး အနား တွင် စပ်ယှက်အပ်သော မျိုးသည် ဆောင်ရာသီ အအေးဆုံး အချိန်၌ ၅၀° အောက် နာရီပေါင်း ၃၀၀-ထိ ရှိပြီးလျှင် နွေရာသီ အပူချိန် ၉၅° ကျော်ထိရှိသော အပိုင်းများ၌ပင်လျှင် စိုက်ပျိုး နိုင်သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

သက်တမ်း

ပန်းသီးပင်၏ သက်တမ်းမှာ စနစ်တကျ ပြုစုစိုက်ပျိုးခဲ့လျှင် နှစ်ပေါင်း -၅၀ကျော်ထိ ရှင်သန်နိုင်ပါသည်။ အမျိုးနှင့် စိုက်ပျိုး နည်းကိုလိုက်၍ စိုက်ပျိုးသည့်အချိန်မှ စတင်သီးပွင့်သည့် အချိန်အထိ ၅-နှစ်ကျော်မှ ၇-နှစ်အထိ ဖြစ်ပါသည်။

စိုက်ပျိုးနည်း

ပန်းသီးပင်သည် အလင်းရောင် အမြောက်အမြားလိုသည့် အပင်မျိုးဖြစ်သည့်အပြင် အမြစ်အင်အားလည်း ကျယ်ပြန့်စွာ အပေါ်လွှာမြေကြီး၌ ကြီးပွားရန်လိုသည့်အတွက် အများအား ဖြင့် ပေ ၂၀-၂၀ မှ ပေ ၂၄-၂၄ပေ ကွာထိ စိုက်ပျိုးရပါသည်။ စိုက်ပျိုးမည့်နေရာကို စနစ်တကျ ရှင်းလင်း၍ အနည်းဆုံး ၃-ပေအနက်၊ ၃-ပေအကျယ် တွင်းများတူး၍ အပေါ်လွှာမြေ နှင့်ကောင်းမွန်စွာ ဆွေးသောသစ်ရွက်ဆွေးမြေကိုသာ ၃၀-ရာ ခိုင်နှုန်းရောစပ်၍ အလွန်စေးသောမြေမျိုးများ ဖြစ်ခဲ့လျှင်

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

သဲကြမ်း ၃၀ရာခိုင်နှုန်း ထပ်မံရောစပ်၍ တွင်းများတွင် ပြန်လည် ကြိုတင်ဖို့ထားရပါမည်။ နွားချေးဆွေးများ သုံးခြင်းကို လုံးဝ မပြုရပါ။

အထူးသဖြင့် ရာဇီဥတုဒဏ်ကိုခံနိုင်ရန် ပြုပြင်ထားသော မြစ်ခံပင်များနှင့် စပ်ယှက်ထားသော အပင်များကို မိုးဦးကျတွင် အမြစ်များ မနာဆာစေဘဲ စိုက်ပျိုးရပါသည်။

မြူစုနည်း

ပေါင်းမြက်များကို ပတ်ဝန်းကျင်၌ အမြဲတစေ ရှင်းပေး ထားရမည်။ နွေရာသီအချိန်တွင် အစိုဓာတ်ရရှိစေရန်အတွက် အပင်ရင်းများတွင် မြက်ခြောက်၊ ကောက်ရိုးများ ဖုံးထားရမည်။ မိုးရေချိန်နည်းသောဒေသများ၌ နွေရာသီအချိန်တွင် ရေ လောင်းပေးရန်လိုသည်။ အပင်၏ ကြီးထွားမှုအပေါ် မူတည်၍ ပထမနှစ်တွင် ဓာတ်မြေဩဇာ ထည့်ပေးရန် မလိုသော်လည်း ဒုတိယနှစ်တွင် အမိုးနီးယား ဆာ(လ)ဖိတ်တစ်ဆ၊ ဖော်စဖိတ် တစ်ဆ၊ မြူရီရိတ်ဆော့(ပ်)ပိုတက်တစ်ဆခွဲရော၍ တစ်ဧကလျှင် အပင်ငယ်များအတွက် ပေါင် ၂၀၀-မှ ၃၀၀-အထိ ထည့်ပေးရန် လိုသည်။

အကိုင်းပြုပြင်ပေးခြင်း

အကိုင်းပြုပြင် ဖြတ်တောက်ပေးခြင်းသည် အထူးအရေးကြီး သော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ၂-နှစ်သားအရွယ်မှစ၍ အကိုင်းပုံ ထွင်းပေးခြင်းများကို စနစ်တကျ လုပ်ကိုင်သွားရန် လိုသည်။ စနစ်တကျ အကိုင်းပြုပြင်ပေးခြင်းသည် အထူးကျွမ်းကျင်မှုဖြင့်

၇၆

မင်းသော်တာ

လုပ်ကိုင်ရပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကိုင်းများ လိုအပ်သလို ထွက်ပေါ်လာစေရန် အတွက်ဖြစ်သည်။ အကိုင်းများမှ သီးပွင့်သည့်အခါ အသီးများသည် လိုအပ်သော အလင်းရောင်ဓာတ်ကို ပိုရနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ရွက်အုပ်များလည်း လိုသည်ထက်ပိုမိုများပြားနေလျှင် လေခိုတတ်သည်ဖြစ်၍ အရွက်မို့ရောဂါများ၊ အသီးရောဂါများ ကျရောက်တတ်လေသည်။

သီးပွင့်ရန်ရောက်သည့်အချိန်၌ မြေဩဇာကိုတစ်ဆယ့် နှစ်ဆ အထိ တိုးတက်ကျွေးမွေးခြင်း၊ အကိုင်းပြုပြင်ပေးခြင်းများ အပြင် အပင်၏ အနေအထားကိုကြည့်၍ အပွင့်ခြွေပေးခြင်း သီးငယ် သီးနှပ်များ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ပြုတ်သိပ်နေခြင်း မဖြစ်စေရန် သီးပိန် သီးအုပ်များ ဆွတ်ခူးပေးခြင်း။ အပင်အင်အားကိုကြည့် ၍ အသီးအလုံးရေကိုလည်း မှန်းနိုင်ရန်အတွက် တစ်စတစ်စ ပုံပန်းအကျဆုံးအသီးများကို ချန်လှပ်ထား၍ သေးငယ်သည့် အသီးများကို မှည့်သည့်အချိန်တွင် ခြွေပစ်ခြင်း စသည်တို့ လုပ်ကိုင်ထားရပါမည်။

ပိုးမွှားရောဂါ

အရွက်များကို ဖျက်ဆီးသည့် ပိုးမွှား ပင်စည်ထဲကို ဝင် ရောက်ဖောက်ထွင်းသည့် ပိုးမွှားနှင့် ပင်စည်မို့ရောဂါများ ကျရောက်တတ်သည်။ ၎င်းရောဂါအမျိုးမျိုးဒဏ်ကို ခံနိုင်လာစေ ရန် အမျိုးမျိုး ပြုစုစိုက်ပျိုးနည်းများနှင့် ကာကွယ်စောင့်ရှောက် နည်းများ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သွားရန်လိုသည်။

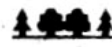
စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၇၇

ကာကွယ်ရန်

ကာကွယ်ရန်မှာ အရွက်မှိုရောဂါအတွက် ပါရာနောက်၊ ကော့ပါးဖန်ဂီဆိုက်များကို အသုံးပြုနိုင်သည်။ ပင်စည်ရောဂါအတွက် မာကျူရီကွန်ပေါင်း၊ မာကျူရီဘိုဒက်စသော ဆေးမျိုးဖြင့် ရောဂါအခြေအနေကိုကြည့်၍ ညွှန်ကြားချက်များအတိုင်း တိကျစွာ လိုက်နာပက်ဖျန်းပေးခြင်းဖြင့် ကာကွယ်နိုင်ပါသည်။ အမြစ်ရောဂါများအတွက် ဒေသအလိုက်ပေါက်ရောက်လေ့ရှိသော ပန်းသီးရိုင်း၊ သစ်သေ့သီးရိုင်းစသော အပင်များကို မြစ်ခံပင်ပြုလုပ်၍ စိုက်ပျိုးခြင်းအားဖြင့် တိကျစွာ ကာကွယ်နိုင်သည်။

အသီးများကို ဖျက်ဆီးတတ်နေသော ပိုးများအတွက် ကန်ရေများနှင့် ပက်ဖျန်းပေးခြင်းအားဖြင့် ကာကွယ်နိုင်ပါသည်။ အရေးကြီးဆုံးအချက်မှာ ၎င်းအပင်များကို စိုက်ပျိုးရန်အတွက် အသင့်တော်ဆုံးမြေကို ရွေးချယ်ခြင်း၊ မြေပြုပြင်ပေးခြင်း၊ မြေဩဇာကျွေးခြင်း၊ စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးခြင်း စသည်များသည် ရောဂါပိုးမွှားများ နှိပ်စက်ခြင်းကို ခံနိုင်ဆုံးဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အမျိုးရွေးချယ်ခြင်းနှင့် မြစ်ခံပင် ရွေးချယ်ခြင်းသည်လည်း ၎င်းအပင်များ စိုက်ပျိုးရာတွင် အထူးအရေးကြီးသော အချက်များ ဖြစ်လေသည်။

သစ်တော

မြေအနေအထား

သစ်တောသည် ရွှံ့ဈေးအနည်းငယ်ပါသည့် မြေနက်မြေပွ မြေမျှားကို ပိုမိုနှစ်သက်လေသည်။

ရာသီဥတု

ပန်းသီးကဲ့သို့ အပူချိန်အများဆုံး ဖာရင်ဟိုက် ၈၅° မှ ၉၀° အထိရ၍ ဆောင်းရာသီ အအေးဆုံးလက်မ ၃၀. အောက် ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။ တစ်နှစ်လျှင် ၅၀° အောက် နာရီပေါင်း ၅၀၀ အထိ ကျင်းဆင်းသော ရာသီဥတုကို ပိုမိုနှစ်သက်သည်။

မိုးရေချိန်

တစ်နှစ်လျှင် လက်မ ၄၀မှ ၆၀အထိ ရွာသွန်းသော ဒေသ ဖြစ်ရမည်။ မိုးများလွန်းသောဒေသဖြစ်၍ မိုးရောဂါနှင့် ပိုးရောဂါ ကျရောက်သော ဒဏ် ခံရတတ်သည်။

စိုက်ပျိုးရန် ဒေသ

မြန်မာပြည်၌ စိုက်ပျိုးရန်သင့်တော်သည့် ဒေသများမှာ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်မှ ပေ ၃၅၀၀ အထက်ရှိ အထက်ပါပြဆို သကဲ့သို့ အပူအအေးနှင့် မြေအနေအထားရှိသည့် တောင်တန်း ဒေသ၊ ချင်းတောင်၊ ရှမ်းပြည်အချို့နေရာများနှင့် ကချင်ပြည်နယ် စိန်လုံတောင်တန်း၊ လောခေါင်တောင်တန်း၊ ဆွန်ပရာဘွန် တောင်တန်းများနှင့် ပြည်မတွင် မိုးကုတ်၊ ကျပ်ပြင်အစရှိသော နေရာများ၌ စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

အမျိုးအစား

သစ်သော့အမျိုးများမှာ ယခုထိ အမျိုးပေါင်း ၈၀ ကျော်ရှိသည်။ မြန်မာပြည်တွင် တွေ့ရှိရသော သစ်သော့ မျိုးပေါင်း ၁၂ မျိုး ပါရှိသည်။ သစ်သော့သည် ပန်းသီးပင် များထက် ၎င်းတို့ အမြစ်ပေါ်တွင် ပေါက်ပွားနိုင်သော်လည်း သီးပွင့်ရာတွင် ပန်းသီးရိုင်းပင်များနှင့် ကိုင်းဆက်၍ စိုက်ပျိုးသော အပင်များလောက် သီးပွင့်ခြင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အကောင်းဆုံး စိုက်ပျိုးရန် မှာ အရပ်ဒေသအလိုက် ပေါက်ရောက်သော သစ်သော့ရိုက်များကို မြစ်ခံပင်ပြုလုပ်၍ ရာသီဥတု အခြေအနေအရ ကောင်းစွာ ဖြစ်ထွန်းနိုင်သော အမျိုးများမှာ ကိုင်းနုများကို ရွေးချယ်၍ ဆက်စပ်ထားသော အပင်များကိုသာ အသုံးပြုရန် သင့်ပေသည်။

သက်တမ်း

သစ်သော့သည် နှစ်ပေါင်း ၈၀ ကျော်မှ ၁၄၀ အထိ ကြီးထွား ရှင်သန်နိုင်သော အပင်မျိုးဖြစ်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်း

အထက်ဖော်ပြခဲ့သော ရာသီဥတုနှင့် မြေအနေအထားကိုက်ညီသော နေရာများကို ရွေးချယ်၍ ခေတ်မီစနစ်အရ ပြုပြင်ပျိုးထောင်ထားသည့် မျိုးကောင်းမျိုးသန့် သစ်သော့များကို ရွေးချယ်ပြီးတစ်ပင်နှင့် တစ်ပင် ပေ ၂၀ အကွာအဝေးထား၍ တွင်းကို ၃ ပေအနက် ၁ ပေအကျယ်တူးပါ။ အပေါ်လွှာမြေကို သီးသန့် စုဆောင်းပြီး သစ်ရွက်ဆွေးမြေ ၃၀ ရာခိုင်နှုန်းနှင့်

ရောစပ်ပြုပြင်ထားသော တွင်းများ၌ မိုးဦးကျချိန်တွင် သော်လည်းကောင်း၊ ရေလွယ်လင့်တကူရရှိနိုင်သော နေရာများ၌ ဇန်နဝါရီလကုန်၊ ဖေဖော်ဝါရီလများ၌ပင် စတင်စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ ဇန်နဝါရီလကုန် ဖေဖော်ဝါရီလများအတွင်း စိုက်ပျိုးရန် အကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်သော်လည်း နွေရာသီတွင် ရေလောင်းပေးရန် လိုအပ်သည်။

ပြုစုနည်း

သစ်သော့သီးသည် ဒုတိယနှစ်မှစ၍ စနစ်တကျကိုင်းထွက်ပေါက်လာနိုင်ရန်အတွက် ပြုပြင်ဖြတ်တောက်ပေးရန် အထူးလိုအပ်သည်။ ဤလုပ်ငန်းသည် အထူးအရေးကြီးသော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ လိုအပ်သလို ကိုင်းပြုပြင်ထားသော သီးပွင့်သည့်အခါ အောင်မြင်ကြီးထွားသော အသီးမျိုးများ ရရှိနိုင်သည်။ အပွင့်ချွေခြင်း၊ သီးညှပ်နှိမ်နင်းပေးခြင်း၊ စသည်တို့ကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်သွားရန် အရေးကြီးသည်။ အပင်၏ကြီးထွားမှုပေါ်တွင် ကြည့်၍ လိုအပ်သည့်မြေဩဇာကျွေးမွေးမှုကို လုပ်ကိုင်သွားရမည်။ အများအားဖြင့် ဓာတ်ဆားတစ်ဆ၊ သာကူစေ့တစ်ဆ၊ ပေါ်တက် (ရုံ)တစ်ဆခွဲ ရောစပ်၍ ၂ နှစ်သားအရွယ်အပင်များအတွက် တစ်ဧကလျှင် ပေါင် ၂၀၀ မှစ၍ အပင်များ၏ ကြီးထွားမှုပေါ်လေ့လာပြီးအသက်ကြီးလာသည်အထိပေါင် ၁၀၀ မှ ၈၀၀ အထိ ထည့်ပေးခြင်းနှင့် အကိုင်းပြုပြင်ခြင်းကို နှစ်စဉ် ၎င်းအပင်များ အနားယူနေသည့် ဆောင်းရာသီတွင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်သည်။ မည်ကဲ့သို့သော မျိုးကောင်းသစ်သော့ပင်ဖြစ်စေကာမူ စနစ်

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

တကျကိုင်းဖြတ်ခြင်းနှင့် မြေဩဇာကျွေးမှု မရှိလျှင် အသီးများ၏ အရသာ ပျက်ပြားလာနိုင်သည်။ ၎င်းအပင်မျိုးသည် အဆမတန် သီးလေ့ရှိကြသောကြောင့် အပင်၏ အင်အားကို ကြည့်၍ သီးညှပ်သီးပိန်များကို အစဉ်တစိုက် ခူးဆွတ်ပေးရန် လိုအပ်သည်။

သီးပွင့်ချိန်

စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားသော သစ်သေ့သီးပင်သည် ၅-နှစ်သားအရွယ်မှစ၍ အနည်းငယ် စတင်သီးပွင့်နိုင်သည်။ ၇-နှစ်သားမှ စပြီး စံချိန်မီသီးထွက်များရရှိနိုင်သည်။ အကြမ်းအားဖြင့် သစ်သေ့တစ်ဧက အပင် ၁၀၉-ပင်မှ အရွယ်ရောက်သော အပင်တစ်ပင်လျှင် အသီးလုံးရေ ၂၅၀ မှ ၃၀၀ အထိ ရရှိမည်ဖြစ်၍ တစ်ဧက၏ သီးထွက်မှာ ၃၀၀၀၀မျှ ဖြစ်ပါသည်။

ပိုးမွှားရောဂါ

အများအားဖြင့် အခေါက်စားပိုး၊ ပင်စည်စားပိုးများတွေ့ရတတ်သည်။ ရံဖန်ရံခါ အသီးများကို ပျက်စီးစေသော ယင်ဖျားကောင်များကို တွေ့ရတတ်သည်။ သို့သော် သေကျေ ပျက်စီးအောင် မတွေ့ရပေ။

ကာကွယ်ရန်

ကန်မှုန်ပက်ဖျန်းပေးခြင်း သို့မဟုတ် ဒုတ္တာနှင့်ထုံး ငါးဆစ်ရေ အဆ ၅၀နှင့် ရောစပ်၍ ပင်စည်တွင် သုတ်လိမ်းပေးခြင်းအားဖြင့် ပင်စည်များကို ထိရောက်စွာ ကာကွယ်နိုင်သည်။

စပျစ်

မြေအနေးအထား

စပျစ်ပင်သည် ဆားဓာတ်ပါသော မြေမှလွဲ၍ မည်သည့် မြေမျိုးတွင် မဆို စိုက်ပျိုးနိုင်ပါသည်။ ထုံးခြောက်မြေ၊ သဲဆန်သော မြေပွတို့၌ ပိုမိုကောင်းမွန်စွာ သီးပွင့်နိုင်သည်။ စနယ်မြေစေးတွင်မူကား ပေါက်ပွားမှုများစွာ နှေးကွေးတက်လေသည်။

ဂျာမီဥတု

အပူချိန်အများဆုံး ဖာရင်ဟိုက် ၁၁၅ ဒီဂရီနှင့်အနည်းဆုံး ၃၁ ဒီဂရီထိအောင် ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။

မိုးရေချိန်

တစ်နှစ်လျှင် ၄၀ လက်မထက် မပိုသော မိုးရွာသွန်းခြင်းကို ပိုမိုနှစ်သက်လေသည်။ အနည်းဆုံး ၂၀ လက်မမှ ၂၉ လက်မထိ လိုသည်။ အသက်ပြင်းသော အပင်မျိုးဖြစ်သည်။ ရေငတ်ခြင်းကိုလည်း ခံနိုင်သည်။ ကြီးထွားလာသည့် အခါ ရေနှစ်ခြင်းကိုလည်း ခံနိုင်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၈၃

စိုက်ပျိုးရန်ဒေသ

မြန်မာပြည်၌ စိုက်ပျိုးရန် သင့်တော်သည့်အရပ်ဒေသများ မှာ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းရှိ အပူပိုင်းဒေသ၊ တောင်တန်း ဒေသဖြစ်သည့် ချင်းတောင်၊ ရှမ်းပြည်နယ်၊ မိုးနည်းသောအရပ် ဒေသ၊ ကယားပြည်နယ် တို့ဖြစ်သည်။ ကချင်ပြည်နယ်၌ မိုးအနည်းငယ်များလွန်းသည် သို့သော် အချို့သော အမျိုးသည် မြေပြန့်များ၌ နွေရာသီအတွင်း သီးပွင့်နိုင်ရန် ပြုပြင်စိုက်ပျိုးနိုင် သည်။ မိုးများ၍ ပူအိုက်သော အပိုင်း၌ စိုက်ပျိုးခြင်းပြုနိုင်သော် လည်း ရောဂါဘယများပြားတတ်ပါသည်။ အသီးလည်း ညံ့ဖျင်း တတ်ပါသည်။

အမျိုးအစား

စပျစ်သည် အကြမ်းအားဖြင့် နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိသည်။ ပထမအမျိုးမှာ လာဘာရားစကားဝိုင်းအမျိုး ဖြစ်သည်။ ၎င်းအမျိုး တွင် မျိုးငယ်များ ၆၀၀မှ ၈၀၀ အထိ ပါဝင်လေသည်။ ၎င်းအမျိုး သည် ပိုးမွှားရောဂါနှင့် အမြစ်ရောဂါများကို အခံနိုင်ဆုံးအမျိုး ဖြစ်သည်။ အသီး၏ အဆင့်အတန်းမှာ အချဉ်ဓာတ် အနည်း ငယ်များတတ်လေသည်။

နောက်တစ်မျိုးမှာ ဝဲနီးဖီးရားအမျိုး ဖြစ်သည်။ ၎င်းအမျိုး တွင်လည်း အမျိုးငယ်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော် ပါဝင်လေသည်။ ၎င်း မျိုးအစားသည် စားပွဲတင်အမျိုးဖြစ်သည်။ ရောဂါဘယများ သည် အမြစ်အင်အားနည်းသဖြင့် အထူးဂရုစိုက်၍ စိုက်ပျိုး ပြုစုရန် လိုသည်။ အဆင့်အတန်းမြင့်သည်။

သက်တမ်း

သက်တမ်းမှာ လာဘ်ရားစကားမျိုးသည် အနှစ် ၁၀၀ ကျော်မျှ ရှင်သန်နိုင်ပါသည်။ ဝဲနီဖီးယားမျိုးသည် အနှစ် ၅၀ မှ ၇၀ ထိ ရှင်သန်နိုင်ပါသည်။

ပျိုးထောင်ကိုင်ဆက် စိုက်ပျိုးနည်း

စပျစ်ပင်များကို အများအားဖြင့် တစ်နှစ်သားကောင်းများမှ ပျိုးထောင်စိုက်ပျိုးလေ့ရှိသည်။ အချို့သော အမျိုးသည် အမြစ်ရောဂါဒဏ်ကို မခံနိုင်သည့်အတွက် အမြစ်ရောဂါဒဏ်ခံ နိုင်သော လာဘ်ရားစကားမျိုးများကို မြစ်ခံပင် အဖြစ် အသုံးပြု၍ ကိုင်းဆက်စိုက်ပျိုးကြသည်။ မြေအနေအထားကို လိုက်၍ တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင် ၁၀x၁၀ ပေ ကွာ၊ သို့မဟုတ် ၈x၈ပေ အကွာ စိုက်ပျိုးလေ့ရှိသည်။

မြေစုနည်း

စပျစ်ပင်သည် မြေဆွေးမြေဩဇာအမြောက်အမြားထည့် ပေးရန် လိုသည်။ နိုင်ငံခြား၌ စပျစ်ပင်များကို အများအားဖြင့် သစ်ရွက်ဆွေးမြေ၊ မြင်းချေးဆွေးများအပြင် ဓာတ်ဆား၊ ရှစ်ဆ၊ သာကူစေ့ရှစ်ဆ၊ ပေါ်တက်တစ်ဆခွဲ ရောစပ်၍ တစ်ဧကလျှင် ပေါင်ချိန် ၆၀၀ မှ ၁၀၀၀ အထိ အပင်၏ အခြေအနေကို လိုက် ၍ ကျွေးမွေးလေ့ရှိသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

အချို့သော တိုင်းပြည်များတွင် အမဲသွေး၊ ငါးအပုပ်အစပ်
ရေ၊ မိလ္လာရေစသည်တို့ကို အမြောက်အမြား အသုံးပြု၍ စိုက်ပျိုး
လေ့ရှိသည်။ အိန္ဒိယပြည်တွင် ပဲဖတ်၊ နွားချေးဆွေး ဓာတ်မြေဩ
ဇာ စသည်တို့နှင့် အမျိုးမျိုးအပင်နှင့် အမျိုးအခြေအနေကို
လိုက်၍ ကျွေးမွေးလုပ်ကိုင်ကြသည်။

စိုက်ပျိုးနည်း

စိုက်ပျိုးနည်းများမှာ (၁) ပင်ထောင်စိုက်နည်း (၂) သံကြိုး
တန်း စိုက်နည်း၊ (၃) စင်ခံ၍ စိုက်နည်းဟူ၍ ငွေအင်အားနှင့်
မြေအနေအထား အမျိုးအမည်ကို လိုက်၍ စိုက်ပျိုးလေ့ရှိပါ
သည်။ ဝိုင်အမျိုးကို အများအားဖြင့် ပင်ထောင်စိုက်နည်းဖြင့်
စိုက်ပျိုးကြပါသည်။ စားပွဲတင်အမျိုးကို ကြိုးတန်းစနစ်ဖြင့်
စိုက်လေ့ရှိပါသည်။ အများအပြားသုံးသော ကြိုးတန်းစနစ်မှာ
သံကြိုးနှစ်တန်းစနစ်ဖြစ်သည်။ ၎င်းစနစ်အရ အနိမ့်ဆုံးကြိုးတန်း
သည်မြေပေါ်မှာ ၃၀ - လက်မကွာ၍ ဒုတိယကြိုးတန်း
ပတမကြိုးတန်းထက် ၂၄-လက်မကွာလေသည်။ ၎င်းကြိုးတန်း
နှစ်တန်း တွင် အကိုင်းမ ၄-ကိုင်း တင်၍ ၎င်းအကိုင်းခံများမှ
သီးပွင့်ရန် တက်များ ထားရှိရပါသည်။ ၎င်းအကိုင်းမများသည်
အပင်စည် ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ၄ ပေ ၅ပေ အထိ
ထွားသွားစေပါ သည်။

ကိုင်းပြုပြင်ပေးခြင်း

စပျစ်ပင်သည် ကိုင်းပြုပြင်ပေးရန် အထူးလိုအပ်သော
အပင်မျိုးဖြစ်သည်။ အအေးပိုင်းတွင် ဆောင်းရာသီ၌ အရွက်

များ အနားယူ၍ နေလေသည်။ အကိုင်းပြုပြင်ခြင်းကို အအေးပိုင်းစပျစ်စိုက်ခင်းများအတွက် ဇန်နဝါရီလကုန်ဖေဖော်ဝါရီလဆန်းတွင် ပြုလုပ်ရပါသည်။ အပူပိုင်းစိုက်ခင်းများတွင် စပျစ်ပင်များသည် အနားယူခြင်းမရှိပါ။ ဆက်လက်၍ ကြီးထွားတတ်လေသည်။ နွေရာသီအခါ အနည်းငယ်မျှသာ အရွက်ချတတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်ရာသီအလိုက် သီးပွင့်နိုင်ရန် ပြုပြင်ကိုင်းဖြတ်ပေးရန်လိုသည်။

ကိုင်းဖြတ်ရန်အချိန်မှာ စက်တင်ဘာလ ၂၄ ရက်မှ အောက်တိုဘာလ ၁၅ ရက်အတွင်း ကိုင်းဖြတ်ပေးခြင်းအားဖြင့် အသီးများသည် နွေရာသီ မတ်လနှင့်ဧပြီလများတွင် မှည့်ချိန်ရောက်သောကြောင့် မိုးလုံးဝကင်းသဖြင့် အသီးများပျက်စီးခြင်း၊ အချဉ်ဓာတ်များခြင်းကို ကာကွယ်နိုင်သည်။

သို့သော် ကိုင်းများပြုပြင်ပြီးနောက် ၁၅ ရက်အတွင်း အဖူး၊ အပွင့်၊ အသီးများ ထွက်ပေါ်လာမည် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းအချိန်မှစ၍ အသီးများ ကြီးထွားသည့်အချိန်အထိ အမြစ်ခင်းများကို ရေအနည်းငယ် ၇-ရက် တစ်ကြိမ် ရာသီဥတုအခြေအနေကို ကြည့်၍ သွန်းလောင်းခြင်းအားဖြင့် ပိုမိုအောင်မြင်လာသော အသီးများရရှိနိုင်သည်။ အသီးများမမှည့်မီ တစ်လမှ ကြိုတင်၍ ရေလောင်းခြင်း၊ ရေသွင်းခြင်း လုံးဝမပြုလုပ်ရ။

ကိုင်းဖြတ်ပေးခြင်း ဆိုသည်မှာ စာနှင့်ရေး၍ မည်သည့်အကိုင်းကို မည်သို့ဖြတ်ရမည်ကို တိကျစွာဖော်ပြ၍ မရပါ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ကိုင်း၏အခြေအနေ၊ အပင်ကြီး၏ ကြီးထွားမှုကို ကြည့်၍ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ရသော လုပ်ငန်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။ အထူး ကျွမ်းကျင်မှု လိုအပ်သော အပင်မျိုးဖြစ်သည်။

သီးပွင့်ချိန်

စနစ်တကျ ပြုစုစိုက်ပျိုးထားသော စပျစ်ပင်သည် ၃-နှစ် ရွယ်မှစ၍ စတင်သီးပွင့်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ၆နှစ်သား ကျော်လွန်မှသာလျှင် စံချိန်မီ သီးထွက်များနိုင်ပါသည်။ အကြမ်း အားဖြင့် မြေ ရေအနေအထား၊ ပြုစုမှု၊ မြေဩဇာ စနစ်တကျ ကျွေးမွေးမှု၊ ကိုင်းဖြတ်မှုများ စနစ်တကျ လုပ်ကိုင်ခဲ့လျှင် ၅-နှစ်ကျော် ၆-နှစ်သားရှိ စပျစ်စိုက်ခင်းတစ်ဧကအပင် ၄၃၅ ပင် မှ စပျစ်သီးတန်ချိန် ၂-တန်ထိ အနည်းဆုံးရရှိနိုင်ပါသည်။ အီတလီပြည်တွင် တန်ချိန် ၅-တန်အထိ ရရှိသည်ကို တွေ့ရှိ ရပါသည်။

မိုးရွာစရာဂါ

အများအားဖြင့် ပင့်ကူနီရွက်စားပိုး၊ မှိုရောဂါဖြစ်ပေါ်ခြင်း များတွေ့ရှိရပါသည်။ သို့သော် ၎င်းရောဂါ ဒဏ်များကို ခံနိုင် သည်။ သေကျေပျက်စီးလောက်အောင် ယခုအထိ မတွေ့ရှိရပါ။

ကာကွယ်ရန်

ကန်မှုန့်ပက်ဖျန်းပေးခြင်း သို့မဟုတ် ဒုတ္တာနှင့် ထုံး ၅ ဆစီ ကို ရေအဆ ၅၀ ရောစပ်၍ ပျက်ဖျန်းပေးခြင်းအားဖြင့် ကာကွယ် နိုင်သည်။

သဘောသိ:

စိုက်ပျိုးချိန်

ကဆုန်လမှ ဝါဆိုလအထိ

ပျိုးခင်း

တိုက်ရိုက် စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ ရွှေ့ပြောင်းစိုက်ပျိုးသော နည်းမှာ သဘောစေ့ကို သဲတွင် တစ်လက်မ၏ ၄ ပုံ ၁ပုံခန့် မြှုပ်ပြီး အလင်းရောင် လုံလောက်အောင်ရသော ကွင်းပြင်တွင် ပျိုးထောင်ပါ။ ၁၅ ရက်မှ ၂၀ ရက်အတွင်း ပေါက်ပါ လိမ့်မည်။ လေးရွက်ထွက် ပျိုးပင်ကလေးများအား ပလပ်စတစ်အိတ်တွင် ဖြစ်စေ၊ ကျည်တောက်များတွင် ဖြစ်စေထပ်မံပျိုးပါ။ အရွက် ၈ ရွက်ခန့် ထွက်လာသော် မြေတွင်ချစိုက်ရန် သင့်လျော်ပါသည်။ ပြောင်းစိုက်ရာတွင် ရေသောက်မြစ်ကို မထိခိုက်စေရန် သတိပြု ပါ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

စိုက်ခင်း

တစ်ကျင်းနှင့် တစ်ကျင်း ၁၀ပေခွာ၍ တစ်ကျင်းလျှင် အစေ့ ၅စေ့ ထည့်၍ စိုက်ပါ။ သန်သော အပင်ချန်ထားပါ။ ရွှေ့ပြောင်းစိုက်ပျိုးလျှင် ၃ ပေကျယ်၊ ၃ ပေနက်တွင်းတွင် အောက်ခြေ ၂ ပေကို ကျောက်မီးသွေး၊ ချော်ရင့်အုတ်ခဲ၊ သဲများ ဆတူစီရောပြီး ကျန်တစ်ပေကို သဲမြေဆွေးနှင့် လက်ရှိ မြေသားများရော၍ အပင်ငယ်ရွှေ့စိုက်ပါ။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

သင်္ဘောပင်တစ်ပင်နှစ်ပင် စိုက်လျှင် အိမ်ဘေး၌ လေကွယ်၍ အလင်းရောင်ရှိသော နေရာစိုက်ပါ။ အဖိုပင်ကို အရွက်စား လိုလျှင် ထားနိုင်သည်။ အသီးကြီး၍ ချိုအောင် အသီးစိတ်လွန်းလျှင် ကျဲအောင် ချွေပေးပါ။ ရေမဝပ်ပါစေနှင့်။

ဆွတ်ခူးချိန်

ယိုးဒယားပင်ပုမျိုးမှာ ၆-လခန့်နှင့် သီးသည်။ အပင်ရှည်မျိုးမှာ ၁၀-လ မှ ၁၂ လအထိ ကြာသည်။ မပြတ်သီးသည်။ သို့ရာတွင် တန်ဆောင်မုန်း၊ နတ်တော်နှင့် တပေါင်း၊ တန်ခူးတွင် အသီးကောင်းသည်။

ယခုအနည်းငယ်သာ စိုက်ပျိုးကြသည်။ အကြီးအကျယ် စိုက်ပျိုးသည့် အချိန်တွင် အစေးခြစ်၍ 'ပတ်ပိန်း'ခေါ်အစာ မကြေရောဂါအတွက် ဆေးကောင်းတစ်လက်အဖြစ် ဘင်ငုံ ရောင်းချနိုင်သည်။

မင်းသော်တာ

ဖရဲသီး
စိုက်ပျိုးချိန်

သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလများတွင် စိုက်ပျိုးနိုင်
သည်။

စိုက်နည်း

သဲနုနုမြေများကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်။ ထယ်ရေညက်စွာ
ပြုပြင်ပြီးနောက် ၆-ပေပတ်လည်အကွာတွင် ကျင်းငယ်ကလေး
များပြုလုပ်ရပါသည်။ ကျင်းငယ်ကလေးများထဲတွင် နွားချေးမြေ
ဆွေးအစရှိသည့် မြေဩဇာများကို အနည်းငယ်စီထည့်ထား
ရပါသည်။ မြေဩဇာထည့်ပြီး ပြုလုပ်ထားသော ကျင်းငယ်
ကလေးများ အလယ်တည့်တည့် ဖရဲသီးစေ့ ၃-စေ့ ၄-စေ့စီကို
မြှုပ်နှံစိုက်ရပါသည်။ (မြေနုသဲသောင်များတွင် မြေဆက်စိုက်ပျိုး
နည်းမှာ အထက်ပါ အကွာအဝေးအတိုင်း သဲနုနုမြေများတွင်
သံတူရွှင်းဖြင့် အပေါ်ယံသဲမြေမှ အောက်ထပ် နုနုမြေအထိ
ဆက်မိစေရန် ကျင်းပြုလုပ်ရပါသည်။ ၎င်းကျင်းများတွင်
အခြားမှ သယ်ယူထားသည့် နုနုမြေများကို ထည့်ပေးပြီးနောက်
မျိုးစေ့များကို အထက်ပါအတိုင်း စိုက်ပျိုးရပါသည်။)

ပြုစုနည်း

စိုက်ပျိုးပြီးနောက် ဖရဲပင်ငယ်ကလေးများ နှာမောင်း လှမ်း
စအရွယ်တွင် ကြားပေါင် လိုက်ပေးရပါသည်။

ဆွတ်ခူးချိန်

တပေါင်း၊ တန်ခူးလများတွင် ဆွတ်ခူးနိုင်ပါသည်။

သံပရာ၊ ကျွဲကော၊ လိမ္မော်

သံပရာ၊ ကျွဲကော၊ လိမ္မော်၊ ရှောက်သီးတို့သည် အိမ်မိသားစုများဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သံပရာ စိုက်ပျိုးပုံနှင့် ရှောက်သီးပင်စိုက်ပျိုးပုံမှာ တူညီကြသကဲ့သို့ ကျွဲကောသီးစိုက်ပျိုးသောနည်းနှင့် လိမ္မော်သီးစိုက်ပျိုးသောနည်းတို့သည် တူညီကြသည်။ ရင့်၍မှည့်သော လိမ္မော်သီး၊ ရှောက်သီးများကိုယူ၍ မြေကျင်းတွင်ထားပြီး အထက်မှ ကောက်ရိုးများဖြင့် ဖုံးအုပ်ပေးပါ။ အသားများ ပုပ်သွားပြီးနောက် ရေဖြင့် စင်ကြယ်စွာ ဆေးပါ။ ထို့နောက် မီးသွေးမှုန့်နှင့်ရောစပ်၍ မျိုးစေ့များကို ခြောက်သွေ့သောမြေပေါ်တွင် ဖြူးထားပါ။ ထို့နောက် သဲတစ်ထပ်ခင်းပါ။ ပြီးလျှင် မျိုးစေ့တစ်ထပ် သဲတစ်ထပ်ခင်းရသည်။ နောက်ဆုံး အထပ်ကို မြေပွများဖြင့် အုပ်ထားကြရပါသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလတွင် မျိုးစေ့ ကြဲကြရသည်။ နှစ်၏အစ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် အကျယ်တစ်ပေခွဲ၊ အမြင့်ခြောက်လက်မ ရှိသော ပေါင်များကို ပြုလုပ်ပါ။ ပေါင်ပေါ်တွင် ခြောက်လက်မ ခန့်စီ ခွာ၍ တွင်းငယ်များကို တူးဖော်ပါ။ ယင်းတွင်းငယ်များ အတွင်းသို့ မြေဩဇာထည့်ပြီး မျိုးစေ့များပျိုးနိုင်ကြသည်။

သံပရာ၊ ကျွဲကော၊ ရှောက်သီး၊ လိမ္မော်ပင်များကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မျိုးပွားနိုင်ကြသည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သောနည်းသည် လိင်ရှိမျိုးပွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်မျိုးပွားခြင်းတို့သည် ကိုင်းထုပ်၍ မျိုးပွားခြင်း၊ ကိုင်းချင်းဆက်၍ မျိုးပွားခြင်း စသည်ဖြင့် ရှိကြသည်။

သံပရာသီး၊ ရှောက်သီးနှင့် ကျွဲကောသီး၊ လိမ္မော်သီးတို့ တွင် ခြားနားမှုများရှိကြသည်။ သံပရာသီး၊ ရှောက်သီးများတွင် နွေသီးသီးဟု ရှိကြ၏။ ကျွဲကောသီး၊ လိမ္မော်သီးတို့သည် ယေဘုယျအားဖြင့် တစ်နှစ်တစ်သီး သီးကြသည်။

သံပရာသီး၊ ရှောက်သီး၊ ကျွဲကောသီးနှင့် လိမ္မော်သီးပင် များကို လိင်မဲ့နည်းဖြင့် မျိုးပွားရာတွင် ကိုင်းဆက်ခြင်း၊ ကိုင်းပူးခြင်း၊ ကိုင်းထုပ်ခြင်း၊ အမြစ်ပူးခြင်း၊ အတက်ဆက်ခြင်း စသော နည်းများဖြင့် မျိုးပွားကြသည်။

သံပရာသီး၊ ရှောက်သီး၊ ကျွဲကောသီးနှင့် လိမ္မော်သီးပင် စိုက်ပျိုးမှုတွင် အကိုင်းအခက်ပြုပြင်မှုများရှိကြသည်။ အကိုင်း များကို ပြုပြင်သော နည်းနှင့် တူညီကြသည်။ ကျွဲကောသီး၊ ရှောက်သီးနှင့် လိမ္မော်သီးများကိုလည်း အခြားသစ်သီးများ နည်းတူ ကြာရှည်စွာ ထားနိုင်ကြသည်။

ဩဇာသီး

ဩဇာပင်များကို အစေ့ဖြင့် ပျိုးထောင်ယူကြသည်။ ဩဇာစေ့ ပျိုးသော ပျိုးခင်းမှာ အကျယ်နှစ်ပေ ရှိကြသည်။ ပျိုးပေါင်တွင် အကြောင်းဆွဲ၍ ဩဇာစေ့များ သုံးလေးလက်မ ခြား မြှုပ်ထားကြရသည်။ ပျိုးပင်မှာ ပေါက်လာကြသောအခါ မသန်စွမ်းသော အပင်များကို နုတ်ပစ်၍ သန်စွမ်းသော အပင် များကို ထားရသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ပျိုးပင်များကို မိုးဦးကျရာသီတွင် ရွှေ့ပြောင်း၍ စိုက်ခင်းတွင် စိုက်ပျိုးကြရသည်။ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းမှု လွယ်ကူရန် သြဇာပင် များကို တန်းစီ စိုက်အပ်သည်။ တစ်နှစ် တစ်ကြိမ် သို့မဟုတ် နှစ်ကြိမ်မြေဆွပေးရသည်။ အမြစ်သစ်များ ထက်မည့် အချိန်ကို အမြစ်ဖြတ်ခြင်း အမှုများကို ပြုလုပ်နိုင်သည်။ မိုးရေ နည်း၍ ရေငတ်သောအခါ ရေလောင်းပေးရသည်။

ကောက်ရိုးမို့ စိုက်ပျိုးနည်း

ကောက်ရိုးမို့စိုက်ပျိုးခြင်းသည် မြန်မာလူမျိုးတို့နှင့် မစိမ်းပါ။ သဘာဝအလျောက် ကောက်ရိုးပုံ၊ ကောက်ရိုးပြတ်ပုံ၊ နှမ်းပြောင်းရိုးပုံ၊ ချည်လေချည်လွင့်ပုံ၊ ဂုန်လျော်အဆွေးပုံများမှ အလိုအလျောက် ကောက်ရိုးမို့များ ပွင့်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရတတ်ပေသည်။ ယင်းအပေါ် အခြေခံ၍ ကျေးလက်တောရွာများတွင် ကောက်ရိုးပုံများကို သီးသန့်ပုံ၍ ရေလောင်းပေးခြင်းဖြင့် ကောက်ရိုးမို့စိုက်ပျိုးခြင်း ပေါ်ပေါက်လာသည်။

သို့သော် သဘာဝမို့များကို အားကိုး၍ လူများပြုလုပ်ဖန်တီးထားသော မို့များကို မသုံးသဖြင့် မို့ထွက်သင့် သလောက် မထွက်ခြင်း၊ လုံးဝမထွက်ခြင်းများနှင့် ကြုံတွေ့ရကာ လုပ်အားများ ဆုံးရှုံးကြရပေသည်။

ကောက်ရိုးမို့ကို စိုက်ပျိုး၍ မရနိုင်။ သန္ဓေတည်စဖြစ်သည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကောက်ရိုးကို ရေစွက်ပုံပြီး ဆန်ကွဲပက်၊ ဆန်းဆေးရည်ပက်၍ပင် ရနိုင်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း ယူဆ၍ မှီစိုက်ပျိုးရေးမှာ ထွန်းကားသင့် သလောက် မထွန်းကားခဲ့ချေ။

ဆန်ကွဲဆေးရည်ပက်၍ မှီစိုက်ပျိုးရာတွင် မှီထွက်ရန် အာမခံချက်ပေး ဆန်၊ ဆန်ကွဲ၊ ဖွဲနုတို့သည် မှီများနှစ်သက်သော အာဟာရများ ဖြစ်သော်လည်း ဆန်ကွဲပက်ပေးပြီး မှီထွက်သော အဖြစ်မျိုး ကြုံတွေ့ဖူးကြပါလိမ့်မည်။

မှီပွင့်များမှ လွင့်ထုတ်လိုက်သော မှီစပိုးများသည် နေရာ အနံ့ပြန့်လွင့်၍ ကျရောက်နိုင်ပါသည်။ ယင်းသို့ ကြိုက်နှစ်သက် သောအစာအာဟာရ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ ရာသီဥတု ပေါ်မူတည်၍ ဆက်လက်ရှင်သန်နိုင်သကဲ့သို့ မှီမကြိုက် နှစ်သက်သောနေရာမျိုးတွင် ကျရောက်ပါက ရှင်သန်နိုင် ခွင့်မရှိတော့ပေ။

ယင်းတို့ မှီစပိုးများလေထုတွင် ပြန့်လွင့်၍ ကောက်ရိုးပုံပေါ် အကျတွင် ဆန်ကွဲရည်နှင့် ပက်ဖျန်းမှုနှင့် ကြုံကြိုက်ပါက မှီထွက် နိုင်သော အခွင့်အရေး ရှိပါသည်။

သို့မဟုတ် ယခင်နှစ်က မှီထွက်ဖူးသော နေရာတွင် ကောက် ရိုးထပ်ပုံပြီး ဆန်ကွဲရည်ပက်ဖျန်းပေးခြင်းဖြင့် မှီမျိုးများပြန်လည် နိုးကြားလာ၍ မှီထွက်နိုင်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ အချို့သော တောင်

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

သူများသည် မြို့ထွက်ဖူးသော ကောက်ရိုးပုံ အဟောင်းနေရာတွင် ကောက်ရိုးအသစ် ထပ်မံထည့်ပေး၍ မြို့အထွက်ကို ရယူနိုင်ကြပါသည်။ စီးပွားရေးသဘောမပါရှိပါ။

မြို့များသည် ယင်းတို့ ကြိုက်နှစ်သက်သော အခြေအနေတွင် နှစ်ပေါင်းရာနှင့်ချီ၍ ရှင်သန်နိုင်စွမ်း ရှိသလောက် မကြိုက်နှစ်သက်သော အခြေအနေတွင် ရက်ပိုင်းမျှပင် မခံနိုင်ပေ။

ယင်းသို့ ကောက်ရိုးမြို့ စိုက်ပျိုးခြင်းသည် သဘာဝကို အားကိုး၍ စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးခြင်းမရှိသဖြင့် အထွက်နှုန်းမကောင်းခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ လုံးဝမထွက်ခြင်း၊ အပွင့်ငယ်ခြင်း၊ မျိုးမမှန်ခြင်း၊ အထွက်နောက်ကျခြင်း စသည့်အားနည်းချက်များ ရှိတတ်ပေသည်။

ယခုခေတ်တွင်မူ သိပ္ပံနည်းကျသော စိုက်ပျိုးနည်းစနစ် များ၊ မြို့မျိုးကောင်းမျိုးသန့်များကို သုံး၍ မည်သည့်ဒေသ၊ မည်သည့်ရာသီဥတုတွင်မဆို အရိပ်ထဲတွင် လည်းကောင်း၊ နေပူထဲတွင် လည်းကောင်း၊ ကွင်းပြင်တွင်လည်းကောင်း၊ အဆောက်အဦးထဲတွင်လည်းကောင်း၊ အောင်မြင်စွာ စိုက်ပျိုးနိုင်ကြပြီဖြစ်သည်။ စီးပွားရေး၊ လုပ်ငန်းအသွင် လုပ်ဆောင်နိုင်ကြပြီဖြစ်ပါသည်။

ကောက်ရိုးမြို့ကဲ့သို့ ဝင်ငွေအမြန်ဆုံးရနိုင်သော သစ်ပင်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်မရှိချေ။ စီးပွားရေးတွက်ခြေ အကိုက်ဆုံး စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

ကောက်ရိုးမို့ စိုက်ပျိုးခြင်း၏ အကျိုးအမြတ်
များစေသော အကြောင်းခြင်းရာများ

ရာသီ

ကောက်ရိုးမို့ စိုက်ပျိုးချိန်သည် အလွန်အရေးကြီးသော အချက်ဖြစ်ပါသည်။ များသောအားဖြင့် ကောက်ရိုးမို့သည် မိုးဦးကျအချိန်တွင် သဘာဝအလျောက် ပေါက်ရောက်တတ်သည်ကို အခြေခံ၍ မိုးဦးကျတွင် စိုက်ပျိုးလိုကြသည်။

သဘာဝအားဖြင့် မိုးဦးကျတွင် မှိုပေါင်းစုံပေါက်လေ့ ပေါက်ထရှိကြရာ ယင်းအချိန်တွင် အခြားစားကောင်းသော မှို များလည်း ပေါက်ကြပြီဖြစ်သဖြင့် မိမိမှတ်သားထားသော မှိုကျင်းများမှ မှိုအုံးနက်၊ တောင်ပို့မှို၊ ငှက်စွေမှို၊ မှိုခြေတံရှည်၊ အင်ဥစသည့် စားသုံးရန်ကောင်းမွန်သော မှိုများကို လိုက်လံ နှုတ်ယူရောင်းချသဖြင့် အရင်းအနှီးလုပ်၍ စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ် သော ကောက်ရိုးမို့အနေဖြင့် သဘာဝမှိုများနှင့် ဈေးနှုန်းယှဉ် ၍ မရောင်းချနိုင်ပါ။ အများသူငါမှိုများနှင့် နှုန်းတူရောင်းချပါက လည်း စီးပွားရေးရှုံးနိမ့်မှုများ ပေါ်ပေါက်မည်မှာ မလွဲကန် ဖြစ်ပါသည်။

ကောက်ရိုးမို့သည် ပူအိုက်စွပ်စိုမှုကို လိုအပ်သည် ဖြစ်သော ကြောင့် မိုးဦးကျချိန်မထင်မှတ်ဘဲ မိုးပြင်းစွာ ရွာသွန်းမှုနှင့် ကြုံတွေ့ပါကလည်း စိုက်ထားသော ကောက်ရိုးပုံများ ရေများ သွားခြင်း၊ အပူချိန်ကျသွားခြင်းတို့ကြောင့် မှိုထွက်အနေ

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

နှင့်လည်း လျော့နည်းသွားမည်ဖြစ်သည်။ ဤအချက်မှာလည်း စီးပွားရေးအရ မလိုလားအပ်ချေ။ အထူးသဖြင့် အောက်မြန်မာပြည် ကဲ့သို့သော ဒေသမျိုးတွင် မထင်လျှင် မထင်သလို မိုးရွာတတ်သဖြင့် မိုးကျချိန်တွင် ကောက်ရိုးမို့စိုက်ရန် မသင့်လျော်ပေ။

ကုန်ကြမ်း

ကောက်ရိုးမို့စိုက်ပျိုးရာတွင် သစ်တောထွက်၊ လယ်ယာထွက်၊ စက်ရုံထွက်စသော လုပ်ငန်းအသီးသီးမှ ဘေးထွက်ပစ္စည်း များကို အကျိုးရှိစွာ စိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် လိုအပ်သော ကုန်ကြမ်း များကို ဈေးသက်သာစွာရရှိနိုင်မည်သာ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် စိုက်ပျိုးရေးနိုင်ငံဖြစ်သော မြန်မာပြည်အနေဖြင့် ကောက်ရိုး ရိုးပြတ်များမှာ မီးရှို့ပစ်လောက်အောင် ပေါများပါသည်။ ကောက်ရိုးမို့စိုက်ပျိုးရန် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ဈေးနှုန်းသက်သာ စွာ ရရှိနိုင်သော ကုန်ကြမ်းမှာလည်း ကောက်ရိုး ရိုးပြတ်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် စီးပွားဖြစ်စိုက်ပျိုးသူများအနေဖြင့် မိမိလိုအပ်သည့်အချိန် လိုအပ်သည့်အတိုင်းအတာအထိ ရရှိရန်မှာ ဈေးနှုန်းသက်သာသည့်အချိန်တွင် စုဆောင်းဝယ်ယူ သိုလှောင်ထားရန် လိုအပ်ပေသည်။

စပါးရိတ်သိမ်းပြီးစ ကာလများတွင် ရိုးပြတ်ဈေးနှုန်းများမှာ အနိမ့်ကျဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်။ ဝယ်ယူရန်ပင် မလိုသော ဒေသများတွင် ရိတ်သိမ်းခါ နုတ်ယူခပေး၍ အလကားပင် ရရှိနိုင်သောအချိန်ဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း ကြာလာသည်နှင့် အမျှ

၉၈

မင်းသော်တာ

ရိုးပြတ်ဈေးမှာလည်း မြင့်တက်လာသည်။ မိုးဦးကျအချိန် နီးလာသည်နှင့်အမျှ ရိုးပြတ်ဈေးနှုန်းမှာ အမြင့်ဆုံးဖြစ်နေသည်။

သို့ဖြစ်၍ စပါးရိတ်သိမ်းပြီး ကွင်းအတွင်းတွင် ရိုးပြတ်များ ကောင်းမွန်စွာ ခြောက်သွေ့ပြီးချိန်မှစ၍ ဝယ်ယူစုဆောင်းသိုလှောင်ရန် အရေးကြီးပါသည်။

မိုးဈေးနှုန်း

စီးပွားရေး သဘောအားဖြင့် မိမိထုတ်လုပ်လိုက်သော ပစ္စည်းကို ဈေးနှုန်းမြင့်မားစွာ ရရှိရန်မှာ အဓိကကျပါသည်။ မိုးဦးကျသော သဘာဝမိုးများကိုယှဉ်ပြိုင်၍ အများဈေးနှုန်းအတိုင်း မရောင်းနိုင်ချေ။ ပေါ်ဦး ပေါ်ဖျား သို့မဟုတ် အခြား မိုးများမထွက်ခင် မိမိစိုက်ပျိုးသောမိုးက ဈေးကွက်သို့ရောက်မှသာ စီးပွားရေးတွက်ခြေကိုက်မည်ဖြစ်သည့်အတွက် မိုးဈေးနှုန်းအများဆုံး ရရှိနိုင်မည့်အချိန်ကို ရွေးချယ်ရပါမည်။

မိုးအထွက်

ကောက်ရိုးမို့သည် ပူအိုက်စွတ်စိုသော ရာသီဥတုကို ကြိုက်နှစ်သက်သဖြင့် ပူအိုက်စွတ်စိုသော ရာသီဥတုတွင် စိုက်ပျိုးရန်လိုပါသည်။ ပူအိုက်စွတ်စိုမှုကို လူများပြုလုပ်ဖန်တီးနိုင်သော်လည်း ငွေကုန်ကြေးကျ များတတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ငွေကုန်နည်းသောအချိန်ကို ရွေးချယ်သင့်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ပူအိုက်ခြင်းကို သဘာဝနေမှ ရရှိသကဲ့သို့ စွတ်စိုခြင်းကို ရေဖျန်း၍ ရနိုင်သည်။ သဘာဝမိုးကို အားကိုး၍ မိုးဦးကျတွင် စိုက်ပျိုးပါက လိုအပ်သည်ထက်ပိုခြင်းကို မတားဆီးနိုင်ပါ။ တားဆီးနိုင်ပါကလည်း ရင်းနှီးမှုများတတ်သည်။ မိုးများလျှင် အပူချိန် ကျတတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မှီအထွက်ကောင်းသော ရာသီဥတုမျိုးကို ရင်းနှီးမှုနည်းစွာ ပြုပြင်ဖန်တီးနိုင်သောအချိန် တွင် စိုက်ပျိုးရန် လိုအပ်ပါသည်။

မိုးစိုက်ပျိုးချိန်

အထက်ဖော်ပြပါ အချက်လေးချက်ကို အခြေခံ၍ အကျိုး အမြတ်များစေသော ကောက်ရိုးမိုးစိုက်ပျိုးချိန်ကို သတ်မှတ်ရပါ မည်။ မိုး၏အထွက်နှုန်း မြင့်မားစွာ ရရှိနိုင်သော အချိန် အခြားမို့များ မပေါ်ခင် ဈေးနှုန်းမြင့်မားစွာ ရောင်းချနိုင်သော အချိန်၊ ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းများ ဈေးနှုန်းသက်သာစွာဖြင့် ဝယ်ယူ စုဆောင်းနိုင်သောအချိန် ရာသီအနေဖြင့် ပူအိုက်စွတ်စိုမှု စွတ်စိုရန် ရေလောင်းပေးရမည်။ ရနိုင်သောအချိန်စသည့် ဘက်ပေါင်းစုံမှ အကျိုးအမြတ်ကို မြင့်မားစွာ ရရှိစေသောအချိန် ဖြစ်သည့် နွေဦးကာလ တပေါင်း၊ တန်ခူး၊ မတ်လတွင် စတင် စိုက်ပျိုးပါက အကျိုးအမြတ်အများဆုံး ရရှိမည်မှာ မလွဲကောက် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ရိုးပြတ်များ ဈေးနှုန်းသက်သာသော ဆောင်း ကျွတ်ကာလ (ဇန်နဝါရီလ)တွင် ရိုးပြတ်များကို ဝယ်ယူစုဆောင်း သို့လှောင်၍ တပေါင်းလ၊ မတ်လမှစ၍ ကောက်ရိုးမိုးစိုက် စိုက်

၁၀၀

မင်းသော်တာ

ပျိုးခြင်းဖြင့် မှီအထွက်နှုန်း မြင့်မားစွာရရှိခြင်း၊ ဈေးနှုန်းမြင့်မားစွာ
ရရှိခြင်းဖြင့် အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ထွန်းစေနိုင်ပါသည်။

ဆေးဘက်စင်ခြင်း

လူအများခံစားနေရသော သွေးတိုးရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါ၊
ကင်ဆာရောဂါများကို ကာကွယ်ကုသရန်အတွက် မှီကို အလေး
ပေး၍ စားနိုင်ပါသည်။ ကလေးများအတွက် သံချဆေးအဖြစ်
ဝါးယောင်းမှီကို စားသုံးနိုင်ပါသည်။

ဟင်းသီးဟင်းရွက်

ဂေါ်ဖီထုပ်

စိုက်ပျိုးချိန်

ဂေါ်ဖီထုပ်ကို မိုးကုန်စ တော်သလင်းမှ တန်ဆောင်မုန်း
လ အတွင်း ပျိုးထောင် စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်း

ပျိုးသေတ္တာကလေးများပြုလုပ်၍လည်းကောင်း၊ သို့မ
ဟုတ် ပျိုးပေါင်ပြုလုပ်၍လည်းကောင်း ပျိုးထောင်၍ ပျိုးပင်
ကလေးများ အရွက်လေးရွက်မှ ခြောက်ရွက်ထွက်လာသည့်
အရွက်တွင် ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးရသည်။ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးရာ
တွင် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် တစ်ပေခွဲ၍ ခွာ၍ စိုက်ရမည်။

ဂေါ်ဖီမထုပ်ခြင်း

တစ်ခါတစ်ရံဂေါ်ဖီထုပ်များ မထုပ်ဘဲ နေတတ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ မျိုးကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ရာသီဥတုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဂေါ်ဖီထုပ်သည် သက်တမ်းရက်ပေါင်း ၉၀ မှ ၁၄၀၊ တချို့ရက်ပေါင်း ၁၆၀ ထိရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဤသို့ရက်ပေါင်း ၁၆၀မျှရှိသော အအေးပိုင်းတွင် စိုက်သည်။ သက်ကြီးမျိုးများကို စိုက်မိလျှင် ဤသို့ မထုပ်ဘဲ နေတတ်သည်။ စိုက်ချိန်နောက်ကျ သွားလျှင်လည်း ဆောင်းရာသီ အအေးကုန်၍ ပူလာသော အချိန်သို့ရောက်သွားပြီး ဂေါ်ဖီမထုပ်တော့ပေ။ ဂေါ်ဖီသည် ရှမ်းကုန်းမြင့်ဒေသများတွင် တစ်နှစ်လုံးစိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းသော်လည်း ပြည်မတွင် ဆောင်းရာသီ၌သာ စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းသည်။

ဂေါ်ဖီထုပ် ကောင်းအောင်ပြုပြင်ပုံ

စောစောပျိုးထောင်ပါ။ တော်သလင်းလလောက်တွင် စတင် ပျိုးထောင်ပါ။ ပျိုးပင်ကလေးများ လေးရွက်မှ ခြောက်ရွက် ထွက်လာသောအခါ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးရာတွင် နှစ်ခါ သုံးခါ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးနိုင်က ပိုကောင်းသည်။ စိုက်ပေါင်များတွင် နွားချေးမြေဆွေးကောင်းကောင်း ထည့်ပေးပါ။ နှမ်းပတ်ပုပ်ရည်များ လောင်းပေးပါ။ ဓာတ်ဆား မြေဩဇာ ကျွေးပါ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၀၃

ဓာတ်ဆားကျွေးပုံ

၂၄-ပေရှိ စိုက်ပေါင်တစ်ခုအတွက် ဓာတ်ဆားလေးကျပ် သားခန့်ကို မြေဆွေးလေးပြည်နှင့် ရော၍ ဖြည့်ပေးပါ။ နောက်မြေနှင့်သမပြီးမှ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပါ။ အပင်များ အထ နှေးနေလျှင် ဓာတ်ဆားကို ရေဖျော်လောင်းပါ။ ဓာတ်ဆား သုံးကပ်သား (ရေလေးဂါလန်ဝင်ရေနံဆီပုံးကြီးရှစ်လုံး)နှင့် ဖျော်ပါ။၁၅-ရက်တစ်ကြိမ် လောင်းပေးပါ။

ပန်းမုန်လာ

စိုက်ပျိုးနည်း

ဂေါ်ဖီထုပ်အတိုင်းစိုက်ပါ။ ပြုစုပါ။

မျိုးစေ့ခံပုံ

မြေပြန့်ပြည်မတွင် အနည်းအကျဉ်း စမ်းသပ်ပျိုးခံလျှင်ရရှိသည်။ အချိန်စောစော သီတင်းကျွတ် လဆန်းလောက်တွင် ပျိုးထောင်စိုက်ပျိုးထားပါ။ ပထမဦးစွာ ပေါက်၍ သန်စွမ်းသော အပင်များများကို ပြုစုပါ။ အလယ်မှ ဖူးတံထွက်၍ အသီးကလေးများသီးပြီး မျိုးစေ့ရမည်။

ချွတ်ယွင်းချက်များ

တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းမုန်လာများ ပျိုးခင်းမှာပင် ပွင့်၍နေသည်ကိုတွေ့ရတတ်ပေသည်။ အသက်ငယ်ငယ်နှင့်ပွင့်၍ အပွင့်လည်းမကောင်းပေ။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ အအေးပိုင်းတွင် စိုက်သော သက်လျင် မျိုးများကို စိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စိုက်ပျိုးချိန်

တော်သလင်းလမှ တန်ဆောင်မုန်းလထိ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၀၅

ပျိုးခင်း

ပျိုးစေ့ကို မျိုးသေတ္တာတွင်ဖြစ်စေ၊ ပျိုးပေါင်တွင်ဖြစ်စေ ပျိုးပြီးမှ စိုက်ခင်းပေါင်ကို ရွှေ့ပြောင်းစိုက်ရ၏။ ပျိုးခင်း၌ စိုက်ရာတွင် တစ်လက်မ၏ ၁၀-ပုံ၁-ပုံနက်အောင် မြောင်းဆွဲ၍ အတန်းလိုက် စိုက်ရပါသည်။ ၁-ပေ၊ ၂-ပေရှိ ပျိုးခင်းအတွက် ပျိုးစေ့ ငါးမူးသားခန့် လိုသည်။

စိုက်ခင်း

အထက်ပါ ပျိုးပင်မှရသော ပျိုးပွင့်သည် ၂၀×၄ ပေရှိ စိုက်ခင်းပေါင်း ၁၅-ပေါင်အတွက် လုံလောက်ပါသည်။ တစ်ပင် နှင့်တစ်ပင် ၂-ပေခွာ၍ တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း ၂ပေခွဲခြားပြီး စိုက်ပါ။ စိုက်ခင်းတစ်ထောင်လျှင် အပင် ၂၀-ခန့်စိုက်နိုင်သည်။ ပျိုးပင်များ အရွက် ၄ ရွက်မှ ၆ ရွက်ထိ ရှိသောအခါ စိုက်ခင်းသို့ ပြောင်းစိုက်ပါ။ ၂-ခါ ၃-ခါ ပြန်ပြောင်းရွှေ့စိုက်လျှင် ပိုကောင်း သည်။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

စိုက်ခင်းတွင် ပေါင်တစ်ပေါင်အတွက် မြေဆွေး တစ်တောင်း(ခွဲတောင်း)ခန့်နှင့် ဓာတ်ဆား ၃-ကျပ်သား ရေလေး ဂါလံတွင် ဖျော်၍ ၁၅ရက် တစ်ကြိမ်ခန့် လောင်းပေးပါ။

ဆွတ်ခူးချိန်

ရက်ပေါင်း၉၀မှ ၁၁၀အထိ မျိုးကိုလိုက်၍ကြာသည်။ သက်ကြီးမျိုးမှာ အပင်ကြီးသည်။

မုန်လာဥဝါ

တန်ဆောင်မုန်းလနှင့် နတ်တော်လများတွင် စိုက်နိုင်သည်။

စိုက်ခင်း:

မုန်လာဥဝါသည် မည်သည့်မြေမျိုးတွင်မဆို စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ မြေပွ၍ မြေဆွေးများလျှင် ပိုကောင်းသည်။ ၂၀×၄ ပေရှိသော စိုက်ခင်းအတွက် မျိုးစေ့ တစ်ကျပ်ခွဲသား လိုအပ်၍ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၄-လက်မခြား၊ တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း ၈ လက်မကြား စိုက်ရမည်။ မျိုးစေ့ တစ်ကျပ်ခွဲသား လိုပါသည်။ မိမိခြံအတွင်း၌ မြေကျဉ်းလျှင် ရက်ကြာသော ဟင်းရွက် ဟင်းသီး အပင်တန်းများအကြားတွင်ဖြစ်စေ အားလပ်သော မြေနေရာ တွင် စိုက်နိုင်ပါသည်။

စိုက်ခင်းတွင်အကြောင်း ခပ်တိမ်တိမ် ပြုလုပ်၍ မျိုးစေ့များချပြီး မြေမှုန့်နုနုနှင့် အုပ်ပေးရမည်။ ဥကြီးကြီးလိုလျှင် အပင်ရင်း၌ မြေကြီးကို မောက်မောက်ကလေးစုပေးရပါမည်။ မုန်လာဥဝါစိုက်သောမြေသည် အမြဲစွတ်စိုနေရန် လိုပါသည်။ မကြာခဏ ပေါင်းသင် မြေဆွပေးပါ။

ထွက်စူးချိန်

ရက်ပေါင်း ၆၀မှ ၁၂၀ရက်တွင် တူးဖော်နိုင်ပါသည်။

မုန်လာဥဖြူ

တော်သလင်းမှ နတ်တော်လအထိ။

ပျိုးခင်း

မလိုပါ။

စိုက်ခင်း

၂၀ပေ x ၄၀ ပေရှိစိုက်ခင်းတစ်ခုလျှင် တစ်ကျပ်ခွဲသား ကြပက်၍ စိုက်ပြီးနောက် တစ်တန်းနှင့် တစ်တန်း ၆-လက်မ၊ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၄-လက်မ ခြား၍ ပိုသောအပင်များကို နှုတ်ပစ်ပါ။

စိုက်ပျိုးနည်း

ကြပက်စိုက်ပျိုးရန်ဖြစ်သည်။ အထက်ပါပျိုးစေ့နှုန်းထက် ပိုမိုသုံးလျှင် အပင်ငယ်များကျပ်၍ ဥသေးသည်။ ဥကြီးထွား ချောမောစေရန် မြေပွ၍ နက်ရန်လိုသည်။ တိမ်လျှင် ဥညံ့သည်။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

မုန်လာဥစိုက်မြေသည် အမြဲစွတ်စိုနေရန် လိုသည်။ မြေခြောက်လျှင် ဥမာ၍ အခွံထူနေတတ်သည်။ မကြာခဏ ပေါင်းသင်မြေဆွပေးပါ။ ဥသေးဆင်စွယ်ပျိုးစုံကို စိုက်ပါ။

ဆွတ်ခူးချိန်

ရက်ပေါင်း ၅၀ မှ ၉၀ အထိသာ ကြာသည်။

မုန်လာဥကြီး

မုန်လာဥကြီးတို့သည် အရိုးတံရှည်၍ ဥကြီးသည်။ စား၍ အရသာရှိကြသည်။ စိုက်ပျိုးရန်အကောင်းဆုံးဒေသမှာ မြေဆီလွှာ နက်သောဒေသဖြစ်သည်။ စွတ်စိုသော ဒေသများတွင် မုန်လာဥများကို ကြီးထွားစေနိုင်သော်လည်း စားသုံးရာတွင် မကောင်းလှချေ။ အရိုးတို၍ ဥသေးသော မုန်လာမျိုးများကို အချိန်မရွေး စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။

စိုက်ပျိုးသော အစီအစဉ်မှာ စိုက်ခင်းကို နှစ်ပေခန့် ကျယ်သောပေါင်ကို ပြုလုပ်ရသည်။ မြေဆွေး မြက်ရိုင်းပြာများကို အခြေခံ သြဇာဓာတ်အဖြစ် အသုံးပြုရသည်။ အတန်းလိုက် စိုက်ပျိုးသော နည်းဖြင့် မျိုးစေ့ချရသည်။ အရွက်လေးရွက် ထွက်လာသောအခါ ကြားပင်များကို နုတ်ပစ်ကြရသည်။ တစ်ပင် နှင့်တစ်ပင်သုံးလက်မခန့် ကွာဝေးစေရမည်။ မြေမခြောက်သွေ့ရန် မမြီရေလောင်းရသည်။ ကြီးထွားရင့်သန်လာသော အခါ ခူးဆွတ်ရသည်။ ရင့်လွန်းလျှင် စားသုံးရာ၌ မကောင်းချေ။

ဆလတ်

စိုက်ပျိုးချိန်

ဆလတ်ကို တော်သလင်းလမှ တပို့တွဲလအတွင်း စိုက်ပျိုးနိုင်ပါသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ပျိုးခင်း

၂၀ပေ x ၄၀ပေရှိသော စိုက်ပေါင် စိုက်ကွင်းမျိုး ၃-ခု အတွက် ၃ပေ x ၂ပေရှိသော ပျိုးခင်းတွင် မျိုးစေ့သုံးမူးသားမျှ သာကြရန်လိုပါမည်။ မျိုးစေ့ကို ရေမြှုပ်ရုံမျှ တစ်ညစိမ်၍ ကြလျှင် ပိုကောင်းပါသည်။

စိုက်ခင်း

ပျိုးခင်းမှ စိုက်ခင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးသည့်အခါ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၉-လက်မ၊ တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း ၉-လက်မ အကွာအဝေး ရှိရပါမည်။ ဤသို့ဖြင့် စိုက်ခင်း တစ်ပေါင်လျှင် အပင် ၁၃၀ မှ ၁၅၀ အထိ စိုက်ပျိုးနိုင်၏။ အပင်ငယ်စဉ် အရိပ်လုပ်ပေးပါ။

ဆွတ်ခူးချိန်

မျိုးစေ့ချရသည့်အချိန်မှ ဆွတ်ခူးသည့်အချိန်အထိ ရက်ပေါင်း ၁၀ မှ ၆၀ အထိ ကြာလာရာ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် စိုက်ပျိုးနိုင်ပါသည်။

တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်မျှ တစ်ကြိမ်မျှ ပျိုးလိုက် စိုက်လိုက် ပြုလုပ်သွားလျှင် ဆလတ်ကို အစဉ်မပြတ် စားသုံးနိုင်ရုံမက အပို အလျှံကိုပင် ရောင်းချနိုင်ပါသည်။

မှတ်ချက်

အကယ်၍ ခြံမြေနေရာကျဉ်းလျှင် စိုက်ပေါင် မပြုလုပ်ဘဲ နှင့်လည်း စိုက်ပျိုးနိုင်ပါသည်။ ပထမစပျိုးသေတ္တာတွင် မျိုးစေ့

ချပြီးနောက် အပင်ကလေးများ တစ်လက်မခွဲ၊ နှစ်လက်မခွဲခန့်၊
ကြီးထွားလာသောအခါ ခြံမြေအတွင်းရှိ နေရာလွတ်များ
လူသွား လမ်းဘေးများ၊ အခြားစိုက်ပေါင်တို့၏အကြားများတွင်
အနှံ့ ပြန့်၍ ရွှေ့ပြောင်း စိုက်ပျိုးနိုင်ပါသည်။

နံနံပင်

စိုက်ပျိုးချိန်

နယုန်လမှ ဝါဆိုလအထိလည်းကောင်း၊ တော်သလင်းလ
မှ နတ်တော်လအထိလည်းကောင်း စိုက်ပျိုးနိုင်ပါသည်။

စိုက်ခင်း

၂၀ပေ x ၄၀ပေရှိသော စိုက်ခင်းတစ်ပေါင်အတွက်
မျိုးစေ့ တစ်ကျပ်သားခန့်လို၍ မစိုက်မီ မျိုးစေ့များကို ၈-ရက်
ရေစိုမ်ပြီး ဖောက်ထားရပါသည်။ အပင်ထူလျှင် တစ်ပင်နှင့်
တစ်ပင် လေးလက်မခန့် လက်ကြားခွဲပေးပါ။

ဆွတ်ခူးချိန်

၃၅-ရက်မှ ရက်ပေါင်း ၆၀အတွင်း စားသုံးနိုင်သည်။

ဟင်းနုနွယ်

အာဟာရဓာတ်များများ ပေးစွမ်းနိုင်သော အရွက်စား
အနီးစား အပင်မျိုးဖြစ်၍ စိုက်ပျိုးရန်လည်း လွယ်ကူပါသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

စိုက်ပျိုးချိန်

ပျိုးထောင်ရန်မလိုဘဲ ကဆုန်လမှ ဝါဆိုလ၊ တော်သလင်းလမှ တပို့တွဲလအတွင်း စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။

စိုက်နည်း

၂၀ပေ x ၄၀ပေရှိသော စိုက်ခင်းအတွက် မျိုးစေ့-ငါးမူးသားလိုပါသည်။ အပတ်ပြုတ်သိပ်နေလျှင် လက်ကြားခွဲပေးပြီး တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၆-လက်မခြား တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း ၉-လက်မခြား စိုက်သင့်သည်။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

မြေဩဇာများ ကြိုက်သဖြင့် မျိုးစေ့ မချမီကတည်းက မြေနှု၊ မြေဆွေး၊ နွားချေး၊ ဘဲချေးသည်တို့ဖြင့် ပြုပြင် ထားရမည်။

မှန်ညင်း

စိုက်ပျိုးချိန်

ကဆုန်လမှ ပြာသိုလအထိ။

၁ပေ x ၂ ပေရှိသော ပျိုးခင်းတွင် မျိုးစေ့ ငါးမူးသားခန့်ပျိုးပါ။ စိုက်ခင်း ၁၀ပေါင်အတွက် လုံလောက်သည်။

ပျိုးပင် ၂-လက်မခွဲခန့်မြင့်လျှင် ရွှေ့ပြောင်း စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ တစ်တန်းနှင့် တစ်တန်း တစ်ပေ၊ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၆လက်မ။

ဓိုက်နည်း

မုန်ညင်းသည် မြေကောင်းမြေပွနှင့် မြေဆွေးကြိုက်သည်။ မြေမှုန့်အောက်ချေ၍ ဆွပေးလျှင် ပိုကောင်းသည်။ မြေတွင် အစိုဓာတ်မပြတ်ရန် ရေများများပေးပါ။ အပင်ရင်းတွင် မြက်ခြောက်၊ သစ်ရွက်ခြောက်များ ပုံပေးပြီး ရေလောင်းပါ။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

မြေကောင်းကြိုက်ပြီး ဓာတ်ဆား သို့မဟုတ် ကျွဲ၊ နွား ကျင်ငယ်ရေကို အသုံးပြုလျှင် ပိုကောင်းသည်။

ဆွတ်စူးချိန်

ရက်ပေါင်း ၆၀ မှ ၈၀အထိ ကြာသည်။

မုန်ညင်းဖြူ

မုန်ညင်းဖြူပင် သုံးမျိုးရှိသည်။ ၎င်းတို့မှာ (၁)မုန်ညင်းဖြူထုပ်ပင်၊ (၂)သာမန်မုန်ညင်းဖြူပင်နှင့် (၃)ပင်စည်သုံးမုန်းညင်းဖြူပင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ မုန်ညင်းဖြူတို့သည် အေး၍ စွတ်ဆိုသော ရာသီဥတုကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်။ မြေစေးတွင် စိုက်ပျိုးကြရသည်။

မုန်ညင်းဖြူများကို စိုက်ပျိုးသောအစီအစဉ်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

(၁) ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီတွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိုက်ပျိုးမည့် ယာခင်းများကို ကောင်းစွာတွက်၍ ပေါင်ဖော်ကြသည်။ အကယ်၍ မုန်ညင်းဖြူ အပင်ကြီးများကို စိုက်ပျိုးလိုလျှင် ပေါင်ကို သုံးလေးပေ အကျယ် ဖော်ကြရ၍ မုန်ညင်းဖြူ

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

အပင်ငယ်မျိုးကို စိုက်ပျိုးလိုလျှင် ပေါင်းကို နှစ်ပေခန့် ဖော်ကြရသည်။

(၂) ဆေးမြည့်သော မြေဆွေး သို့မဟုတ် မြက်ရိုင်းများ ကို မီးရှို့ထားသော ပြာ၊ ပဲဖတ်များကို အဓိကသြဇာအာဟာရ ဓာတ်အဖြစ် အသုံးပြုကြသည်။

(၃) ပျိုးကြဲသော အချိန်သည် ဆောင်းဦးရာသီဖြစ် သည်။ မျိုးစေ့များကို ရှေးဦးစွာ ပျိုးခင်းတွင် ကြိပ်ကပ်၍ ပျိုးပင် ငယ်များ ပေါက်လာသောအခါ သန်စွမ်းနုပျိုသော အပင်ငယ် များကို ရွေးချယ်၍ စိုက်ပျိုးကြသည်။

(၄) ပျိုးပင်များကို စိုက်ခင်းဆီသို့ ရွှေ့ပြောင်းမစိုက် မီ စိုက်ခင်းပေါ်တွင် တစ်ပေကျော် နှစ်ပေခန့် စည်းခြား၍ မြောင်းငယ်များကို တူးဖော်ကာ မြေသြဇာအာဟာရဓာတ် များကို ထည့်ပေးကြရမည်။ ထို့နောက် ပျိုးပင်များကို မြေသြဇာ ထည့်သောမြောင်းတွင် စိုက်ပျိုးကြရသည်။

(၅) ပျိုးပင်များကို စိုက်ပျိုးပြီးလျှင် ရေလောင်းကြရ သည်။ ဒုတိယနေ့တွင် တစ်ဖန်ရေလောင်းပြီးနောက် နောင်ပိုင်း ကာလများတွင် ရာသီဥတု၏ စိုစွတ်ခြင်းနှင့်ခြောက်သွေ့ခြင်း ကို ကြည့်၍ ရေလောင်းကြရသည်။

(၆) မြေသြဇာအာဟာရဓာတ်များကို သုံးကြိမ် ခွဲ၍ ထည့်ကြသည်။ ပထမအကြိမ်သည် ပျိုးပင်များ ရွှေ့ပြောင်းစိုက် ပြီးနောက် ပြန်လည် လန်းဆန်းလာသောအခါ ဒုတိယအကြိမ် သည် အရွက်သစ်များထွက်၍ ဝေဝေဆာဆာ မရှိမီနှင့် တတိယ အကြိမ်သည် ဝေဆာစွာ ထွားကြိုင်းနေသော အချိန်တို့ဖြစ် သည်။

မြေဩဇာအာဟာရဓာတ်များကို ကျွေးသောအခါ သတိပြု မည့် အချက်များမှာ မြေဩဇာဓာတ်တို့ကို ဟင်းသီးဟင်းရွက် ပင်များနှင့် မထိခိုက်ရန်ဖြစ်သည်။

မုန်ညင်းစိမ်း

မုန်ညင်းစိမ်းပင်များမှာ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိကြသည်။ ၎င်း တို့မှာ ရိုးရိုးမုန်ညင်းစိမ်းနှင့် မုန်ညင်းစိမ်းအကြီးမျိုးတို့ ဖြစ်ကြ သည်။ ရိုးရိုးမုန်ညင်းစိမ်းတို့သည် အပင်သေးငယ်၍ မည်သည့် ရာသီဥတု၌မဆို စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ မုန်ညင်းစိမ်း အကြီးမျိုး တို့ သည် ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီတွင် စိုက်ပျိုးကြ၍ ဆောင်းရာသီ တွင် ရိတ်သိမ်းရသည်။ ယင်းမုန်ညင်းပင်တို့သည် အသားများ၍ အရွက်ပေါ်တွင် မွှေးအမျှင်များရှိကြသည်။ ချက်စားရန်နှင့် အချဉ်ထည့်ရန် သင့်မြတ်သည်။ မုန်ညင်းစိမ်းပင်တို့သည် မအေး မပူသော ရာသီဥတုများနှင့် မြေပွမြေဩဇာနှင့် သစ်ပင်ဆွေး များကို အထူးနှစ်သက်ကြသည်။ စိုက်ပျိုးသော အစီအစဉ်တို့ သည် အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ကြသည်။

၁။ ဆောင်းရာသီလောက်တွင် မျိုးစေ့များကိုပိုးခင်းပေါ်တွင် ကြိပ်ပတ်ကြသည်။ ပိုးခင်းပင်များပေါက်လာသောအခါ သန်စွမ်း ထွားကြိုင်းသော မျိုးပင်များကို ရွေးချယ်၍ စိုက်ခင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းစိုက်ပျိုးကြရသည်။

၂။ သုံးပေပေါင်းများကိုဖော်၍ အရည်မြေဩဇာဓာတ် သို့မဟုတ် မြေဆွေးမြေဩဇာဓာတ်များကို အခြေခံ ဩဇာဓာတ် အဖြစ် အသုံးပြုကြရသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၃။ ရွှေ့ပြောင်း မစိုက်မီ ပေါင်ကို တစ်ပေခန့်အကွာအဝေးတွင် မြောင်းငယ်များ တူးဖော်ပြီး ယင်းမြောင်းအတွင်း၌ မြေဩဇာဓာတ်များကို ထည့်ကြရသည်။ ထို့နောက် ပျိုးပင်များကို ယင်းမြောင်းငယ်များတွင် စိုက်ပျိုးကြရသည်။

၄။ ပျိုးပင်များကို စိုက်ပျိုးလျှင် ရေလောင်းရသည်။ ထို့နောက် မုန်ညင်းဖြူနည်းအတိုင်း ရေလောင်းကြရသည်။

၅။ မြေဩဇာဓာတ် ကျွေးနည်းတို့မှာလည်း မုန်ညင်းဖြူနည်းတူဖြစ်သည်။

ရှုံးပတီ

စိုက်ပျိုးရန်

ကဆုန်လမှ နယုန်လ၊ သီတင်းကျွတ်လမှတန်ဆောင်း မုန်းလ
ပျိုးခင်း

သုံးရန်မလို။

စိုက်ခင်း

တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ်စိုက်လျှင် မပြတ်စားသုံးသွားနိုင်သောအပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၂-ပေ၊ တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း ၃-ပေ၊ ၂၀ ပေ x ၄ ပေရှိသော စိုက်ခင်းအတွက် မျိုးစေ့ ငါးမူးသားခန့် လိုပါသည်။

စိုက်နည်း

၃-ပေ၊ ၂-ပေကွာ၊ သုံးလက်မခန့်နက်သော ကျင်းများတွင် သုံးစေ့ခန့် စိုက်၍ သန်သောအပင်ကိုချန်ထားပါ။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

ရေဝပ်အတော်အသင့်ခံသည်။ နေ့စဉ် ရေလောင်းရန် မလို။ အစိုဓာတ်အသင့်အတင့်ရှိလျှင် လုံလောက်သည်။ နောက်ချေး မြေဩဇာ ထည့်ပေးလျှင် အသီးများသည်။

ဆွတ်ခူးချိန်

ဟင်းသီးဟင်းရွက်အဖြစ်စားရန် အစေ့မရင့်မီ ဆွတ်ခူးရပါသည်။ အသီးကိုအခြောက်ထား၍ အစေ့ကို ထုတ်ယူ အခြောက်လှန်းထားပါက ပဲများချက်သကဲ့သို့ ချက်ပြုတ်စားနိုင်သည်။ ရက်ပေါင်း ၉၀-မှ ၁၀၀-ထိသာ ကြာသည်။

နှိုက်ခွဲ

စိုက်ပျိုးချိန်

မျိုးစေ့ချချိန်မှာ တော်သလင်းလမှ ပြာသိုလအတွင်း ဖြစ်ရပါမည်။

ပျိုးခင်း

၂၀-ပေ x ၄-ပေရှိသော စိုက်ခင်းပေါင် ဆယ်ပေါင် အတွက် ၃-ပေ x ၃-ပေရှိသော ပျိုးခင်းတွင် မျိုးစေ့ တစ်ကျပ် သားခန့် ချရပါမည်။

စိုက်ခင်း

စိုက်ခင်းပေါင်ပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းစိုက်သောအခါ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၉-လက်မခြား၍ တစ်တန်းနှင့် တစ်တန်း တစ်ပေ အကွာအဝေးရှိရပါမည်။ စိုက်ခင်းတစ်ပေါင်လျှင် အပင်၈၀-ခန့် စိုက်နိုင်ပါသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၁၇

ဆွတ်ခူးချိန်

မျိုးစေ့ချချိန်မှ ခူးချိန်အထိ ရက်ပေါင်း ၆၀မှ ၉၀ အထိ ကြာသည်။

ဆူးပန်းရွက်

စိုက်ပျိုးချိန်

တော်သလင်းလမှ နတ်တော်လ။

ပျိုးခင်း

ပျိုးရန် မလိုပါ။

ပျိုးစေ့

ပေ ၂၀×၄ပေရှိ တစ်ပေါင်လျှင် မျိုးစေ့ သုံးကျပ်ခွဲသာ ခန့်လိုသည်။

စိုက်ခင်း

မြေကို ညက်အောင် ချေမှုန့်ပြီးနွားချေး၊ မြေဆွေးမှုန့်၊ နှစ်လက်မခန့် ထူအောင် ဖြန့်ထည့်၍ မြေနှင့်သမအောင် တူးဆွ ပါ။ ပေ ၂၀-အရှည်၊ ၄-ပေ အကျယ်ရှိသော ပေါင်များ ပြုလုပ်ပြီး တစ်တန်းနှင့် တစ်တန်း ဉလက်မခြား မြောင်းတိမ်များ ပြုလုပ်၍ မျိုးစေ့ဖြူးပေးကာ မြေဖြင့် ပါးပါးဖို့ပါ။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

ဆူးပန်းမှာ အရွက်စူးပင်မျိုးဖြစ်၍ စိုက်ခင်းတွင် နွားချေးမှုန့်၊ မြေဆွေးများဖြူးပါ။ အာမိဆား တစ်ကျပ်သားကို ရေ ၄-ဂါလံတွင်ဖျော်၍ ၁၅-ရက် တစ်ပတ်လောင်းပေးနိုင်လျှင်

၁၁၈

မင်းသော်တာ

အပင်များ ထွားကျိုင်း၍ စိမ်းလန်း သန်စွမ်းသည်။ အပင်များကို တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၄-လက်မခြားသာ ထားပါ။ စိတ်လွန်းလျှင် လှိုက်ကင်းတတ်သည်။

ဆွတ်ခူးချိန်

စိုက်ပျိုးသည့်အချိန်မှ ဆွတ်ခူးသည့်အချိန်အထိ ၄၅-ရက်မှ ရက်ပေါင်း ၆၀ အထိသာ ကြာသည်။

ကညွတ်

စိုက်ပျိုးပုံ

ကညွတ်ကို မျိုးစေ့စိုက်လျှင်လည်းရသည်။ ဥကိုစိုက်လျှင်လည်းရသည်။ မျိုးစေ့စိုက်လျှင် ၂-နှစ်ကြာမှ စားရသည်။ ဥကို စိုက်လျှင် တစ်နှစ်ကြာက စားရသည်။

စိုက်ပျိုးနည်း

တပေါင်း၊ တန်ခူးတွင် မြေကြီးကို အမှိုက်များပုံ၍ မီးရှို့ပါ။ နောက်စိုက်ပေါင်များ ပြုလုပ်ပြီးမျိုးစေ့ကိုဖြစ်စေ၊ ဥကိုဖြစ်စေ စိုက်ပါ။ နောက်နှစ်ရောက်သောအခါ အပင်များ မြေကြီးကို အရင်းမှကပ်၍ ခုတ်ပါ။ နောက်မီးရှို့ပစ်ပါ။ နောက်မြေကိုဆွ၍ အပေါ်ယံမှအုပ်ထားပါ။ မိုးဦးကျသောအခါ ကညွတ်အစို့များ ထွက်လာမည်ဖြစ်သည်။ ၎င်းအစို့များကို ချိုးယူစားသုံးနိုင်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၁၉

ကညွတ်နုအောင်မြင်လုပ်နည်း

ကညွတ်ကစိုများ စပေါက်လာသောအခါ ဝါးကျည်
တောက်ကို နှစ်ဖက်ဖောက်၍ သဲထည့်ပြီး စွပ်ထားပါ။ အလွန်
နူးညံ့သော ကညွတ်များကို ရရှိမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကင်ပွန်းချဉ်

ကင်ပွန်းချဉ်လျှင်

တစ်ခါတစ်ရံ ကင်ပွန်းချဉ်ပင်များ နှုတ်တတ်သည်။ အထူး
သဖြင့် နွေဘက်ဖြစ်တတ်သည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ ရေငွေ့
အစိုဓာတ်နည်းပါးလွန်းသောကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။
ဗိုင်းရပ်ကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ နွေဘက်တွင် ရေငွေ့
အစိုဓာတ်လိုသောကြောင့်ဖြစ်လျှင် ရေမှန်မှန်လောင်းပေးပါ။
နောက်ထွက်လာသောအရွက်များ ကောင်းလာပါလိမ့်မည်။
ဗိုင်းရပ်ရောဂါဖြစ်လျှင် ၎င်းအပင်ကိုခုတ်၍ မီးရှို့ပစ်ပါ။
၎င်းမြေတွင် ထပ်မစိုက်ပါနှင့်။ သုံးနှစ်လောက် ပစ်ထားပါ။
နောက်မြေဆွမ်းသင်းပြီးမှ စိုက်ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ ပြုတ်ထားသော ကင်းပွန်းချဉ်သီးမှ
ကင်းပွန်း ချဉ်စေ့များ အပင်ပေါက်သည်ကို တွေ့ရသည်။
သို့သော် ကင်းပွန်းချဉ်စေ့ကို ပြုတ်ပြီးမှ မပျိုးရပါ။ ကင်းပွန်းချဉ်
ကို စနစ်တကျပျိုးနည်းမှာ ကင်ပွန်းချဉ်စေ့ကို ရေကြက်သီးနွေး
တွင်ထည့်၍ စိမ်မည်။ ခုနစ်ရက်ခန့်စိမ်ပြီးမှ သဲတစ်ဆ၊ မြေဆွေး
တစ်ဆ၊ မြေသားတစ်ဆ ရောထားသောမြေခုံ သို့မဟုတ်

၁၂၈

မင်းသော်တာ

ထင်းရှူးသေတ္တာတွင်ထည့်၍ ပျိုးပိ။ ကင်ပွန်းချဉ် ပျိုးသော
နေရာမှာ သစ်ပင်ကြီးများအောက် မဖြစ်စေရပါ။ လောင်းရိပ်
လွတ်သောနေရာဖြစ်ရပါမည်။ မိုးကြီးလျှင် အမိုးမိုးပေးပါ။
အပင်ကလေးများ တစ်ထွာတစ်မိုက်ခန့်မြင့်သောအခါ ခြံစည်း
ရိုးများတွင် ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးထားပါက ခြံစည်းရိုးလည်း ရမည်။
အပင်တစ်တောင်ခန့်မြင့်မှ ပြောင်းစိုက်လျှင် ပို၍ ကောင်းသည်။

ကြက်ဟင်းခါး

စိုက်ပျိုးချိန်

တန်ခူးလမှ နယုန်လ၊ မိုးနှောင်း သီတင်းကျွတ်လ၊
တန်ဆောင်မုန်းလ။

ပျိုးခင်း

မလိုပါ။

စိုက်ခင်း

တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၂-ပေ၊ တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း ၃-ပေ
စင်ခံပေးပါ။ ခြံစည်းရိုးများတွင်လည်း စိုက်နိုင်သည်။ မစိုက်မီ
စိုက်မည့်နေရာတွင် မြေဆွေးနှင့် နွားချေးရော၍ ချထားပေးလျှင်
ပိုကောင်းပါသည်။

စိုက်နည်း

တစ်ကျင်းလျှင် ၃-စေ့မှ ၅-စေ့ အထိထည့်၍ မသန်သော
အပင် နုတ်ပစ်ပါ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၂၁

ဂရုပြုရန်အချက်များ

ခဝါ သခွားကဲ့သို့ အညွန့်များ ဆိတ်ပစ်နိုင်လျှင် အသီးများသည်။

ဆွတ်ရူးချိန်

၇၅-ရက်မှ ၉၀-ရက်အထိ။

သခွား

စိုက်ပျိုးချိန်

မိုးဦးကျ တန်ခူးလမှ နယုန်လအတွင်း မိုးနှောင်းရာသီ သီတင်းကျွတ်လမှ တန်ဆောင်မုန်းလ ၎င်းသခွားကို အောင်မြင်စွာ စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။

စိုက်နည်း

ကျင်းပြုလုပ်၍ စိုက်ရသော အမျိုးဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်ကျင်းလျှင် မျိုးသခွားသုံးစေ့မှ ငါးစေ့အထိ ချရမည်။ မျိုးစေ့ ချသောအခါ သခွားစေ့၏ အချိန်ဘက်ကို အောက်သို့စိုက်၍ ချရပါမည်။ အပင်ထွက်လာလျှင် အသန်မာဆုံးတစ်ပင် နှစ်ပင်သာ ချန်ထားသင့်ပါသည်။ တစ်ကျင်းနှင့် တစ်ကျင်း သုံးပေခြား၍ အများအပြား အတန်းလိုက်စိုက်လျှင် တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း လေးပေခြားပါ။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

အပင်ရင်းတွင် ရေမြုပ်မနေစေရန်အတွက်လည်းကောင်း၊
ရေပေးသွင်းရလျှင် လွယ်လွယ်ကူကူ ပေးသွင်းနိုင်ရန်အတွက်
လည်းကောင်း၊ တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း အကြားတွင် ရေမြောင်း
ကလေးများ ပြုလုပ်ပေးသင့်ပါသည်။

သခွားသည် မြေဩဇာ အများအပြား ကြိုက်တတ်သဖြင့်
တစ်ပတ်လျှင် မြေဆွေး လက်လေးလုံးခန့် ထည့်ပေးရပါမည်။
အပင်သန်လာသောအခါ စင်ခံပေးပါ။ ထိုအခါ အေးသို့
အညွန့်များ ဖြာတက်လာပါမည်။ ၎င်းဖြာတက်လာသော
အနွယ်များကိုလည်း အလားတူ စင်တင်၍ပေးပြီးနောက် အပွင့်
လိုက်လာသည့်အခါ အညွန့်များကို ထပ်ဆိတ်ပစ်ပါ။ သို့မှ
သာလျှင် အသီးလိုက် အားကောင်းလာပါလိမ့်မည်။

သခွားကို ပိုးကျတတ်သည့် ရောဂါကြောင့်ဖြစ်စေ၊
မိုးကြောင့်ဖြစ်စေ အရွက်များ ပျက်စီးလာသည်ကို သိလျှင်
တစ်ပင်လုံး တူးပစ်ပြီး မီးရှို့ပစ်ပါ။

ဆွတ်ခူးချိန်

မျိုးချ၍ ရက်ပေါင်း ၆၀မှ ၉၀ ကြာသောအခါ အသီးကို
ဆွတ်ခူးနိုင်ပါသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၂၃

စေ

စိုက်ပျိုးနည်း

မိုးဦး တန်ခူးလမှ နယုန်လအတွင်း၊ မိုးနှောင်း သီတင်း ကျွတ်လမှ နတ်တော်လ။

ပျိုးခင်း

မလိုပါ။

စိုက်ခင်း

ကျင်းပြုလုပ်၍စိုက်ရသော အမျိုးဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ် ကျင်းလျှင် မျိုး ၃စေ့မှ ၅စေ့အထိချပါ။ မျိုးစေ့၏ အချွန်တက်၍ အောက်သို့စိုက်၍ ချပါလေ။ အပင်ထွက်လာလျှင် အသန် မာဆုံး တစ်ပင်နှစ်ပင် ချန်ထားပါ။

စိုက်နည်း

တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၂-ပေခြား၍ တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း ကြား ၄-ပေခြားစိုက်ပါ။ စင်ခံပေးပါ။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

အပင်ရင်းတွင် ရေမြုပ်မနေရန်အတွက် အတန်းကြား တွင် ရေမြောင်းငယ်များ ပြုလုပ်ပေးပါ။ မြေဩဇာများ ကြိုက် တတ်သဖြင့် တစ်ပတ်လျှင် မြေဆွေး လက်၄-ဆုပ်ခန့် ထည့် ပေးပါ။ အပင်ညွန့် စင်ပေါ်ရောက်ပြီးလျှင် အညွန့်ကို ဆိတ်ပေးပါ။ ဘေးသို့ဖြာလာမည်။ အပွင့်များ ပွင့်လာသော အခါ အညွန့်နှိမ်ပါ။

ဆွတ်ရူးရိန်

၇၅-ရက်မှ ၉၈-ရက်အထိ။

၁၂၄

မင်းသော်တာ

**ဘူး
စိုက်ပျိုးချိန်**

ကဆုန်လမှ နယုန်လ၊ မိုးနှောင်း တော်သလင်းလမှ
တန်ဆောင်မုန်းလ။

စိုက်နည်း

တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း ခြောက်ပေ
ခန့်စီ ခြားရပါမည်။ ကျင်းတစ်ပေခန့် အနက်တူး၍ မြေဆွေး၊
မြေသင်းဖြင့် ပြည့်အောင်ထည့်၍ ၃-လက်မအနက်တွင် မျိုးစေ့
လေးစေ့ခန့် မြှုပ်ပါ။ သန်သောအပင်ကို ထားပါ။ စင်တောင့်
တောင့် ခံထားပါ။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

နေမဝင်အောင်ဂရုပြုပါ။ သို့ရာတွင် ရေလှိုင်းလှိုင်းပေးရန်
လိုအပ်ပါသည်။ မြေဩဇာ ကျွေးပါ။

ဆွတ်ခူးချိန်

၇၅-ရက်မှ ၉၀-ရက်အထိ။

ကျောက်ဖရုံ

စိုက်ပျိုးချိန်

ကဆုန်လမှ ဝါဆိုလအထိ၊ မိုးနှောင်းတော်သလင်းလမှ
တန်ဆောင်မုန်းလ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၂၅

စိုက်နည်း

တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် တစ်တန်းနှင့် တစ်တန်း ၆-ပေခန့်စီ ခြားရပါမည်။ ကျင်းတစ်ပေခန့် အနက်တူး၍ မြေဆွေးမြေ သင်းဖြင့် ပြည့်အောင်ထည့်ပါ။ အနက် ၄လက်မတွင် ဖရုံစေ့ လေးစေ့ခန့် မြှုပ်ပါ။ သန်သောအပင်ကိုထားပါ။ စင်တောင့် တောင့်ခံထားပေးပါ။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

မြေဩဇာကျွေးပါ။ ရေလှိုင်းလှိုင်းလောင်းပါ။

ဆွတ်ခူးချိန်

ရက် ၆၀ မှ ၁၀၀ အထိ။

ရွှေ့ပရုံ

စိုက်ပျိုးချိန်

ကဆုန်လမှ နယုန်လအတွင်း မိုးနှောင်းတော်သလင်းလ မှ နတ်တော်လ။

စိုက်ခင်း

တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင်တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း ၆-ပေ၊ မျိုးစေ့ ချရာတွင် တစ်ပင်ချင်းကို မြေဆွေးမြေသင်းဖြည့်၍ ၄-လက်မ အနက်တွင် ရွှေ့ဖရုံစေ့ ၄စေ့မှ ၅စေ့အထိ ထည့်၍ သန်သော အပင်ထားပါ။ စင်တောင့်တောင့် ခံပေးပါ။

၁၂၆

မင်းသော်တာ

ဂရုပြုရန်အချက်များ

ရေများကြိုက်သော်လည်း အမြစ်မပုပ်စေရန် ဂရုပြုပါ။
ရေပေးလွန်သွားပါက အရွက်အားကောင်း၍ အသီးအား
ယုတ်ပါသည်။ အရွက်သိပ်များလာလျှင် ချွေပစ်ပါ။ အသီးကို
ခူးသောအခါ အညှာတစ်လက်မခန့် ထားပြီး နေရိပ်ထဲတွင်
ထားပါ။ မခြောက်ခင် တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး မထိပါစေနှင့်။

ဆွတ်ခူးချိန်

ရက်ပေါင်း ၁၀၀ မှ ၁၂၀ အထိ။

ပဲတောင့်ရှည်

စိုက်ပျိုးချိန်

ပဲတောင့်ရှည်ကို တန်ခူးလမှ ဝါခေါင်လအထိလည်း
ကောင်း၊ တော်သလင်းမှ နတ်တော်လအထိလည်းကောင်း
စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။

စိုက်နည်း

ကျင်းငယ်များဖြင့် အစေ့ချ စိုက်ပျိုးရသော အပင်မျိုး
ဖြစ်၍ တစ်ကျင်းလျှင် မျိုးစေ့သုံးစေ့မှ ငါးစေ့အထိ ချရပြီး
အသန်မာဆုံး တစ်ပင်နှစ်ပင်သာ ချန်ထားသင့်၏။ အတန်းလိုက်
စိုက်လျှင် တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း ၃-ပေခန့်ခြားပြီး တစ်ကျင်း
နှင့်တစ်ကျင်း ၂ပေခန့် ခွာထားပါ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၂၇

ဂရုပြုရန်အချက်များ

ပေါင်းသင်ခြင်း၊ မြေဆွခြင်းကိုလည်း မကြာခဏ ပြုလုပ်ပေးရမည်။ အမြဲယုယနေရန် လိုအပ်သော အပင်မျိုး မဟုတ်သော်လည်း မြေဆွေးနှင့် အခြားမြေဩဇာများ ထည့်ပေးပါက အသီးများများ ရနိုင်ပါသည်။

ဆွတ်ခူးချိန်

စိုက်ပျိုးသည့်အချိန်မှ အသီးဆွတ်ခူးရသည့်အထိ ရက်ပေါင်း ၆၀မှ ၉၀အထိသာ ကြာသည်။ ၎င်းအတွက် တိုင်ဆောင်ပေးရပါသည်။ မြေနေရာလွတ် များများမရှိလျှင် ခြံစည်းရိုး တစ်လျှောက်တွင်လည်းကောင်း၊ လယ်ကန်သင်းပေါင်များပေါ်တွင်လည်းကောင်း စိုက်ပျိုးနိုင်ပါသည်။

ဗိုလ်ကိတ်ပဲ

ဗိုလ်ကိတ်ပဲအနုကလေးများကို ဟင်းချိုချက်၊ ကြော်ချက်၍ စားသောက်နိုင်သည်။ ပြုတ်တို့လျှင်လည်း အရသာထူးသည်။ ပဲတောင့်ကို နုစဉ်အခါစားသုံး၍ ရင့်လျှင်ပဲဆန်ထုတ်၍ ပြုတ်၊ ကြော်၊ ပဲဆန်ဟင်းချိုစသည်ဖြင့် နည်းမျိုးစုံ၊ ချက်ပြုတ်စားသောက်နိုင်သည်။ ပဲရိုတိန်းသံဓာတ်နှင့် ဗီတာမင်ဓာတ်များ ပါဝင်သည်။

စိုက်ပျိုးချိန်

ရာသီမရွေး စိုက်ပျိုးနိုင်သော်လည်း နုန်းမြေများတွင် သီတင်းကျွတ်လ၊ တန်ဆောင်မုန်းလများတွင် စိုက်ပျိုးကြသည်။

စိုက်နည်း

မြေကိုညက်အောင်တူးဆွ၍ မြေဆွေးသို့မဟုတ် ကောင်းမွန်စွာ ဆွေးမြည့်သော နွားချေးအနည်းငယ်ဖြင့် ရောကာ ၄-ပေ၊ ပေ ၂၀ခန့်ပေါင်ကြားများ ပြုလုပ်ပါ။ ၎င်းပေါင်ကြားတွင် အကွာအဝေး ၂-ပေခန့် မြောင်းငယ်များ ပြုလုပ်၍ ပဲစေ့များ ဖြူးပြီး မြေနှင့်ဖုံးအုပ်၍ ရေဖျန်းပေးပါ။ အပင်ငယ်များ ၅ရက်ခန့်အကြာတွင် စိမ်းလန်းစွာ ထွက်ပါလိမ့်မည်။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

အစိုဓာတ် မခန်းခြောက်အောင် နွေရာသီတွင် ရေလောင်းပေးပါ။ အပင်များ ကျပ်လွန်းလျှင် အနေတော် နုတ်၍စားသုံးနိုင်သည်။ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၆လက်မ အကွာ လောက်ထားပါ။ ပေါင်းလိုက်မြေဆွပေးပါ။ အသင့်အတင့် ကောင်းမွန်သော မြေအမျိုးမျိုးတွင် စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်း၍ ရာသီဥတုဒဏ် ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။

ဆွတ်ခူးချိန်

အပင်များတစ်လသားမှစ၍ အရွက်နုများ ဆွတ်ခူးစားသုံးနိုင်သည်။ ရက်ပေါင်း ၉၀ခန့်တွင် အသီးနုများ စားသုံး နိုင်၍ အသီးရင့်လျှင် အခြောက်လှန်း၍ အစေ့ထုတ်ပေးပါ။ ၄-ပေ၊ ပေ ၂၀တစ်ပေါင်လျှင် ပဲလေးပြည်ခန့်ရမည်။

ပဲလင်းမြေ

စိုက်ပျိုးချိန်

တန်ခူးလမှ ကဆုန်လ၊ မိုးနှောင်း သီတင်းကျွတ်လမှ နတ်တော်လ။

စိုက်နည်း

တစ်ကျင်းလျှင် မျိုးစေ့ ၄ စေ့ ၊ ၅ စေ့ ထည့်၍ စင်ခံပေးရမည်။ တစ်စင်လျှင် ၂-ပင် မှ ၄-ပင်အထိ စိုက်နိုင်သည်။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

အပင်ရင်းတွင် မြေဆွေးပုံပေးပါ။ ရေမဝပ်ပါစေနှင့်။ အသီးဖြောင့်အောင်အသီးရှည် ၁-ပေခန့် ရှိလျှင် ခဲဆွဲပေးပါ။

ဆွတ်ခူးချိန်

၇၅ - ရက်မှ ၁၀၀ ရက်ထိ။

ပဲခောင်းလျား

စိုက်ပျိုးချိန်

မိုးဦးကဆုန်လ နယုန်လနှင့် မိုးနှောင်း သီတင်းကျွတ်လ၊ တန်ဆောင်းမုန်းလများတွင် စိုက်ပျိုးနိုင်ပါသည်။

စိုက်နည်း

စိုက်ပျိုးမည့်မြေနေရာတွင် အမှိုက်များစုပုံပြီး မီးရှို့ လျှင် ပိုကောင်းသည်။ ၎င်းနောက် မြေကိုညက်စွာ ပြုပြင်ပြီး နွားချေးမြေဆွေး အစရှိသည်တို့နှင့် သမအောင် ရောနှောရပါမည်။

၁၃၀

မင်းသော်တာ

အရှည် ၂၀-ပေ၊ အကျယ် ၁-ပေနှင့် အမြင့် ၁-ပေခန့် ရှိ
ပေါင်ကလေးများ ပြုလုပ်ပေးရပါမည်။ တစ်ပေါင်နှင့် တစ်ပေါင်
၃-ပေခန့် အကျယ်ထားရှိရမည်။ ပေါင်အပေါ် အလယ်တွင်
အလျားလိုက်မြောင်းဆွဲပြီးမြောင်းထဲတွင် ၂ပေ အကွာထား၍
တစ်ကျင်းလျှင် မျိုးစေ့ ၂စေ့ ၃စေ့ ကိုဖုံးအုပ် စိုက်ပျိုးရပါသည်။

မြေပြင်နည်း

အပင်တစ်ထွာ တစ်မိုက်ခန့်တွင် နှာမောင်း လှမ်းလာ
သောအခါပေါင်းလိုက်ခြင်း မြေဆွဲခြင်းနှင့် တိုင်ထောင်စင်
ကလေးများ လုပ်ကိုင်ပေးရပါသည်။

ဆွတ်ခူးချိန်

မိုးဦးစိုက်အပင်များကို စိုက်ပျိုးပြီးရက်ပေါင်း ၁၅၀ခန့်
ကြာလျှင် ဆွတ်ခူးရပါသည်။ မိုးနှောင်းစိုက်ပင်များမှာ ရက်ပေါင်း
၉၀-ခန့်ကြာလျှင် ဆွတ်ခူးရပါသည်။

ဗိုလ်စားပဲ

စိုက်ပျိုးချိန်

ကဆုန်လမှ နယုန်လနှင့် တော်သလင်းလမှ တန်ဆောင်
မုန်းထိ။

ပျိုးခင်း

ပျိုးထောင်ရန် မလို။

စိုက်ခင်း

ပေါင်တွင်အစေ့ချ၍ တိုက်ရိုက်စိုက်ရပါသည်။ ၂၀ပေx၄
ပေရှိပေါင်တွင် မျိုးစေ့ နှစ်ကျပ်ခွဲသားလိုသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၃၁

စိုက်နည်း:

တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း ၂-ပေ၊ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၆-လက်မခြား၍ မျိုးစေ့သုံးစေ့ စိုက်ပျိုးပါ။ မသန်သောအပင်နုတ်၍ သန်သောအပင် တစ်ပင်ချန်ပါ။

ဧရိယာရန်အချက်များ:

မြေမကြိုက်သည်။ စွတ်စိုလွန်းသောမြေမကြိုက်ပါ။ မျိုးစေ့ အညောင့် ထွက်လာသည့်တိုင်အောင် ရေများလျှင် အမြစ်ပုပ် တတ်သည်။ တိုင်ထောင်မျိုးသည် ပင်ထောင်မျိုးထက် အဖြစ် နှေးသော်လည်း ကြာရှည်သီးတတ်၏။ ခြံစည်းရိုးတန်းများတွင် လည်း စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။

စိုက်ပျိုးချိန်

ရက် ၅၀ မှ ၇၀ အထိ။

ဗိုလ်စားပဲပု

စိုက်ပျိုးချိန်

ကဆုန်လမှနယုန်လ၊ တော်သလင်းလမှ တန်ဆောင်မုန်းလ။

ပျိုးခင်း

မလိုပါ။

စိုက်ခင်း

တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၁-ပေ၊ တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း ၁-ပေ ခြား၍စိုက်ပါ။ မျိုးစေ့နှုန်းမှာ ၂၀ပေ×၄၀ပေရှိ စိုက်ပေါင် အတွက် နှစ်ကျပ်ခွဲသား။

၁၃၂

မင်းသော်တာ

စိုက်နည်း

တစ်ပင်ပတ်လည် ကျင်းတိမ်များတွင် မျိုးစေ့ ၃-စေ့ထည့်၍ သန်သောတစ်ပင်ကိုသာ ချန်ထားပါ။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

မြေမွကြိုက်သည်။ စွတ်စိုလွန်းလျှင်မကြိုက်။ မစိုဓာတ် အသင့်အတင့်ရှိလျှင် လုံလောက်သည်။

ဆွတ်ခူးချိန်

ရက်၅၀မှ၇၀ထိ မျိုးယူလိုလျှင် လေလုံအောင်ထားပါ။ အစိမ်းစားပဲများအနက် အနူးညံ့ဆုံးဖြစ်သည်။ ရွက်နုကလေးများ ကိုစားသုံးနိုင်သည်။

ပဲပုစွန်

စိုက်ပျိုးချိန်

ရာသီမရွေး စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ မိုးရာသီ ကုန်ဆုံးသော သီတင်းကျွတ်လ တန်ဆောင်မုန်းလမှာ အကောင်းဆုံး ရာသီ ဖြစ်သည်။

စိုက်နည်း

၃-ပေအရှည်ခပေခွဲအကျယ်ရှိသောကျင်းကိုတစ်တောင်ခန့် နက်အောင်တူး၍ မြေဆွေးနှင့်အပေါ်ယံမြေသားဆတူ ရောထည့်ပါ။ ကျင်းအလယ်တွင် မျိုးစေ့ ၅စေ့၊ ၄လက်မခန့် အနက်ချ၍ မြေဖုံးပေးပါ။ စိုက်ပြီးရေမှန်မှန်လောင်းပါ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၃၃

ဂရုပြုရန်အချက်များ

အပင်ငယ်များတစ်ပေခန့်ရှိလျှင် စင်ထိုး၍ အပင်တက်ရန် ခပ်ကျဲကျဲထောင်ပေးပါ။ တစ်လတစ်ကြိမ် နှမ်းဖက်ပုပ်နို့ဆီခွက် နှစ်ခွက် သို့မဟုတ် သာကူစေ့ မြေဩဇာနို့ဆီခွက်တစ်ဝက် ထည့်ပေးပါ။

ဆွတ်ခူးချိန်

ဆောင်းရာသီစိုက်မှာ ရက်ပေါင်း ၉၀-မှစ၍ သီးသည်။ တစ်လခွဲခန့် ဆက်၍ သီးသည်။ နွေစိုက်မှာ အသီးလှိုက်ကင်းသည်။ တစ်ပင်လျှင် ၅-ပိဿခန့် ဆွတ်ခူးနိုင်သည်။

စရမ်း

စိုက်ပျိုးချိန်

မိုးဦး ကဆုန်လ၊ နယုန်လ၊ မိုးနှောင်း တော်သလင်းလမှ တန်ဆောင်မုန်းလ။

ပျိုးခင်း

၃-ပေ၊ ၂-ပေ ပျိုးခင်းအတွက် မျိုးစေ့ တစ်မတ်သား။

စိုက်ခင်း

စိုက်ပေါင်းတစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် သုံးပေကြား၊ တစ်တန်းနှင့် တစ်တန်း သုံးပေကြား။

စိုက်နည်း

အိမ်သုံးအတွက်စိုက်လျှင် တစ်ချိန်တည်း အများအပြား စိုက်ရန်မလိုပါ။ မျိုးစေ့များကို တနင်္ဂနွေ သုံးပတ်တစ်ကြိမ်ခန့် စိုက်ပျိုးခြင်းအားဖြင့် မပြတ် စားသုံးသွားနိုင်ပါသည်။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

ခရမ်းသည်မြေကောင်းကြိုက်ပြီး အပင်သန်မာသော အရွယ်သို့ ရောက်လာပါက တနင်္ဂနွေ သုံးပတ်တစ်ကြိမ် ခြေညှိဖာ ကျွေးသင့်သည်။ ပင်ရင်းတွင် သစ်ရွက်၊ သစ်ခြောက်၊ မြေ ခြောက်၊ ကောက်ရိုးခြောက်များ ဖုံးပေးပါ။ အပွင့်များလွန်း လျှင် အချို့ကို ချွေပစ်ပါ။ သို့မှ အသီးကြီးသွား နိုင်မည်။ အသီးကို ဆွတ်ခူးလျှင် အညှာကို ခူးပေးပါ။

ဆွတ်ခူးရန်

မျိုးစေ့ ချချိန်မှ ရက် ၁၀၀မှ ၁၂၅ - ရက် အထိ။

ခရမ်းချဉ်

စိုက်ပျိုးပုံ

ခရမ်းချဉ် မျိုးစေ့ကို တစ်ခါတည်းစိုက်ခင်းတွင်ချ၍ မစိုက်ဘဲ ပထမပျိုးထောင်ပါ။ အရွက်ကလေးများ လေးရွက်မှ ခြောက်ရွက်အထိ ထွက်လာသောအခါ သို့မဟုတ် တစ်လက်မခွဲ မျှ မြင့်သောအခါ ပြောင်းရွှေ့ စိုက်ပျိုးပါ။ ထိုအခါ အပင်ကလေး များ ခြောက်လက်မလောက် မြင့်သောအခါ စနစ်တကျပြုလုပ် ထားသောစိုက်ခင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးပါ။ ပြောင်းရွှေ့ စိုက်ပျိုး ရာတွင် အမြစ်မနာစေရန် အထူးဂရုပြု၍ မြေရိုင်းများပါအောင် တူးယူပြီးလျှင် အဆင်သင့်တူးထားသော ကျင်းကလေးများထဲ သို့ အသာကလေးချ၍စိုက်ပါ။ ထို့နောက် အပင်ရင်းတွင် ကောက်ရိုးမြက်ခြောက်များ ဖုံးအုပ်ပေးပါ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

နောက်ဆုံး စိုက်ပေါင်တွင် ခရမ်းချဉ်ပင်ကို တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင် တစ်ပေခွဲခန့်ခြား၍ တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း သုံးပေ လောက် ခွာစိုက်ပါ။ စိုက်ခင်းတွင် ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးပြီးနောက် မြေကို ခဏခဏ မဆွပါနှင့်၊ ရေလောင်းလည်းမများပါစေနှင့်၊ မြေဩဇာကိုလည်း တန်ရုံမျှကျွေးပါ။

ပျိုးခင်း

ခရမ်းချဉ်ပင်ပျိုးရန် အကောင်းဆုံးအချိန်မှာ တော်သလင်း လမှစ၍ တန်ဆောင်မုန်းလအတွင်း ဖြစ်သည်။

ပထမမြေကို ပွအောင်ဆွပါ။ ထို့နောက် အရှည်သုံးပေ အနံနှစ်ပေရှိသည့် မြေခုံကလေးလုပ်ပါ။ ကောင်းစွာရွေး၍ ဆန်ခါချထားသည့် နွားချေး မြေဆွေးနှင့် သမအောင်ရောစပ်ပါ။ ထို့နောက် မြေမျက်နှာပြင်ကို ညီညာအောင်ဆွပါ။ ၎င်းမြေမျက် နှာပြင်တွင် တစ်လက်မ၏ သုံးပုံတစ်ပုံမျှ နက်သော အကြောင်း ကလေးများဆွပါ။ ၎င်းအကြောင်းထဲတွင် မျိုးစေ့ပျိုးချ၍ မြေသားနုနုကလေးဖြင့် ပြန်ဖုံးပေးပါ။ သုံးပေ နှစ်ပေရှိ မျိုးခုံ တစ်ခုအတွက် မျိုးစေ့ တစ်မတ်သားဆိုလျှင် လုံလောက်သည်။ ၎င်းပျိုးခင်းမှ ပျိုးပင်များသည် ၂၀-ပေ ၄-ပေရှိ စိုက်ပေါင် ခြောက်ပေါင်အတွက် လုံလောက်သည်။

မို့ရောဂါ

ခရမ်းချဉ်ပင်များ စိုက်သည့်အချိန်မှစ၍ သန်စွမ်းလာသော် လည်း တစ်ခါတစ်ရံ သီးခါနီးမှ အပင်ပျိုး၍ သေသွားတတ်သည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ မို့ရောဂါတစ်မျိုး

၁၃၆

မင်းသော်တာ

ကျရောက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကုသရန်မလွယ်ပါ။
ဤသို့ရောဂါကျသောမြေတွင် ခရမ်းချဉ် ပြန်၍မစိုက်ဘဲ
တခြားသီးနှံစိုက်လျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ ခရမ်းချဉ်ပြန်၍
စိုက်လိုပါက ၎င်းမြေကို မီးသင်း ပစ်ပါ။

မိုင်းရပ်ရောဂါ

တစ်ခါတစ်ရံ ခရမ်းချဉ်များတွင် အဆစ်များညိုမည်း၍
လေးငါးရပ်ကြာလျှင် ညှိုးနွမ်းပြီးသေကုန်တတ်သည်။ ဤသို့ ဖြစ်
ရသည်မှာ မြေတွင်းတွင် မိုင်းရပ်ပိုးရောဂါ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်
သည်။ စင်နေရာတွင် ခရမ်းချဉ် မစိုက်သင့်ပါ။ စိုက်လိုက မြေကို
မီးသင်းပြီးမှ စိုက်ပါ။

အရွက်မည်းရောဂါ

တစ်ခါတစ်ရံ ခရမ်းချဉ်ပင်အရွက်များပေါ်တွင် အမည်း
စက်များ ပေါ်လာပြီးသုံးလေးရက်လောက်ကြာသောအခါအ
လက်များပါ ဝါလာ၍ မည်းခြောက်သွားတတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့်
တစ်လက်ပြီးတစ်လက် မည်းခြောက်လိုက်လာက သုံးပတ်
လောက် ကြာသောအခါ အကုန်သေကုန်တော့သည်။ မှိုရောဂါ
တစ်မျိုး ကျရောက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းကို ဆာလဖိတ်နက်
ဆေးဖြင့် ပက်ဖျန်းပေးပါ။

အသီးမသီးလျှင်

အပင်များဟု၍ အသီးမသီးဘဲနေလျှင် ပွင့်တံများကို
ငါးလက် ခြောက်လက်မျှသာ ချန်၍ ဖြတ်ပစ်ပါ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၃၇

အသီးပုပ်လျှင်

တစ်ခါတစ်ရံ ခရမ်းချဉ်ပင်များမှာ ပြာမည်းလိုက်လာပြီး နောက်အသီးများ ပုပ်ကုန်တတ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ရောဂါကြောင့်မဟုတ်၊ ရေနည်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရေက မနည်းလွန်း မများလွန်း လောင်းပေးပါ။

မိုးခရမ်းချဉ်ပျိုးပုံ

သင်္ကြန်အပြီး တန်ခူးလတွင် ပျိုးပါ။ ရေမဝပ်အောင် ပေါင် လုပ်စိုက်ပါ။

ပိုးကာကွယ်ရေး

ခရမ်းချဉ်သီးများမှည့်လာချိန်တွင် အသီးများကိုပိုးများ စားသောက်ဖျက်ဆီးတတ်သည်။ အသီးမှည့်ရောအစိမ်းကိုပါ ထိုးဖောက်ဖျက်ဆီးသည်။ ၎င်းပိုးများကို ကာကွယ်ရန်မှာ ဒီတီတီ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ကန်.၂၅ ရာခိုင်နှုန်း ရောစပ်ထားသော ဆေးမှုန့်ဖြင့် ပက်ဖြူးပေးပါ။ ကန်.မရှိလျှင် ဒီတီတီဆေးမှုန့်ဖြင့် ပက်ဖြူးနိုင်သည်။ ဒီ(လ်)၁ ရင်း ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းဆေးမှုန့်ဖြင့်လည်း ပက်ဖြူးနိုင်သည်။ ခရမ်းချဉ်သီးကလေးများ သီးချိန်မှစ၍ ခုနှစ် ရက်တစ်ပတ် ၁၄ ရက်တစ်ပတ်လောက် ပက်ပေးပါ။

ချဉ်ပေါင်

စိုက်ပျိုးချိန်

ချဉ်ပေါင်ကို တန်ခူးလမှ ဝါဆိုလတွင်း၊ သီတင်းကျွတ်လမှ တန်ဆောင်မုန်းလအတွင်း စိုက်နိုင်ပါသည်။

၁၃၈

မင်းသော်တာ

စိုက်နည်း

၂၀ပေ ၄၀ပေရှိ စိုက်ပေါင် တစ်ပေါင်အတွက် မျိုးစေ့ တစ်ကျပ်သားခန့်ပါမည်။ အပင်ထူနေလျှင် နုတ်ပေး၍ တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင် ၂ပေ၊ တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း ၃ပေခွာထားပါ။ ဆောင်းတွင်း၌ စိုက်လျှင်မူ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် တစ်ပေခွာ၍ ထားနိုင်ပါသည်။

ဆွတ်စူးချိန်

စိုက်သည့်အချိန်မှ ဆွတ်စူးနိုင်သည်အထိ ရက်ပေါင်း ၄၅ရက်မှ ၆၀ရက်အထိ ကြာမည်။

ပိန်းဥ

မြေဆီလွှာ

ပိန်းဥတို့သည် မြေအောက်၌ဥသော ဟင်သီးဟင်းရွက်ပင် မျိုးဖြစ်သည်။ ပိန်းဥအမျိုးမျိုးရှိကြသည်။ ပိန်းကြက်ဥ၊ ပိန်းစိမ်း၊ ပိန်းဝါ စသည်တို့ဖြစ်ကြသည်။ ပိန်းဥတို့သည် ပူအိုက်၍ စိုစွတ်သော ရာသီဥတုများကို နှစ်သက်ကြသည်။ မြေပွ၍ မြေဩဇာဓာတ်နည်းပါးသောမြေဆီလွှာများကို ကြိုက်ကြသည်။ မိုးရေအပူချိန်သမသောရာသီတွင် ပို၍ထွက်ကြသည်။ သို့သော် ရေလွတ်မကောင်းသော မြေဆီလွှာတို့သည် ပိန်းဥတို့၏ ကြီးထွားမှုကို ထိခိုက်နိုင်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၃၉

စိုက်ပျိုးနည်း

ပိန်းဥတို့သည် ဆက်တိုက်စိုက်ပျိုးရေးစနစ်ကို မလိုလားကြချေ။ အကောင်းဆုံးစိုက်ပျိုးရေးနည်းများမှာ အရွက်စား ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင်များနှင့် ပြောင်းလဲ စိုက်ပျိုးကြသည်။ အကယ်၍ ပိန်းပင်များကို အတန်းတစ်တန်းတည်း စိုက်ပျိုးလျှင်သုံးပေကျယ်သော ပေါင်ဖြင့်စိုက်ပျိုးကြရသည်။ အတန်းနှစ်တန်းခွဲ၍ စိုက်ပျိုးလျှင် ငါးပေကျယ်သော ပေါင်ဖြင့် စိုက်ပျိုးကြရသည်။

စိုက်ပျိုးသောအခါအစဉ်

ပေါင်များကိုတစ်နှစ်ကြိုတင်၍ စောက်နက်စွာထွန်ယက်ထားရသည်။ နောင်နှစ် နှစ်ဦးပိုင်းတွင် မြေယာများကို ကောင်းစွာ ထွန်ယက်၍ ပေါင်းဖော်ကြရသည်။ ပိန်းဥများကို ဆောင်းရာသီတွင် မြေတွင်း၌ထိန်းသိမ်းထားကြရသည်။ စိုက်ပျိုးလိုသော အခါမှသာ ထုတ်ယူသုံးစွဲကြသည်။ ပိန်းဥများကို စိုက်ပျိုးသော အစီအစဉ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

၁။ မြေဆီလွှာများကို အသုံးပြုရန် လျော်ကန်သင့်မြတ်သော ပေါင်းများကို ပြုလုပ်၍ မြေဆွေးနှင့် ပဲဖတ်များကို အဓိက မြေဩဇာအဖြစ် အသုံးပြုသည်။

၂။ ပေါင်းပေါ်တွင် တစ်ပေငါးလက်မ အကွာအဝေးရှိသော နေရာတွင် တွင်းတစ်တွင်းစီတူး၍ မြေဩဇာဓာတ်များကိုထည့် ကြရသည်။ ပိန်းဥမျိုးများကို ယင်းတွင်း၌ထည့်၍

စိုက်ပျိုးရသည်။ စိုက်ပြီးလျှင် မြေဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားပါက ရက်အနည်းနယ်အတွင်း၌ အညောင့်ထွက်၍ အပင်ပေါက် ကြလိမ့်မည်။

၃။ အချို့ကလည်း သဲမြေများတွင် ရှေးဦးစွာ ကြံပြီး အညောင့်အရွက်ထွက်မှ စိုက်ခင်းပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းစိုက်ကြ သော အလေ့အထများကလည်းရှိကြသည်။

၄။ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ရေများကို တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ် လောင်းပေးနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် သစ်ဥများကို အားပေးသော မြေဩဇာဓာတ်များကို အသုံးပြုနိုင်သည်။

၅။ အားဖြည့် မြေဩဇာဓာတ်များကို ဇူလိုင်လမတိုင်မီ ထည့်ပေးကြရသည်။ ဇူလိုင်လကျော်လျှင် မြေဩဇာဓာတ်ဖြည့် ခြင်းကို ရပ်တန့်ကြသည်။ အချိန်နှောင်းပြီးမှ မြေဩဇာဓာတ် ထည့်လျှင် အမြစ်၏ကြီးထွားမှုများကို ထိခိုက်ဖွယ်ရာအကြောင်း ရှိသည်။

၆။ ပိန်းဥများကို စိုက်ပျိုးပြီးနောက် အမြစ်ခေါင်းကို မြေဖို့၍ စိုက်ခင်းပေါင်ကို ရေလောင်းကြရသည်။

၇။ ပိန်းဥပင်မကြီး၏ ဘေးပတ်လည်တွင် ပိန်းဥငယ်များ ထွက်လာတတ်ကြသည်။ ဘေးမှပေါက်လာသော ပိန်းဥငယ်တို့ သည် ပိန်းဥပင်မကြီး၏ ကြီးထွားမှုကို ထိခိုက်နိုင်သောကြောင့် ပိန်းမြစ်ခေါင်းများကို မြေဖို့ချိန်တွင် ဖယ်ရှားပစ်ကြရသည်။ အကယ်၍ ပိန်းဥငယ်များ အမြောက်အများ အလိုရှိပါက မဖယ် ရှားဘဲ ထားနိုင်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၄၁

၈။ ပိန်းဥများကို ဆွတ်ခူးသောအချိန်သည် ပိန်းရွက်များကျသော အချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စဉ်လာအားဖြင့် ပိန်းဥများကို အောက်တိုဘာလနှင့် နိုဝင်ဘာလများတွင် ဆွတ်ခူးလေ့ရှိကြသည်။ ပိန်းဥကြီးများကို ရောင်းချကြ၍၊ ပိန်းဥငယ်များကို နောင်နှစ်တွင်စိုက်ပျိုးရန် မြေတွင်း၌ သိမ်းထားကြသည်။

ကြာစွယ်

စားသုံးသော ကြာစွယ် သုံးမျိုးရှိသည်။ ၎င်းတို့မှာ - (၁)ကြာနီ၊ (၂) ကြာဖြူနှင့် (၃) ကြာပန်းနုတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ကြာနီတို့သည် အသီးသီး၍ ကြာစွယ်ညံ့သည်။ ကြာဖြူနှင့် ကြာပန်းနုတို့သည် အသီးနည်း၍ ကြာစွယ်ကောင်းသည်။

စိုက်ပျိုးသောအစီအစဉ်

ကြာတို့သည် ပူနွေးသောရာသီတွင် အော်ဂင်နစ်ပစ္စည်းရှိသောနွံများကို နှစ်သက်ကြသည်။ အကယ်၍ ရွံ့နွံများအလွန်စေးကပ်လျှင် ကြီးထွားမှုမကောင်းချေ။ မြေမွလွန်းလျှင်လည်း အကွေ့အကောက်များပြီး ကြာစွယ်တို့မှာ တိုကြသည်။ စိုက်ပျိုးသောအချိန်သည် ဧပြီလအလယ်တွင်ဖြစ်၍ ဆွတ်ခူးသောအချိန်သည် စက်တင်ဘာလမှ မတ်လအထိဖြစ်သည်။ စိုက်ပျိုးသော အစီအစဉ်တို့မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

၁။ မတ်လလောက်တွင် ရေနက်သော လယ်မြေများကို ရွေးချယ်၍ ထွန်ယက်ပြီးနောက် ရွံ့နွံ့သဏ္ဍာန်ဖြစ်လာရန် ရေသွင်းပေးကြသည်။ ထို့နောက် နွားချေးများကို ထည့်ရသည်။ ဧပြီလရောက်လျှင် လယ်ကန်သင်းမျက်နှာပြင်နှင့်အညီ ရေသွင်းကြရသည်။

၂။ ထို့နောက်ကြစွယ်မျိုးများကိုယူ၍ အဆစ်နှစ်ဆစ်လျှင် တစ်ဖြတ်ဖြတ်၍ လယ်မြေမှ ရွံ့နွံ့ထဲတွင် မြှုပ်နှံစိုက်ပျိုးကြရသည်။ မြေဩဇာကောင်းသော လယ်မြေများတွင်လေးငါးခြောက်ပေလျှင် တစ်ဖြတ်။ မြေဩဇာညံ့သောလယ်မြေများတွင် သုံးလေးပေလျှင်တစ်ဖြတ်၊ မြေ၌ မြှုပ်ကြရသည်။ ကြာစွယ်မျိုးများကို မြှုပ်နှံရသောအနက်မှာ တစ်ပေနှင့်နှစ်လက်မခန့် ရှိကြသည်။

၃။ ကြာစွယ်များကိုစိုက်ပျိုးပြီးသောအခါ ရေကိုထုတ်၍ တိမ်တိမ်ထားကြရသည်။ ကြာရွက်ထွက်လာတော့မှရေကို တဖြည်းဖြည်း တစ်ပေမြင့်လာသည်အထိ သွင်းပေးရသည်။

၄။ မေလရောက်မှ နွားချေး ၊ ပဲဖတ်စသောမြေဩဇာဓာတ်များဖြင့် မြေဩဇာဖြည့်ကြရသည့်။ သို့သော် နိုက်ထရိုဂျင်ပါသော ပဲဖတ်များကို များများ မထည့်အပ်ပေ။

၅။ လယ်ကွက်အတွင်းမှရေများလျော့နည်းသွားသောအခါ လယ်ကွက်မှ မြက်များကို ရှင်းပေးရသည်။ မြက်ရှင်းချိန်တွင် အပင်နှင့်အမြစ်များကို ထွားကျိုင်းလာရန် သမန်းတက်ရန် ပြုလုပ်ပေးကြရသည်။ မြက်များရှင်းလင်းပြီး လယ်ကွင်းအတွင်း သို့ ရေသွင်းကြရသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၄၃

၆။ ကြာစွယ်ခူးသောစနစ်နှစ်မျိုးရှိကြသည်။ ၎င်းတို့မှာ (၁) ကြာစွယ်တစ်ခုလုံးကို တူးယူ၍ ကြာမျိုးကို နောက်မှချခြင်း၊ (၂) ကြာစွယ်များကို ခြောက်ပေ ခုနှစ်ပေခန့် တူးပြီးလျှင် ကြာစွယ် တစ်ပေခန့် နှစ်ပေခန့်ကို မျိုးအတွက် ချန်ထားခြင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ကြက်သွန်နီ

စိုက်ပျိုးချိန်

ကဆုန်လမှ သီတင်းကျွတ်လ။

ပျိုးခင်း

ပျိုးစေ့များကို မျိုးသေတ္တာနှင့်ပျိုးခြင်းက ပိုမိုကောင်းသည်။

စိုက်ခင်း

ပျိုးသက် တစ်လ ရသောအခါ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၆-လက်မ၊ တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း တစ်ပေခွာ၍ ပြောင်းစိုက်ပါ။

စိုက်နည်း

ကြက်သွန်ပျိုးပင် သို့မဟုတ် ဥငယ်များကို တိုက်ရိုက်စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ စိုက်ခင်းတွင်လည်း လင်းနို့ချေးနှင့် အာမိုဆား မြေဩဇာ ထည့်ပေးနိုင်က ပိုကောင်းသည်။

ဂရုပြုရန် အချက်များ

အစိုဓာတ်ရရှိရန်လိုသည်။ သို့ရာတွင် ရေမလွန်စေရ။

ဆွတ်ရူးချိန်

အမြိတ်စားရက်ပေါင်း ၉၀၊ ဥစား ရက်ပေါင်း ၁၅၀။

ကြက်သွန်နီတို့တွင် အမြိတ်စား ကြက်သွန်ဥနီနှင့် ဥစား ကြက်သွန်နီဟု ခွဲခြားထားကြသည်။ ၎င်းအပြင် ဥစားကြက် သွန်နီ တွင် ဥကြီးမျိုးနှင့် ဥတက်မျိုးဟူ၍ ရှိကြသည်။ ကြက်သွန် နီတို့ သည် အေးသောရာသီနှင့် မြေစေးအော်ဂဲနစ် ပစ္စည်းများ ပါသော မြေများကို နှစ်သက်ကြသည်။ စိုက်ပျိုးသောနည်း တွင်ဆောင်းရာသီစိုက်ပျိုးခြင်းနှင့် နွေရာသီစိုက်ပျိုးခြင်းဟူ၍ ရှိကြသည်။ ဆောင်းရာသီစိုက် ကြက် သွန် နီ တို့ သည် နွေဦးပေါက်နှင့် ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီတွင် စိုက်ပျိုးနိုင်သော် လည်း နွေရာသီစိုက် ကြက်သွန်နီတို့ကို စက်တင်ဘာလတွင် မျိုးကြဲစိုက် ပျိုးကြရသည်။ ကြက်သွန်ဥများ ကို စိုက်ပျိုးသော အစီအစဉ် တို့မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ကြသည်။

ဆောင်းရာသီစိုက် ကြက်သွန်နီတို့ကို နွေဦးပေါက်အချိန် တွင် စိုက်ပျိုးလိုသောအခါ မတ်လတွင် မျိုးခင်းများကို ရေဓာတ် ရရန် ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်ရည် သို့မဟုတ် နွားချေးရည်ဖြင့် လောင်းပေးကြရသည်။ ထို့နောက် စိုက်ခင်း၏ မြေမျက်နှာပြင် ကို ညှိပေးကြရသည်။

မျိုးစေ့များကို ပျိုးခင်းတွင် ကြဲပက်ပြီးနောက် **မြေပါးပါး** ဖုံးအုပ်ပေးရသည်။ ယင်းအထက်မှ ကောက်ရိုး **တစ်ပန်အုပ်ပေး** ကြရသည်။ ဆယ်ရက်ခန့်ကြာ၍ အပင်များ **ထွက်လာသော** အခါ ဖုံးအုပ်ထားသော ကောက်ရိုးများကို **ပယ်ပစ်ကြရသည်။**

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

အပင်ငယ်များ သုံးလက်မခန့် ရှိလာသောအခါ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်ရည် သို့မဟုတ် နွားချေးရည်ဖြင့် မြေဩဇာဓာတ်ပြည့် ကြရသည်။ သို့သော် မြေဩဇာဓာတ်ရည်ကို အပင်ငယ်များနှင့် မထိခိုက်မိရန် သတိပြုကြရမည်။ အပင်များကို ကြီးထွား နေချိန်တွင် အမြစ်မြေဖို့ခြင်း စသော အမှုများကို ပြုလုပ်နိုင် သည်။ ဩဂုတ်လနှင့်စက်တင်ဘာလလောက်တွင် စိုက်ခင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ စိုက်ပျိုးကြသည်။

ကြက်သွန်ပင်များကို ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးကြရာတွင်မြေ အတွင်းသို့ စိုက်ပျိုးရသော အတိမ်အနက်တို့သည် ကြက်သွန် ပင်စည်အမာပိုင်းအထိဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ပင်စည်အပျော့ ပိုင်းသည် ကြီးထွားပါက တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် နှစ်ပေငါးလက်မ ခန့် အကွာအဝေးကို သတ်မှတ်ကြရသည်။

သုံးပေအကျယ်ရှိသော ပေါင်များကိုပြုလုပ်၍ ကြက်သွန် ပင်စိုက်ပျိုးရန် အထက်က ဖော်ပြခဲ့သော အကွာအဝေးများကို ထား၍ မြောင်းငယ်များကို ဖော်ကြရသည်။ မြောင်းငယ်များတွင် မြေဆွေးပြာတို့ကို မြေဩဇာဓာတ်အဖြစ်ထည့်ကြရသည်။ ထို့နောက်မြေသုံးလက်မခန့် ဖုံးအုပ် ပေးကြရသည်။

ပျိုးပင်များကို မြောင်းငယ်တွင်စိုက်ပျိုးသောအခါ တစ်ပင် နှင့်တစ်ပင်ကို နှစ်လက်မခန့်စီခြား၍ စိုက်ပျိုးရသည်။ ယင်းတို့ အထက်တွင် မြေပါးပါးဖုံးအုပ်ပေးကြရသည်။ ရက်သတ္တပတ် ကြာလျှင် မြေဩဇာဓာတ်လောင်းပြီး မြေနှစ်လက်မခန့်ဖို့ကြ ရသည်။ ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကြာလျှင် မြေဩဇာဖြတ်ခြင်း၊ မြေဖို့

ခြင်းအမှုများကို ပြုလုပ်ကြရသည်။ သို့သော်ကြက်သွန်၏ အညောင့်သစ်များကို မထိခိုက်ရန် အထူး သတိပြုကြရသည်။ ဆောင်းရာသီစိုက် ကြက်သွန်များကို ဆောင်းဦးပေါက်အချိန်တွင် စိုက်ပျိုးလိုသောအခါစက်တင်ဘာလတွင် မျိုးစေ့များကို ပျိုးခင်း တွင်ပျိုးပက်ကြရသည်။ စီမံပြုလုပ်ရသော အချက်အလက်တို့မှာ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော အချက်အလက်များနှင့် တူညီကြ သည်။ဆောင်းဥတု ကျော်လွန်ပြီးနောက် နွေဦးပေါက်ရာသီတွင် တစ်ကြိမ်ရွှေ့ပြောင်းစိုက်ကြရသည်။ သို့နောက် ဩဂုတ်လ ရောက်လျှင်စိုက်ခင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်း စိုက်ပျိုးကြရသည်။

နွေရာသီစိုက် ကြက်သွန်တို့ကို စိုက်ပျိုးသော နည်းမှာ စက်တင်ဘာလတွင် မျိုးစေ့များကိုကြဲပက်၍ ပျိုးခင်းတွင် ဆောင်းရာသီကို ကျော်လွန်စေရမည်။ စိုက်ပုံစိုက်နည်းတို့မှာ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော နည်းများနှင့်တူညီကြသည်။

အမြိတ်သုံးကြက်သွန်တို့ကို စိုက်ပျိုးသောနည်းရွှေ့ပြောင်းမစိုက်မီ ကြက်သွန်များကိုပျိုးခင်းမှနှုတ်၍ နေလှန်းရသည်။ အရွက်များ နွမ်းပြီးနောက် စိုက်ခင်း၏ပေါင်ပေါ်သို့ရွှေ့ပြောင်းစိုက်ပျိုးကြရသည်။

ကြက်သွန်မျိုးများကို ယူသောနည်းမှာ သန်စွမ်းထွားကျိုင်းသောကြက်သွန်ပင်ကို ရွေးချယ်၍ အတက်များကိုဖယ်ပစ်ရသည်။ ပင်မတစ်ပင်တည်းသော ထားကြရသည်။ ထို့နောက် စိုက်ခင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းစိုက်ပြီး ရင့်မှည့်သောအခါ ဆွတ်ခူး၍ အခြောက်လှန်းပြီး သိမ်းဆည်းထားကြရသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၄၇

ကြက်သွန်ဖြူ

ကြက်သွန်ဖြူတို့သည် နွေးသောရာသီဥတုကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်။ ဆောင်းဦးပေါက်နှင့် နွေဦးပေါက်ရာသီများတွင် စိုက်ပျိုးနိုင်ကြသည်။ ဥကိုဖဲ့၍ စိုက်ပျိုးကြသည် စိုက်ပျိုးသော အစီအစဉ်တို့သည် အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ကြသည်။

၁။ သြဂုတ်လလယ်လောက်တွင် တစ်ပေ ငါးလက်မကျယ် သောပေါင်များကိုပြုလုပ်၍ အကွာအဝေးငါးလက်မလျှင် တွင်းငယ်တစ်တွင်းစီတွင်းတူး၍ မြေဆွေးများနှင့်ကြက်သွန် တက်တစ်တက်ကို ထည့်ရသည်။ ပြီးလျှင် မြေဖုံး၍ ရေလောင်းပေးကြရသည်။

၂။ အရွက်ထွက်ပြီး တစ်လခန့်ကြာလျှင် မြက်နုတ်ခြင်း ပေါင်ရှင်းခြင်း၊ မြေဩဇာဓာတ် ဖြည့်ခြင်း အမှုများကို နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ပြုလုပ်ပေးကြရသည်။

၃။ နောက်တစ်နှစ်ဇွန်လလောက်တွင် ကြက်သွန်တို့သည် အရွက်ကျ၍ ဥချကြသည်။

ချင်း

ချင်းပင်တို့သည် အကြမ်းအားဖြင့် သုံးမျိုး သုံးစားရှိကြသည်။ ၎င်းတို့မှာ (၁)ချင်းကြီးမျိုး၊ (၂)ချင်းလတ်မျိုးနှင့် (၃)ရွှေဝါချင်းတို့ဖြစ်ကြသည်။ ချင်းကြီးမျိုးတို့သည် ချင်းတက်ကြီး၍ အသားညံ့သည် အနံ့နည်းသည်။ ယိုထိုးရန် သင့်သည်။ ချင်းလတ်မျိုးသည် ချင်းတက်ကြီးမား၍ အသားပါးသည်။

အရည်ရွမ်းသည်။ ဆားစိမ်ရသည်။ ချင်းရွှေဝါမျိုးတို့သည် အပင်အနည်းငယ်နီ၍ အသားညက်သည်။ အနံ့အသက် ကောင်းသည်။

ချင်းတို့သည် ပူနွေးသောရာသီဥတုကို နှစ်သက်ကြသည်။ ရေလွတ်ကောင်းသော မြေစေးများပေါ်တွင် စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ စိုက်ပျိုးသောအချိန်တို့သည် ဧပြီလလယ်လောက်တွင် စိုက်ပျိုး လေ့ရှိကြသည်။ စိုက်ပျိုးသော အစီအစဉ်တို့သည် အောက်ပါ အတိုင်းဖြစ်ကြသည်။

၁။ နှစ်ပေ အကျယ်ရှိသော ပေါင်များကို ပြုလုပ်၍ တွင်းငယ်များကိုတူးကြရသည်။ တွင်းငယ်တို့သည် တစ်တွင်းနှင့် တစ်တွင်းခြောက်လက်မခန့် ကွာဝေးကြသည်။ တူးဖော်ထား သောတွင်းငယ်များသို့ မြေဩဇာများကို ထည့်ပြီးလျှင် ချင်းတက် တို့ကို ထည့်၍ မြေသုံးလက်မခန့် ဖုံးအုပ် ပေးကြရသည်။ တစ်လကြာသောအခါ အညောင့်ပေါက်၍ အရွက်ထွက်လာ ကြသည်။

မြေဩဇာဓာတ်များကို ဖြည့်ခြင်း၊ မြေဖိုခြင်းစသော အမှု များကိုပြုလုပ်ပေးကြရသည်။ ဇူလိုင်လများတွင်အပင်ပိုးလိုက် တတ်သဖြင့် ပစ်ပယ်ကြရသည်။ နွေရာသီများတွင် ကောက်ခိုး တို့ဖြင့်ဖုံးအုပ်ပေးကြရသည်။ ချင်းများကို ရိတ်သိမ်းပြီးသော အချိန်မှာဩဂုတ်လမှ အောက်တိုဘာလအတွင်းဖြစ်ကြသည်။

**ပြောင်းဖူး
စိုက်ပျိုးချိန်**

ပြောင်းဖူးကို ကဆုန်လ သီတင်းကျွတ်လများတွင် စိုက်ပျိုး
နိုင်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်း

စိုက်သည့်အခါကျင်းနှင့်စိုက်ရပါသည်။ တစ်ကျင်းလျှင် မျိုး
သုံးလေးစေ့ ခန့် စိုက်၍ အပင်အတန်ငယ်မြင့်လာသော အခါ
အသန်ဆုံး နှစ်ပင်သာချန်ပြီးလျှင် ကျန်အပင်များကို နုတ်
ပစ်သင့်ပါသည်။ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၁၀-လက်မခန့် ခြားပြီးလျှင်
တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း ၁၅-လက်မခန့် ခွာစိုက်ပါ။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

ပြောင်းစိုက်စ အချိန်တွင် မြေကြီးသည် စွတ်စိုနေပါက
အဝင် ၈-လက်မခန့်မြင့်လာသည့်အထိ ရေပေးသွင်းရန်မလိုပါ။
အကယ်၍ မိုးမရွာ၍ မြေခြောက်နေလျှင် အပင်များကို ရေ
လောင်းပေးပါ။ ပေါင်းသင်ခြင်းနှင့် အပေါ်ယံမြေဆွခြင်းများ
ပြုလုပ်ပေးပါသည်။ အကယ်၍ အစိုဓာတ် ထိန်းအောင်အပင်
ရင်း၌ ကောက်ရိုးခြောက်၊ မြက်ခြောက်၊ သစ်ရွက်ခြောက်များ
ပုံပေးပါက ပေါင်းသင်ရန်နှင့်ရေသွင်းရန် မလိုပေ။ မြေကိုအလ
ဟသ မဖြစ်စေရန်အတွက် ပြောင်းတစ်ပင်နှင့် တစ်ပင်အကြား
တွင် အခြားအပင်များကို စိုက်ပျိုးနိုင်ပါသည်။

ဆွတ်ခူးချိန်

စိုက်ချိန်မှ သိမ်းချိန်အထိ ရက်ပေါင်း ၉၀မှ ၁၂၀ အထိ
ကြာသဖြင့် တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မျှ စိုက်ပျိုးနိုင် ပါသည်။

ရေတံ

စိုက်ပျိုးချိန်

ကဆုန်လမှ သီတင်းကျွတ်လ အထိ။

ပျိုးခင်း

၃ပေ ၂ပေကျယ်သော ပျိုးခင်းအတွက် ပျိုးစေ့တစ်မတ်
သား ပျိုးထောင်ရမည်။

စိုက်ခင်း

ပျိုးခင်းတွင် အရွက်လေးငါးရွက်ရှိသောအခါ တစ်ပင်နှင့်
တစ်ပင် ၁၀-လက်မ၊ တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း ၁၅-လက်မ
ရွှေ့ပြောင်းစိုက်ပျိုးနိုင်သည်။

စိုက်နည်း

မြေကောင်းမြေပွနှင့် ရေများများကြိုက်တတ်ပြီးအပင်သန်
မာ ထွားကျိုင်းလာလျှင် အတန်းကြား ရေလမ်းများ ပြုလုပ်ပေး
ခြင်းဖြင့် အမြစ်ကို ရေမမြုပ်ရန် ရေပေးသွင်းနေမည်။
ရေမသွင်းမီ အပင်ရင်း မြေဆွပေးပါ။ နေ့စဉ်ရေသွင်းရန်မလို။

ဂရုပြုရန်အချက်များ

အပင်ရင်းတွင် မြက်ခြောက်၊ သစ်ရွက်ခြောက်များ အုပ်
ပေးသင့်သည်။ တိရစ္ဆာန်ချေးနှင့် မြေဩဇာများ ကျွေးရန်လို
သည်။ ငရုတ်ဆီးရင့်မှည့်လာသည်နှင့် ခူးဆွတ်ပါက နောက်
အသီးလိုက်အား ပိုမိုကောင်းပြီး ကြာရှည်စွာ ဆက်လက်
သီးသည်။

ဆုတ်ရူးချိန်

ပျိုးစေ့ချချိန်မှ ရက်၉၀မှာ၅၀ အထိ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၅၁

ငရုတ်ပင် အသီးမသီးလျှင်

အများအားဖြင့် ငရုတ်ပင် တစ်ပင်နှစ်ပင် စိုက်သူများ အဖို့ ကြုံတွေ့တတ်သည်မှာ ငရုတ်ပင် အပွင့်များ ပွင့်ပြီးလုံးဝ မသီးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ လောင်းကျနေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ ငရုတ်မှာ နေပူကြိုက်ရာ လောင်းကျလျှင် အသီးသီးမည်မဟုတ်ပေ။ နေပူသို့ချပေးရမည်။ မြေဩဇာလို၍လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ သာကူစေ့ဓာတ်မြေဩဇာ ဇွန်းကြီးတစ်ဇွန်းလောက်ကို ငရုတ်ပင် တစ်ထွာလောက် ခွာ ပတ်လည် မြေဆွပြီးထည့်ပေးပါ။ သို့မဟုတ် ဇွန်းကလေးတစ် ဇွန်းကို ရေတစ်ဂါလံနှင့်ဖျော်၍ လောင်းပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ငရုတ် ပင်များ အလွန်သန်မာထွားကျိုင်းပြီး အသီးလုံးဝမသီးဘဲ နေ့ တတ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ အပင်ကောင်းလွန်း၍ အပင်ဟုပြီး အသီးမသီးခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ ဖြစ်လျှင် အပင်အဖျားကို ဖြတ်ပစ်ပါ။ ဘေးပတ်လည် မြေဆွပြီး ရေမလောင်းဘဲ ငါးရက်ခန့် ထားပါ။ ရေပြန်လောင်းသောအခါ သာကူစေ့ ဓာတ်မြေဩဇာကို ဟင်းစားဇွန်းသုံး လေးဇွန်းလောက် ထည့်ပေး ပြီးရေလောင်းပါ။

အညှာပုပ်ပြီး အပွင့်များကြွေလျှင်

တစ်ခါတစ်ရံ ငရုတ်ပွင့်များအညှာပုပ်၍ ကြွေတတ်သည်။ အချို့အသီးများအရင်းတွင် အညှိဖျော့ဖျော့အကွက်ကလေးများ ပေါ်လာတတ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ငရုတ်သီးများသီးရ

၁၅၂

မင်းသော်တာ

ချိန်တွင် ရေလိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မြေတွင် အစိုဓာတ်
လျော့ပါးသွား၍ဖြစ်သည်။ ရေအောင် လောင်းပေးပါ။

ဇရုတ်ပွင့် ကြွေလျှင်

တစ်ခါတစ်ရံ ဇရုတ်ပွင့်များ အမြောက်အမြား ပွင့်ပြီး
ကြွေကျတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် အသီးကြီးသောမျိုးများတွင်
ပို၍ဖြစ်တတ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဇရုတ်ပင်သည်
အင်အား ရှိသည်ထက်ပို၍ ပွင့်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အပွင့်
များလွန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အပွင့်များကို ခြွေပေးပါ။
ရာသီဥတုအခြေအနေဆိုးလျှင် အသီးများပါ ကြွေကျ
တတ်သည်။

ဇရုတ်သီးပုပ်ပြီး ကြွေလျှင်

ဇရုတ်သီးများ တစ်ခါတစ်ရံပုပ်ပြီး ကြွေကျတတ်သည်။
အသီးကိုခွဲကြည့်လျှင် အတွင်းပိုးလောက်ကလေးများကို တွေ့
ရသည်။ ၎င်းပိုးကြောင့် ဇရုတ်သီးများပုပ်ကုန်ခြင်းဖြစ်သည်။
၎င်းပိုးမှ အသီးများကိုဖျက်ဆီးသော ယင်ကောင်မှ ပေါက်ပွား
သော ယင်ကောင်ပိုးလောက်များဖြစ်သည်။ ဇရုတ်သီးများ
စပျာလှသည့်အချိန် တစ်ခါတစ်ရံ ရင့်စပြုနေသည့်အချိန်
၎င်းယင်ကောင်သည် ဇရုတ်သီးအတွင်းသို့ ဖင်ထိုး၍
အသီးများ ဥသည်။ ၎င်းဥမှ ပိုးလောက်များ ပေါက်လာပြီး ဇရုတ်သီး
အတွင်းသား များကို စားသောက်ဖျက်ဆီးသည်။ ၎င်းနောက်
ပိုးတုံးလုံးဘဝသို့ ပြောင်းသွားပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ယင်ကောင်ဖြစ်
၍ ထွက်လာ တော့သည်။ ၎င်းအန္တရာယ် ကာကွယ်နှိမ်နင်းရန်
မှာ ဇရုတ်ပင် များမပွင့်မီတစ်ကြိမ် ပွင့်ပြီးသီးကင်းတစ်ကြိမ်

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၅၃

ငရုတ်သီးများ ရင့်စပြုသည့် အချိန်တွင် တစ်ကြိမ် စုစုပေါင်း သုံးကြိမ်လောက် အင်ဒရင်းဆေး တစ်ဆရေအဆ ၈၀၀ ရောပြီး ပက်ပါ။ လင်ဒီနိုး သို့မဟုတ် ဂမ္ဘင် စသည့် ဆေးများဖြင့်လည်း ပက်ဖြန်းနှိမ်နင်း ပါသည်။

ငရုတ်ပင် ကုပ်နေလျှင်

တစ်ခါတစ်ရံ ငရုတ်ပင်များနီပြီး မထဘဲ ကုပ်နေတတ် သည်။ အစိုဓာတ်များသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အပင်ရင်း၌ ရေမဝပ်အောင် ရေထုတ်မြောင်း လုပ်ပေးပါ။

ငရုတ်ပင် မှုလျှင်

ငရုတ်ပင်များ တစ်ခါတစ်ရံ ထိပ်မှနေ၍ အရွက်များ နှုတ်တတ်သည်။ အနီးအနား၌ အပင်ကြီးများ၍ လောင်းကျပြီး နှုတ်တတ်သည်။ သို့မဟုတ် ကောင်းစွာဆွေးမြည့်ခြင်း မရှိသော နွားချေးမြေဆွေးများကို ထည့်မိ၍ ရောဂါရသောကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ နေရောင်ကောင်းစွာ ရအောင်လုပ်ပေးပါ။ ဖော်ဒိုဆေးရည်ဖြင့် ပက်ဖျန်းပါ။

အရွက်တွေ လိပ်လျှင်

ငရုတ်ပင် အရွက်များလိပ်ပြီး အသီးမအောင် ဘဲရိုတတ် သည်။ ဝိုင်းရပ် ရောဂါကြောင့် ဖြစ်သည်။ ၎င်းနေရာတွင် ငရုတ် ပင် ထပ်မစိုက်ပါနှင့်အခြားနေရာ ပြောင်းစိုက်ပါ။

စိုက်ပျိုးပုံ

ငရုတ်ပျိုးထောင်ပြီးမှ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပါ။ မိုးဦးကျ ကဆုန်လ နယုန်လအတွင်းပျိုးထောင်စိုက်ပျိုးပြီး ဆောင်းရာသီ

တွင် တော်သလင်းလ သီတင်းကျွတ်လ၌ ပျိုးထောင်နိုင်သည်။
 ငရုတ်ကို ထင်းရှူးသေတ္တာနှင့် သော်လည်းကောင်း၊ မြေအောက်
 တွင်သော်လည်းကောင်း ပျိုးနိုင်သည်။ သုံးပေနှစ်ပေ ပျိုးခင်း
 အတွက် မျိုးစေ့တစ်မတ်သားဆိုလျှင် လုံလောက်သည်။ မြေကို
 ပွအောင်ဆွပါ။ နွားချေးမြေဆွေးနှင့် သမပါ။ သဲကစ်ဆ
 မြေဆွေးတစ်ဆ ရောပြီးပျိုးလျှင် ပိုကောင်းသည်။ ထင်းရှူး
 သေတ္တာနှင့် ပျိုးလျှင် သေတ္တာအောက်ဘက်မှ အပေါက်ကလေး
 များဖောက်၍ အောက်ဆုံးမှ အုတ်ခဲကျိုးကလေးများခံပါ။
 နောက်အပေါ်မှ သဲခင်းပါ။ ပျိုးခုံကိုပြင်ပြီးနောက် တစ်တန်းနှင့်
 တစ်တန်း နှစ်လက်မသုံးလက်မခွာ၍ တစ်လက်မ၏ လေးပုံ
 တစ်ပုံ သို့မဟုတ် လက်မဝက် နက်အောင် အကြောင်းကလေး
 များ ဆွဲပါ။ ၎င်းအကြောင်းကလေးများထဲသို့ မျိုးစေ့များကို
 ဖြူးထည့် ပြီး မြေသားနုနုဖြင့် ခပ်ပါးပါးပြန်ဖုံးပါ။ ငရုတ်ပျိုးပင်
 ကလေးများ ၃၅-ရက်သား ရက်ပေါင်း ၆၁-သားအတွင်း
 ပြောင်းရွှေ့ စိုက်ပျိုး သင့်သည်။ ထို့ထက်စောက ပျိုးပင်နု၍
 အပျက်အစီးများတတ် သည်။ ငရုတ်စိုက်ခင်းကို ကြိုတင်၍
 ပြင်ထားပါ။ မြေကိုပွအောင် ဆွပါ။ နွားချေး မြေဆွေးကောင်း
 ကောင်းချပေးပြီး မြေနှင့်သမပါ။ နောက် တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း
 ၁၅-လက်မခွာ၍ တစ်ပင်နှင့်တစ် ပင် ၁၀လက်မခွာ၍ စိုက်ပါ။
 အပင်ရင်း ရေမဝပ်ပါစေနှင့် မြောင်းလုပ်ပေးပါ။ အများစိုက်သူ
 များ လေးကွက်ကျားစိုက်လျှင် ပိုကောင်းသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၅၅

ဓာတ်မြေ

ငရုတ်ပင်မျိုးခင်းတွင် ဓာတ်ဆားကိုကျွေးပါ။ သို့သော် များများ မကျွေးပါစေနှင့် ။ စိုက်ခင်းတွင်သာကူစေ ဓာတ်မြေ သြဇာကိုကျွေးပါ။ တစ်ဧကပိဿာ ၃၀နွန်းကျွေးပါ။ လေးကွက် ကျားစိုက်လျှင် အပင်မစိုက်မီ စိုက်မည့်ကျင်းများတွင် သာကူစေ ဓာတ်မြေသြဇာများကို ထည့်ပြီးမြေနှင့်သမပါ။ နောက်မှ အပင်ကို ပြောင်းစိုက်ပါ။ စိုက်ပျိုးပြီးအပင်များကိုမူ အပင် တစ်ထွာခန့်ခွာ၍ မြေကို ပတ်လည်ဝိုင်းဆွဲပြီး တစ်ပင်လျှင် သာကူစေ ဓာတ်မြေသြဇာဟင်းစားလွန်းနှင့် တစ်လွန်းခန့်ဖြူးထည့် ပါ။နောက် မြေနှင့်သမပေးပြီးမြေဖုံးထားပါ။ ရေဝအောင် လောင်းပါ။ အပင်ရင်းတွင် မြက်ခြောက်၊ ကောက်ရိုးခြောက်များ ဖုံးထားပါ။

ပန်းမန်

ဒေလီယာ

ဒေလီယာသည် အနံ့မရှိသော်လည်း အရောင်စုံသည်။ အရောင်အမျိုးမျိုးရှိသည်။ ဒေလီယာသည် စိုက်ပျိုးရာတွင် လွယ်ကူသောပန်း ဖြစ်ပေသည်။

မျိုးစေ့စုံ

ဒေလီယာမျိုးစေ့ယူရန်မှာ တစ်ပင်မှပထမဆုံးပွင့်လာသည့် အပွင့်ချောချောတစ်ပွင့်ကို ပလတ်စတစ်အိတ်စွပ်၍ ချန်ထားပါ။

၁၅၆

မင်းသော်တာ

တစ်ပင်လုံးတွင် ၎င်းတစ်ပွင့်တည်းထားပါ။ တဖြည်းဖြည်းရင့်
လာပြီး မျိုးစေ့များ ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒေလီယာကို
မျိုးစေ့စိုက်သည်ထက် ဥသို့မဟုတ်အကိုင်းကိုချိုး၍ စိုက်သည်က
ပိုကောင်းသည်။ မူလအပင်အတိုင်းပွင့်သည်။ မျိုးစေ့စိုက်လျှင်
မူလအပင်ကဲ့သို့ အရောင် လှချင်မှလှမည်။ အပွင့် ချောချင်မှ
ချောမည်။ အချိန်လည်းကြာမည်။

အပွင့်ကောင်းပွင့်ရန်

ဒေလီယာသည် အလင်းရောင်အလွန်ကြိုက်သည်။
လောင်းရိပ်ကျလျှင် ကောင်းစွာကြီးထွားမှုမရှိ၊ အပွင့်လည်း
မအောင်မြင်ပေ။ နေရောင်ကောင်းစွာရဖို့လိုသည်။ အထူး
သဖြင့် နံနက်နေကောင်းစွာရအောင်စိုက်ပါ။ မြေဩဇာကို
ဂရုစိုက်ကျွေး ပါ။ ဒေလီယာသည် မြေဩဇာအလွန်ကြိုက်သည်။
နွားချေး မြေဆွေးကောင်းကောင်းချပေးပါ။ ဓာတ်မြေဩဇာသုံး
လျှင် နုန်းထည့်ပေးပါ။ ၎င်းပြင် ဒေလီယာသည် ရေဝပ်မခံနိုင်ပါ။
မြေပေါ် မှာစိုက်လျှင် မြေခုံလုပ်ပြီးစိုက်ပါ။ မြေစေးလျှင်
သဲရာခိုင်နှုန်း ၅၀။ မြေဆွေး သို့မဟုတ် နွားချေး ရာခိုင်နှုန်း
၃၀ရောစပ်ပြီး စိုက်ပါ။

ပုရွက်ဆိတ်ရန်မှ ကာကွယ်ပုံ

ဒေလီယာသည် ချိုသည်။ ထို့ကြောင့် ပုရွက်ဆိတ်များ
ကြိုက်တတ်သည်။ ၎င်းရန်မှ ကာကွယ်ရန်မစိုက်မီမြေကို ပြုပြင်
စဉ်က ဂမ္ဘဇင်း(လ်)သို့မဟုတ် ဒရင်းဆေးမှုန့်ကိုဖြူး၍ မြေနှင့်
သမအောင်မွေပါ။ ပြီးမှစိုက်ပါ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၅၇

အဝါမြောက်ရောဂါ

တစ်ခါတစ်ရံ ဒေလီယာအရွက်များအပေါ်တွင် အဝါစက်ကလေးများ ပေါ်လာတတ်သည်။ အချို့အဝါစက်သာမက အဝါစက်ဝိုင်းကလေးများ၊ အဝါရောင် လှိုင်းတွန့်အကြောင်းကလေးများပေါ်လာတတ်သည်။ အရွက်များညှိုးခြောက်သွားတတ်သည်။ တစ်ချို့ရောဂါပြင်းထန်လာလျှင် အရွက်များ အားလုံးကြွေကျ ကုန်သည်။ အပင်ကြီးထွားနှုန်းကို ထိခိုက်၍ အပွင့်ညံ့ဖျင်းသည်။ အခြားအပင်များကိုလည်း ကူးစက်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဗိုင်းရပ်ရောဂါကျရောက်၍ ဖြစ်သည်။ ကုသရန်မလွယ်ပါ။ ရောဂါအရိပ်အရောင် စကတည်းက ၎င်းအပင်ကို နုတ်၍ မီးရှို့ပစ်ပါ။ ၎င်းပြင် ဤအပင်သို့ လာရောက်စားသောက်သော ပိုးမွှားများမှတစ်ဆင့် အခြားအပင်များကို ကူးတတ်သဖြင့် ၎င်းပိုးမွှားမကျရောက်ရန် ကျန်အပင်များကို မာလာဘီယွန် ၀.၀၅-ရာနှုန်းမရ၍ ၅၀-ရာခိုင်နှုန်းကို သုံးလျှင် လက်ဖက်ရည် ဇွန်းကလေးတစ်ဇွန်းကို ရေတစ်ဂါလံနှင့် ဖျော်ပက်ပါ။

ဗိုင်းရပ်ရောဂါ

တစ်ခါတစ်ရံ ဒေလီယာပင်တွင် အတက်ကလေးများ အမြောက်အများ ထွက်ပြီး ချုံဖုတ်လို ဖြစ်နေတတ်သည်။ အရွက်များ ပုံသဏ္ဍာန်မမှန်ဘဲ တွန့်လိမ်နေတတ်သည်။ အပင်ပကွာနေတတ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဗိုင်းရပ်ရောဂါကြောင့်ဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် စွတ်စိထိုင်းမှိုင်း၍ အေးသော အခါ ဖြစ်တတ်သည်။ နွေဦးပေါက်တွင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤ

၁၅၈

မင်းသော်တာ

သို့ဖြစ်လျှင် အပွင့်များညွှံ့ဖျင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံအပွင့်များ အပွင့်သဏ္ဍာန်အတိုင်း မပေါ်ဘဲ ခြမ်းပဲ့သို့မဟုတ် အငုံဖြစ်နေ တတ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဗိုင်းရပ်ရောဂါကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကုသရန် မလွယ်ပါ။ အပင်ကိုနုတ်၍ မီးရှို့ပစ်ပါ။ အခြားအပင်များကို ပိုးမွှားများမှတစ်ဆင့် မကူးရန်မာလာ သီယွန် ဆေးဖြင့် ပက်ဖျန်းပါ။

မြူဇက်ရောဂါ

တစ်ခါတစ်ရံ ဒေလီယာအရွက်များပေါ်တွင် အဖြူစက် ဝိုင်းကလေးများ ဖြစ်တတ်သည်။ အဖြူစက်ဝိုင်းကလေးများမှာ တစ်စတစ်စ ကျယ်ပြန့်လာပြီး တစ်ရွက်လုံးအဖြူမှုန်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွားတတ်သည်။ ပူအိုက်စွတ်စိုသောရာသီဥတုတွင် ပြန့်ပွားတတ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ မှိုရောဂါကြောင့်ဖြစ် သည်။ ၎င်းရောဂါကိုကာကွယ်ရန်အတွက် ထုံးကန်ဆေးရည် ဖြင့်ပက်ဖျန်းပေးပါ။ ကန်မှုန်လည်း ပက်ဖြူးကာကွယ်နိုင်သည်။ ၎င်းဆေးများသည် ပွင့်ဖက်များကို လောင်ကျွမ်းစေတတ်သည်။ ရေများများ စပ်၍ပက်ပါ။ ၁၄-ရက်တစ်ကြိမ်ခန့် ရောဂါလုံးဝ ပျောက်သည်အထိ ပက်ပေးပါ။

အခြားမှိုရောဂါများ

စိုစွတ်၍ မိုးအုံ့နေသောရာသီများတွင် ဒေလီယာအရွက် များ၊ ပွင့်ချပ်ပွင့်ဖတ်များ အဖူးနှင့်ရိုးတံအနုကလေးများ ပေါ်တွင် မွဲပြာပြာစက်ကလေးများ ပေါ်လာတတ်သည်။ ပွင့်ဖတ်များကို ကြွေစေတတ်သည်။ မှိုရောဂါ တစ်မျိုး ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထုံးကန် ဆေးရည်ပက်ဖျန်းပါ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

အရွက်များပေါ်တွင် အညှို့စက်များပေါ်လာသည်။ ၎င်း အညှို့စက်များ ပတ်လည်တွင် အဝါစက်ဝိုင်း ကလေးများ ဝိုင်း ထားတတ်သည်။ အရွက်များမရင့်မီ ကြွေကျကုန်သည်။ ဤရောဂါမှာလည်း မှိုရောဂါကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဖော်ဒိုဆေးရည် ဖြင့် ခုနှစ်ရက်တစ်ကြိမ် ရောဂါပျောက်သည့်အထိ ပက်ဖျန်းပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဒေလီယာပင်များ ရုတ်တရက်ညှိုးပြီးသေ တတ်သည်။ များသောအားဖြင့် မိုးလွန်ရက်များ အတွင်းတွင် လည်းကောင်း၊ မိုးအံ့လွန်းသည့် အချိန်များတွင်သော်လည်း ကောင်း၊ စိုလွန်းသော မြေပေါ်တွင် စိုက်ထားလျှင် သော်လည်း ကောင်းဖြစ်တတ်သည်။ မြေကြီးနှင့်ကပ်နေသည့် အပင်ရင်းကို ကြည့်လျှင် မှေးမှိန်သော အဖြူရောင်မှိုမျှင်များ ပေါက်ရောက် ဖုံးလွှမ်းနေသည်ကို တွေ့ရမည်။ ၎င်းနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် စိုပွေ့ဖြစ်နေသည်။ ၎င်းမှိုများပင်စည်ကို ပတ်မိသည်နှင့်အပင်မှာ ညှိုး၍ သေတော့သည်။ မှိုရောဂါ တစ်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းအပင်ကို ချက်ချင်းအမြစ်ပါမကျန် ဆွဲနုတ်၍ မီးရှို့ပစ်ပါ။ ၎င်းနေရာတွင် ဒေလီယာအစားတစ်ခြား အပင်များကို စိုက်ပါ။

မိုးမွှား

တစ်ခါတစ်ရံဒေလီယာအပင်များပုပြီးအကိုင်းများမှာ သေးသေးသွယ်သွယ်ကလေးဖြစ်နေတတ်သည်။ အပင်ရင်းကို တူးကြည့်လျှင် အမြစ်နားကပ်၍ နေသောပင်စည်မှာစောင်းပွဲ ၍နေတတ်သည်။ ဗက်တီးရီးယား ပိုးတစ်မျိုးကြောင့် ဖြစ်သည်။

၁၆၀

မင်းသော်တာ

အားလုံးကို နုတ်ယူပြီး မီးရှို့ပစ်ပါ။ ၎င်းနေရာတွင် ဒေလီယာ ပြန်မစိုက်ပါနှင့်။ နှစ်အတော်ကြာမှ မီးသင်းပြီးစိုက်ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံဒေလီယာအမြစ်များဖုထစ်ကုန်တတ်သည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ နီမတုတ်သို့မဟုတ် တီပိုးများကြောင့် ဖြစ်သည်။ အပင်ကို အမြစ်ပါမကျန် နုတ်၍ မီးရှို့ပစ်ပါ။

ဒေလီယာဥ

ဒေလီယာကို စိုက်လျှင်စိုက်ပြီး ခုနှစ်ရက်လျှင် အပင် ပေါက်သည်။ ၁၅-ရက်ကကျော်၍ အပင်မပေါက်ပါကအပင် ပေါက်မည်မဟုတ်တော့ပေ။ ဥမှအပင်မပေါက်သည်မှာ နှစ်ချို့ဥများကိုစိုက်၍လည်းမပေါက်ပါ။ ပင်စည်တံဆိုင်သည်မှာ ဥနှင့်ပင်စည်ဆက်ထားသော ပင်စည်အရင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဒေလီယာဥများကျိုးပဲ့ နေလျှင်လည်းအပင်မပေါက်ပါ။

နှင်းဆီ

နှင်းဆီအပူတွေမပွင့်လျှင်

တစ်ခါတစ်ရံ နှင်းဆီဖူးများ ဖွင့်အာမလာဘဲ ခြောက်သွေ့ သွားသည်ကို ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ အပင်ဖူးထဲတွင် နိုက်ထရိုဂျင်ဓာတ်များလွန်၍ အပင်သန်ပြီး အပွင့်အားနည်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် အပင်ဖူးနှင့် ဆဲအချိန်တွင်နှမ်းဖတ်ရည်၊ နိုက်ထရိုဂျင်ဓာတ် များစွာပါသည့်

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၆၁

ဓာတ်ဆားကဲ့သို့သောဓာတ်မြေဩဇာများလောင်းသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ နှင်းဆီပူးခါနီးတွင် ၎င်းမြေဩဇာများ မလောင်း
သင့်ပါ။

အကိုင်းပျိုးထောင်ပုံ

နှင်းဆီကိုင်းများကို ဖြတ်၍ ပျိုးထောင်ရာတွင် အရွက်နု
ကလေးများထွက်လာပြီးမှခြောက်၍ သေသွားသည်ကိုမကြာ
ခဏ တွေ့ရတတ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ အများအားဖြင့်
ဖြတ်စိုက်သည့်အကိုင်းမှာ ရင့်လွန်းသောကြောင့် အမြစ်
မထွက်မီအကိုင်း၏အင်အားဖြင့် အရွက်နုကလေးများ ထွက်
လာခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်အကိုင်း၏ အင်အားကို အမြစ်က
မလိုက်နိုင်သောကြောင့် ခြောက်သွေ့ပြီးသေသွားသည်။ ထို့
ကြောင့် နှင်းဆီကိုင်း ရွေးချယ်ရာတွင် ရင့်လွန်း သောကိုင်းကို
မရွေးချယ်သင့်ပေ။ ထို့အတူ နုနယ်လွန်းသော အကိုင်းကို
လည်းမစိုက်သင့်ပေ။ နုလွန်းက ခြောက် သွေ့သွားတတ်သည်။
မရင့်လွန်း မနုလွန်းသည့်အကိုင်းကို ရွေး ချယ်ပြီး ပျိုးထောင်
သင့်သည်။ အကောင်းဆုံးမှာ ခြောက်လသား -၁၂-သား
အတွင်း ကိုင်းများကို ရွေးချယ်၍ ပျိုးထောင်ခြင်းဖြစ် သည်။

ပျိုးခင်း

အရပ်ဒေသအလိုက် ရာသီဥတုဒဏ်ခံနိုင်သော နှင်းဆီပျိုး
များမှာ မနုမရင့် ပိုးကိုက်ကင်း၍ ရောဂါရှင်းသောလုံးချော
သည့်အကိုင်းများကို ဖြတ်တောက်ယူပါ။ ဖြတ်ယူသည့်အတိုင်း
များသည် လုံးပတ်တစ်လက်မလေးပုံတစ်ပုံ သို့မဟုတ်လက်မ
ဝက်ခန့် ရှိရပါသည်။ လုံးပတ်သွားသောအကိုင်းသည် သစ်ပူး

ဆက်ရန်အတွက်ပိုကောင်းသည်။ အကိုင်းများ ဖြတ်ရာတွင် အဆစ်များ အပေါ်လက်မဝက်ခန့် ချန်၍ ဖြတ်ပါ။ ပြီးမှနှစ်ဖက် ထိပ်ကအဆစ်နားကပ်၍ ခပ်စောင်းစောင်း ဖြစ်အောင် တိပစ်ပါ။ ၎င်းပြင်အပေါ်ဆုံးရှိအတက်ထွက်မည့် အဆစ်ဖူးနှစ်ဖူးမှ လွဲ၍ ကျန်အဆစ်ဖူးများအားလုံးကိုပယ်ပစ်ပါ။ ထို့နောက်အဆင်သင့် ပြုလုပ်ထားသော မြေခုံသို့ မဟုတ်ပန်းအိုးတွင် ပျိုးပါ။ ပျိုးခင်း မြေခုံတွင် ပျိုးလျှင် တစ်ကိုင်းနှင့်တစ်ကိုင်းကိုလက်မခန့် ခြားပါစေ။ တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း သုံးပေခြားပါ။ အကိုင်းများကို မြေတွင်းသို့ အဆစ်နှစ်ဆစ်သုံးဆစ်မြှုပ်အောင် မြေကို စိုက်မည့် အကိုင်းအရွက် လက်ဖြင့် ထိုး၍မြှုပ်ပါ။ အကိုင်းဖြင့် ထိုးမစိုက်ပါနှင့် အကိုင်းမြှုပ်ပြီး မြေကိုကျပ်အောင်ဖိပေးပါ။

နှင်းဆီပျိုးမည့်မြေကို ကောင်းစွာဆွ၍ မြေခုံလုပ်ပြီးသဲတစ်ဝက်ဆန်ခါချထားသော မြေဆွေးတစ်ဝက်ရော၍ အပေါ်မှ တစ်ထွာခန့် ထူအောင်ခင်းပေးပါ။ သို့မဟုတ် သဲသက်သက်ခင်း၍ လည်းစိုက်နိုင်သည်။ ပန်အိုးဆိုလျှင် မြေဆွေးတစ်ဝက် သဲတစ်ဝက်ရောပြီးထည့်ပါ အကိုင်းများ အမြစ်စွဲ၍ ကောင်းစွာ ရှင်သန်ကြီးထွားလာသည့်အခါတွင် နှင်းဆီမျိုးကောင်းများနှင့် ကိုင်းကူး၍လည်းကောင်း၊ သစ်ဖူးဆက်၍ လည်းကောင်း မျိုးပွားစိုက်ပါ။

မျိုးကောင်းနှင်းဆီများကိုမျိုးပွားစေရာတွင် မြေထုပ်စည်း၍ လည်းကောင်း၊ ကိုင်းဆက်၍ လည်းကောင်း၊ သစ်ဖူးဆက်၍ လည်းကောင်း မျိုးပွားကြသည်။ ၎င်းနည်းများတွင်အကောင်းဆုံး

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

နည်းမှာ အရပ်ဒေသအလိုက် ဖောက်ရောက် သောနှင်းဆီမျိုး ကိုင်းများကို အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပျိုးထောင်၍ မျိုးကောင်းနှင်းဆီများမှ သစ်ဖူးနှင့် ကူးဆက်ယူသောနည်းပင် ဖြစ်သည်။

သစ်ဖူးဆက်ရန်အချိန်

နှင်းဆီဖူးဆက်ရန် အကောင်းဆုံးအချိန်မှာ အပင်များ ကြီးထွားရန်အားယူသည့်အချိန် သစ်ရည်ရွန်းသည့်အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုအေးသော ဒေသများတွင် တစ်နှစ်ပတ်လုံး သစ်ဖူးဆက်သည့်လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်နိုင်သော်လည်း ကျန်ဒေသများတွင် ဆောင်းရာသီ အေးမြသောလများတွင်သာ ကောင်းစွာ အောက်မြင်နိုင်ပေသည်။ ဒီဇင်ဘာလသည်သစ်ဖူး ဆက်ရန် အကောင်းဆုံး လဖြစ်သည်။ သို့သော် မိုးရာသီနှင့် ဆောင်းရာသီ အေးမြသောရက်များတွင် အောင်မြင်စွာလုပ်ကိုင် နိုင်သည်။

အကောင်းဆုံး သစ်ဖူးဆက်နည်း

နှင်းဆီသစ်ဖူးဆက်ရာတွင်အကောင်းဆုံးနည်းမှာ အင်္ဂလိပ် အက္ခရာတီပုံသဏ္ဍာန် သို့မဟုတ်တီပြောင်းပြန်ပုံ သဏ္ဍာန်ဖြစ်၏။

သစ်ဖူးဆက်ပုံ

ပျိုးထောင်ထားသော နှင်းဆီရိုင်းကို ရှစ်လသားမှ တစ်နှစ် သားအတွင်းရှိ အစိမ်းရောင်ရွန်းသော အကိုင်းကို ပထမ ရွေး ချယ်ပါ။နောက်မြေကြီးမှ ငါးလက်မရှစ်လက်မအကွာအတွင်းလုံး ချော၍ အနာအဆာကင်းသည့် နေရာသို့ရွေးချယ်ပြီးလျှင် အခေါက်ကို ထက်မြက်၍ရှင်းသန့်သော ဓား အကောင်းဆုံးမှာ

သစ်ဖူးဆက် ရန်အတွက် အထူးပြုလုပ်ထားသော ဓားဖြင့် အင်္ဂလိပ် တီပုံ သဏ္ဍာန်အတိုင်း သို့မဟုတ် တီပြောင်းပြန်၊ သို့မဟုတ် တစ်နှစ် လုံး(အိုင်)သဏ္ဍာန် လှီးပါ။ နောက်သစ်ဖူး ဆက်ဓားအရိုးတွင် ရှိ သောအရိုးကို ပြုလုပ်ထားသည့် အရိုးဓား ဖြင့် အခေါက်အဝ ကိုလှန်၍ တစ်စတစ်စအတွင်းသို့ ခပ်ဖြည်း ဖြည်း ထိုးသွင်းပြီးခွာ ပါ။ ၎င်းနောက် သစ်ဖူးဆက်ရန် အသင့်ယူ ထားသော မျိုး ကောင်း၊နှင်းဆီကိုင်းမှ အတက်ထွက်မည့် အဆစ် ဖူးကို အောက် ဘက်မှ အထက်သို့လှန်၍ တစ်စတစ်စအတွင်း သို့ ခပ်ဖြည်း ဖြည်း ထိုးသွင်းပြီးခွာပါ။ ၎င်းနောက်သစ်ဖူးဆက် ရန်အသင့် ယူထားသော မျိုးကောင်းနှစ်ဆီကိုင်းမှ အတက်ထွက် မည့် အဆစ်ဖူးကို အောက်ဘက်မှ အထက်သို့လှန်၍ တဖြည်း ဖြည်း ခွာယူပါ။ နောက်အဆစ်ဖူးတွင် ပါရှိသော သစ်သားစကို ထုတ်ပစ်ပါ။ နောက်မြစ်ခံပင်တွင် လှီးထားသည်နှင့် ညီညွတ် အောင် တီပုံသဏ္ဍာန်ဆိုလျှင် အဆစ်ဖူးကို ဒိုင်းပုံသော်လည်း ကောင်း၊ တီနှစ်လုံးသဏ္ဍာန် ဆိုလျှင် အဆစ်ဖူးကို လေးထောင့် ပုံသော် လည်းကောင်း၊ လှီးပြီးလျှင် အံကျအောင်ထိုးသွင်းပါ။ နောက်အဆစ်ဖူးမျက်စိကို ချန်လှပ်၍ အထက်အောက်ကို ဖယောင်းပတ်တီး သို့မဟုတ် ငှက်ပျော 'လျှော်သို့မဟုတ် အရောင်ရှိသော ပလပ်စတစ်ကြိုးပြားဖြင့် စည်းပါ။ ကြိုးကိုကျပ် အောင်မစည်းရပါ။ မှန်တမ်းစည်းပါ။ နေပူ တိုက်ရိုက်မခံရစေရန် သစ်ရွက်ဖြင့် ဆက်ထားသော နေရာကို ဖုံးအုပ်ထားပါ။ သစ်ဖူး ဆက်ပြီး ၁၀-ရက်မှ ၁၅-ရက်အတွင်း ဆက်ထားသည့် အဆစ်ဖူး

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၆၅

စိမ်းလန်းနေလျှင် အောင်မြင်ပြီဟု မှတ်ယူရပါမည်။ ၎င်းအချိန်တွင် စည်းထားသည့် ကြိုးကိုဖြေ၍ မြစ်ခံပင်မကို ဆက်ထားသည့် အထက်သုံးလက်မအကွာမှ ခပ် စောင်းစောင်း ဖြတ်ပေးပါ။ မကြာမီ ဆက်ထားသည့်သစ်ဖူးမှ အတက်ကလေး ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည်။ အတက်ကလေး ကောင်းစွာ ထွက်လာသောအခါ တည့်မတ်ရန်နှင့် ပဲ့မသွားစေရန် ဖြတ်ထားသည့် မြစ်ခံပင်ငုတ်နှင့် တွဲ၍ ချည်ပေးပါ။ အကိုင်းအားကောင်းလာသည့်အခါ မြစ်ခံပင် အငုတ်ကို ဆက်ထားသည့် အထက်နားကပ်၍ တိတိရိရိ ဖြတ်ပစ်ပါ။

နှင်းဆီပိုးများ

အများအားဖြင့် နှင်းဆီတွင် ကျတတ်သော ပိုးများမှာ (၁)ပိုးစေးနဲ၊(၂) ပျံပိုး၊ (၃) နွားချေးပိုး အမျိုးအနွယ် ကျိုင်းကောင်များဖြစ်သည်။

(၁) ပိုးစေးနဲ။ ပိုးစေးနဲမှာ ရွေးကြီးစေ့ခန့်ရှိ၍ တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူမုန်များဖြင့် ဖုံးအုပ်နေတတ်သည်။ ၎င်းအမုန်များကို ပွတ်တိုက်ကြည့်လျှင် သွေးများထွက်သကဲ့သို့ နီရဲလာသည်။ ၎င်းပိုးများသည် အရွက်များ၊ အရိုးများတွင် တွယ်ကပ်၍ သစ်ရည်ကို စုပ်ယူကြသည်။ မကြာမီ အပင်အားတိတ်၍ ခြောက်သွားတတ်သည်။ ၎င်းပိုးကို ကာကွယ်ရန်မှာ အော်(လ်)ဗိုနီလီယမ်ဆေးကို သွေးပွတ်တံနှင့် သုတ်ပြီး အပင်ကိုပွတ်ပေးပါ။ သို့မဟုတ် ဆာ(လ်)ဖိနက်ဆေးဖြင့် ပက်ဖျန်းသုတ်လိမ်းပေးနိုင်သည်။ ၎င်းဆေးမရပါက ဘီပီအိုင်မှ ထုတ်သည့် ဆာ(တ်)ဖျူရက်ဆေး

ဖြင့် ပက်ဖျန်းသုတ်လိမ်းပါ။ ၎င်းဆေးများ အလွယ်တကူမရပါက ဆေးရွက်ကြီး ၂၄-နာရီ ရေစိမ်၍ပက်ပါ။ သို့မဟုတ် ဆေးရွက်ကြီးကို ပြာချပြီး ရေနှင့်မျှအောင်ရော၍ သုတ်လိမ်းပေးပါ။

(၂) ပျဗိုး။ နှင်းဆီရွက်အောက်ဘက်တွင် မည်းမည်းအဖတ်ကလေးများ ကပ်နေတတ်သည်။ ၎င်းအဖတ်ကလေးများမှာ ပျဗိုးဖြစ်သည်။ နှမ်းစေ့လောက်အရွယ်မရှိသည်။ ၎င်းပိုးများသည်အရွက်မှ သစ်ရွက်ကိုစုပ်ယူနေသည်။ အပင်ကို ခြောက်သွေ့စေ၍ သေကျေပျက်စီးစေ၏။ ၎င်းပြင် အပင်ကို ရောဂါများလည်း ကျရောက်စေသည်။ ပျဗိုးများကို မာလာသီယွန်ဆေးဖြင့် ပက်ဖျန်းနိုင်နင်းနိုင်သည်။ ဆေးရွက်ကြီးကို ၂၄နာရီရေစိမ်၍ ၁၈၈၈၈ ပက်ဖျန်းပေးလျှင်လည်းပျဗိုးများ ပျက်စီးသွားမည်ဖြစ် သည်။

(၃) ကျိုင်းကောင်။ နွားချေးထိုးအနွယ်၊ ကျိုင်းကောင်မှာ ညအခါမှသာ လာ၍စားသည်။ အကောင်ကို မမြင်ရဘဲ အရွက်များပြတ်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ည မီးထွန်းကြည့်လျှင် အကောင်များကို တွေ့ရမည်။

၎င်း ပိုးအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန်မှာ ၎င်းပိုးများသည် အနီးအနားရှိ အမှိုက်ပုံ၊ နွားချေးပုံ စသည့်နေရာများတွင် ခိုအောင်းပေါက်ပွားကြသဖြင့် အနီးတဝိုက် အမှိုက်သရိုက် အမှိုက်ပုံများ ရှင်းလင်းထားပါ။ ညဘက်တွင် မီးထွန်း၍ ဖမ်းဆီးဖျက်ဆီး ပစ်ပါ။ အပင်ကို မာလာသီယွန်ဆေးဖော်ဒိုး ဆေးရည်ဖြင့် ပက်ဖျန်းထားပါ။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၆၇

မြေဩဇာ

နှင်းဆီကို သဘာသမြေဩဇာဖြစ်သည့် နွားချေးမြေဆွေး နှမ်းဖတ်ပုပ်ရည်များကို ကျွေးနိုင်သည်။ ဓာတ်မြေဩဇာများတွင် မူ နှင်းဆီအတွက် အထူးဖော်စပ်ထားသော ပလန်ဟီလိုက်ဇာ သို့မဟုတ် နိုက်ထရိုဖော့စတာ သို့မဟုတ် သက္ကစေ့ဓာတ်မြေ ဩဇာများကို သုံးစွဲနိုင်သည်။ ဓာတ်မြေဩဇာကို အပင်ရင်းတွင်မ ထည့်ပါနှင့်။ လက်ဖက်ရည်ဇွန်းနှင့် တစ်ဇွန်းကို ရေတစ်ဂါလံခန့် နှင့် ဖျော်၍ အပင်ဘေးပတ်လည်တွင် လောင်းပါ။

မြေဩဇာချို့တဲ့လျှင်

နှင်းဆီအရွက်များတွင် အရောင်အမျိုးမျိုး အစက်များဖြစ် လာလျှင် သံဓာတ်၊ သွပ်ဓာတ်၊ မန်ဂနီဇာတ်များ ချို့တဲ့သော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ အရွက်များဝါစိမ်းရောင်ဖြစ်လာလျှင် နိုက်ထရိုဂျင်ဓာတ် လျော့ပါး၍ဖြစ်သည်။ အရွက်ရင့်များတွင် ပထမဆုံး အဝါရောင်ပေါ်လာလျှင် မန်ဂနီဇာတ်ချို့တဲ့၍ ဖြစ် သည်။ ဖော့စဖိတ်ဓာတ်ချို့တဲ့လျှင် စိမ်းညိုညိုစိမ်းညစ်ညစ်ဖြစ် လာပြီး အရွက်အောက်ဘက်တွင် ခရမ်းရောင်သန်းလာသည်။ ပိုတက်ဓာတ် မလုံလောက်လျှင် အရွက်ဖျားများ မီးမြိုက်သကဲ့ သို့ ခြောက်လာသည်။ သို့သော် ဤလက္ခဏာမှာ အခြားအ ကြောင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထုံးဓာတ်နည်းလျှင် အရွက် အနားများသွေ့ခြောက်လာသည်။ အရွက်ဝါစိမ်းရောင် ဖြစ်လာ သည်။ အရွက်အလယ်ရိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းအကြား ညိုညစ် ညစ်အကွက်များပေါ်လာသည်။ မြေအချဉ်ဓာတ် များလွန်းလျှင်

၁၆၈

မင်းသော်တာ

အမြစ်များကောင်းစွာ မထွက်တော့ပေ။ အမြစ်ထွက်မှု ယုတ်လျော့လာ သည်။

ပိုတက်ဓာတ်သည် နှင်းဆီအပွင့် အရောင်များကို အထူး အကျိုးပြုသည်။ အပင်ကိုခံနိုင်ရည်ပို၍ ရှိစေသည်ဟု အယူအဆ ရှိကြသည်။ သို့သော် စမ်းသပ်ချက်အရ ပိုတက်ဓာတ်ကြောင့် အပင်ခံနိုင်ရည် တိုးလာသည်ကို မတွေ့ရပေ။ ပိုတက်ဓာတ်များ လွန်းလျှင် အာဟာရဓာတ်မမျှတဖြစ်ပြီး အပင်ကြီးထွားမှု ခဲယဉ်း လာသည်။ အပင်ပုကွသွားတတ်သည်။

ဒေါန

ဒေါနပန်းသည် ရှေးစာဆိုတော် စာဖွဲ့ခြင်းခံရသောပန်းပင် ဖြစ်သည်။ အနံ့မှာခြောက်သွေ့သွားသည်အထိ မွှေးကြိုင်၍ ဒေါနခက်မှာလည်း ခူးထားပြီးနောက် ကြာရှည်ခံသောပန်းဖြစ် သည်။ ပန်းဆိုသော်လည်း အပွင့်မဟုတ် အပင်ဖြစ်သည်။

စိုက်ပျိုးချိန်

ဒေါနပန်းသည် ဆောင်းရာသီ စိုက်သောပန်းဖြစ်သည်။ မိုးရာသီတွင်စိုက်ပျိုးပါက အောင်မြင်မှုရခဲသည်။ သို့သော် မိုးမကျမီ တန်ခူးလခန့်ကကြို၍ ပျိုးထောင်ပြီးသွင်းရေနှင့် စိုက်ပျိုး ကအောင်မြင်သည်။ ဒေါနပန်း စိုက်ပျိုးရန် အကောင်း ဆုံး အချိန်မှာ ဆောင်းရာသီပင်ဖြစ်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၆၉

စိုက်ပျိုးပုံ

ဒေါနပန်းစေ့များကို ပျိုးထောင်ပြီးမပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးရသည်။ ဒေါနပန်းကို ပျိုးထောင်ရာတွင် မြေပေါ်တွင်ချ၍ပျိုးကပုရွက်ဆိတ်စား၍ ပျက်စီးကုန်တတ်သည်။ ဒေါနပန်းစေ့ကိုပုရွက်ဆိတ်အလွန်ကြိုက်သည်။ ပုရွက်ဆိတ်ရန်မှ ကင်းဝေးစေရန်စင်ဖြင့် ပျိုးထောင်သင့်သည်။ စင်သို့မဟုတ် ပျိုးသေတ္တာကို ခြေထောက်ရှည်ရှည်တပ်၍ ထိုခြေထောက်များကိုရေနံဆီထည့်ထားသော ခွက်များခံထားပါ။ သို့မဟုတ်ရေနံချေးဆွတ်ထားသော အဝတ်များဖြင့် ပတ်ချည်ထားပါ။ သို့မဟုတ်အော်(လ်)ဒရင်းဆေးမှုန့်များ ဖြူးပုံထားပါ။

ဒေါနပန်းများသည် အလွန်သေးငယ်၍ မြေတွင် နက်နက်မြုပ်ပြီးမပျိုးရပါ။ ဒေါနပန်းစေ့ကိုချပြီးအပေါ်မှနုန်းနုနှင့် မြေဆွေးရောစပ်၍ ပါးပါးကလေး ဖုံးပေးပါ။ ထိုနောက် ရေလောင်းထည့်သည့်အခါ ပန်းစေ့များ လွင့်စင်မသွားစေရန် ကောက်ရိုးပါးပါးဖြင့်ဖုံးထားပါ။ မိုးရွာသည့်အခါတွင် မိုးပေါက်များ မမှန်စေရန် နေပူသည့်အခါ နေပူမမိစေရန် အမိုးပါးပါးလုပ်ပေးထားပါ။ အပင်ကလေးများ သုံးလက်မခန့်ရှိလျှင် ပွဲနေအောင် ထွန်ယက်ထားသောမြေ သို့မဟုတ် ဆွတ်ထားသော မြေပေါ်တွင်ပြောင်းစိုက်ပါ။

**မေမြို့ပန်း
စိုက်ပျိုးပုံ**

မေမြို့သည် ပျိုးထောင်ပြောင်းရွှေ့ စိုက်ပျိုးရသောပန်းဖြစ်သည်။ ထင်းရှူး သေတ္တာအဟောင်းကို အောက်မှ အပေါက်ကလေးများဖောက်၍ အုတ်ခဲကျိုးများကို လက်မသာသာအောင် ထူပြီးအောက်မှ တစ်လက်မခန့် အထူခံပါ။ ထို့နောက်သံဟစ်ဆ၊ မြေဆွေးတစ်ဆရောစပ်ပြီးမျိုးစေ့များကို အတန်းလိုက်ချ၍ မြေသားနုနုကလေးဖြင့် ဖုံးဖိပျိုးပါ။ အပင်ကလေးများသုံးလက်မခန့် ရှိသောအခါ အကျယ်လေးပေ။ အလျားသင့်တော်သလောက် အမြင့်တစ်တောင်ခန့် ပြုလုပ်ထားသောမြေပေါ်တွင် ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပါ။ စိုက်ပျိုးမည့်မြေတွင် မြေစေးနေပါက သဲ၃၀ ရာခိုင်နှုန်း၊ နွားချေးမြေဆွေး ၄၀ ရာခိုင်နှုန်း ရောပြီးထည့်ပေးပါ။ မိုးများသည့်အရပ်များတွင် ဆောင်းရာသီ၌ စိုက်ပျိုးပါ။

**သစ္စာပန်း
စိုက်ပျိုးပုံ**

သစ္စာပန်းသည် ဥကိုစိုက်ရသောပန်းမျိုးဖြစ်သည်။ သစ္စာပန်းအပင်ကောင်း၍ အပွင့်ကောင်းရန်စိုက်နည်းမှာမြေကို ညက်အောင်ဆွ၍ မြေပေါင်ကလေးများချပေးပြီး မြေနှင့်သမပါ။ ထို့နောက်အပေါ်မှသဲခင်း ထိုသဲတွင် သစ္စာပန်းဥကို မြုပ်စိုက်ပါ။ သစ္စာပန်းဥကို နွားချေးမြေဆွေး မြေဩဇာများနှင့် မထိပါစေနှင့်။ ထိလျှင် ဥပျက်စီး သွားတတ်သည်။ ထိုဥမှပေါက်လာသည့် အမြစ်များနှင့်သာ မြေဩဇာများနှင့် တွေ့ထိရန်လိုအပ်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

သစ္စာပန်းစိုက်ရာတွင် ဂရုစိုက်ရန်အချက် တစ်ချက်မှာ သစ္စာပန်းများကို စိုက်ပြီးနောက် မည်သည့် မြေဩဇာမျှ မကျွေးရန်ပင်ဖြစ်သည်။ စောစောကြို၍ ကျွေးထားပါ။ မြေဩဇာနှင့် သစ္စာပန်းဥ မထိစေရန် အထူးဂရုစိုက်ပါ။

နှင်းပန်း

နှင်းပန်းလည်း ဥကိုစိုက်ရသောအပင်မျိုးဖြစ်သည်။ စိုက်ပျိုးပုံစိုက်ပျိုးနည်းမှာ သစ္စာပန်းနှင့်တူသည်။ ထို့ကြောင့်နှင်းပန်းတို့ကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းခြင်းနှင့် ရေလောင်းခြင်း၊ ပေါင်ဖော်ခြင်း၊ မြေဩဇာကျွေးခြင်း စသော အမှုတို့သည် သစ္စာပန်းကိုပြုစုပျိုးထောင်ရသကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ကြရသည်။

နှင်းပန်းတို့ကို မိုးရာသီဆောင်းပါ စိုက်ပျိုးနိုင်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဆောင်းရာသီကိုပို၍ကြိုက်ဟန်တူသည်။ နှင်းပန်းတို့သည် ဆောင်းရာသီမှနှင်းရည်များကိုရလျှင် အနံ့အသက်မွှေးကြိုင်ပြီးပန်း၏ ကျော့ရှင်းမှုတို့မှာလည်း မိုးရာသီပန်းများထက် ကောင်းကြသည်။

နှင်းပန်းများကို အိုး၌ထည့်၍ အိမ်အတွင်း၌ စိုက်ပျိုး၍ရသည်။ စိုက်ပျိုးပုံစိုက်ပျိုးနည်းမှာ နှင်းပန်းဥ၏အခွံများကို ခွာရသည်။ ထို့နောက် ကျောက်စရစ်ခဲများကို ရေသန့်ဖြင့် စင်ကြယ်စွာဆေး၍ ပန်းစိုက်ပန်းအိုးအတွင်းသို့ ကျောက်စရစ်ခဲများကို နှုတ်ခမ်းနှင့်အညီ ထည့်ပါ။ ပြီးလျှင် အခွံခွာထားသော ပန်းဥများကို အမြစ်ပါသောခေါင်းကို ကျောက်စရစ်ခဲများ ပေါ်တွင် မလဲအောင် တင်ထားပါ။ ထို့နောက် ရေသန့်များကို ပန်းဥအမြစ်ထိ ထည့်ပေးပါ။ ပန်းထက်များထွက်လာလျှင်

နံနက်ပိုင်းနေရောင်ပြု၍ ညနေပိုင်းတွင် အိမ်တွင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းထားရသည်။ ထို့နောက်နှင်းပန်း၏ အကိုင်းအရွက် များကို လီအပ်သလိုပြုပြင်ပေးရသည်။ ပွင့်လာသောပန်း တို့သည် မြေကြီးမှချစိုက်သော ပန်းများထက်လှပ တင့်တယ်ပြီး ကြာရှည်စွာခံသည်ဟု အယူရှိကြသည်။

စံပယ်ပန်း

ပန်းတကာပန်း ဘယ်ပန်းမွှေးတယ်၊ စံပယ်၊ သော်ကာ နှင်းပန်းမွှေးသည်ဟု ဆိုရိုးစဉ်လာ စံပယ်ပန်းတို့သည်အလွန် မွှေးကြသည်။ စံပယ်၏အနံ့အမွှေးတို့သည် သင်း၍သာသာ သည်။ ၎င်းအပြင်ဝါဂွမ်းကဲ့သို့ ဖြူဖွေးပြီးရှုချင့်စဖွယ်ရှိကြ၏။

စံပယ်ပန်းပင်တို့သည် အကိုင်းကူး၍ စိုက်ပျိုးရသောအပင် မျိုးဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် နှင်းဆီပန်းကဲ့သို့ ပြုစုပျိုးထောင် ကြရသည်။ သို့သော်ကိုင်းကူးမှုတို့သည် မြေမျက်နှာပြင်ကိုကပ် ၍သွင်းသောအညွန့်ကိုဖြတ်၍ ကိုင်းထိုးစိုက်ကြရသည်။

စံပယ်ပန်းပင်ကို ကျွေးသော မြေဩဇာတို့မှာလည်း နွား ချေး၊ မြေဆွေး၊ သစ်ဆွေးများ ဖြစ်ကြသည်။ စံပယ်ပန်းပင် ကြိုက် သောမြေတို့သည် မမ့မစေးသောမြေများ ဖြစ်ကြသည်။

စံပယ်ပန်းညွန့်များကို စိုက်ပျိုးပြီးနောက် နှစ်လခွဲသုံးလ ကြာလျှင် ပန်းပွင့်ကြသည်။ တစ်ပင်လျှင် အပွင့်တစ်ရာနှစ်ရာမှ လေးငါးရာအထိ ပွင့်နိုင်ကြသည်။ စံပယ်ပန်း အမျိုးမျိုးရှိကြ သည်။ အထပ်တစ်ရာစံပယ်တို့သည် အပွင့်ကြီး၍ စံပယ်ကြက် ရုံး တို့သည် အပွင့်များများပွင့်ကြသည်။

ဂန္ဓာမာ

ဂန္ဓာမာပန်းမျိုးမျိုးရှိကြသည်။ ၎င်းတို့မှာ မြန်မာဂန္ဓာမာ၊ တရုတ်ဂန္ဓာမာ၊ ဂျပန်ဂန္ဓာမာ၊ အမေရိကန်ဂန္ဓာမာနှင့် ပြင်သစ်ဂန္ဓာမာ စသည်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဂန္ဓာမာပန်းတို့သည် အကိုင်းကို စိုက်ပျိုးလေ့ ရှိကြသည်။ ဂန္ဓာမာပန်းတို့ကို စိုက်ပျိုးလိုသောအခါရင့်သော အကိုင်းကို ပျိုး၍ပျိုးခင်း သို့မဟုတ် ပျိုးစင်တွင် စိုက်ပျိုးထားနိုင်သည်။

ဂန္ဓာမာပန်းစိုက်ပျိုးရန် လိုအပ်သော မြေဩဇာတို့မှာမြေဆွေး သစ်ဆွေးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ မြေကဲ့သို့ဖြစ်နေသော မြေဆွေးသစ်ဆွေးများကိုယူ၍ ဆန်ခါချပြီးလျှင် နေလှန်းကြရသည်။ မြေဆွေးနှစ်ဆ၊ ဖွဲ့သို့မဟုတ် မီးသွေးမှုန့် တစ်ဆမြင်းချေးခြောက်တစ်ဆ မဖောက်ထုံးသင့်မြတ်စွာ ထည့်ပြီးရောစပ်ကြသည်။

ဂန္ဓာမာပန်းပင်များကို ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းကြရသည်။ စိုက်ပြီးစ အပင်ငယ်ကလေးများကို အရိပ်အောက်မှာ သုံးရက်ခန့်ထားကြရသည်။ ထို့နောက်နံနက်ခင်းတွင်နေရောင်ပြ၍ နေ့ခင်းပိုင်းနှင့် မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အရိပ်အောက်မှာ ရွှေ့ပြောင်းထားကြရသည်။

ဂန္ဓာမာပန်းများကို မြေ၌စိုက်သောအခါ နှစ်ပေခန့်ကျယ်သော ပေါင်းများကိုပြုလုပ်၍ ပေါင်ထက်တွင်အချင်းတစ်ပေရှိသောတွင်းများကို တူးဖော်ကြရသည်။ တွင်းတစ်တွင်းနှင့် တစ်တွင်းတို့သည် သုံးပေခန့်စီ ကွာဝေးကြရသည်။ တွင်းအ ထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သော မြေဩဇာများကို ထည့်စိုက် ပျိုးနိုင်သည်။

အခြားပန်းပင်များကို စိုက်ပျိုးနည်းဗဟုသုတအရ စိုက်ပျိုးနိုင်ကြသည်။ အထက်တွင် နွယ်မြက်သစ်ပင်တို့၏သဘာဝရာသီဥတု၏ဆက်စပ်မှု၊ မြေဩဇာဓာတ်၏ အထောက်အကူနှင့် နွယ်မြက်သစ်ပင်တို့ ကြိုက်နှစ်သက်သော မြေအမျိုးအစားများကို အပြည့်အစုံဖော်ပြထားသဖြင့် မည်သည့်ပန်းမန်မျိုးကို မဆို ယင်းသဘောတရားများအား အခြေခံ၍ စိုက်ပျိုးတတ်လိမ့်မည်ဟု သက်ဝင်ယုံကြည်ရသည်။

ပန်းမန်ကဏ္ဍတွင် အဖိုးထိုက်တန်သော လက်ဆောင်ပါးလိုသည်မှာ ပန်းမန်များကို ကြာရှည်စွာ သိုလှောင်ထားနိုင်သည့်နည်းဖြစ်သည်။ ပန်းမန်များကို ကြာရှည်စွာ ထားနိုင်သောနည်းများအနက် အကောင်းဆုံးသောနည်းကို ရွေးချယ်လျက် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားလိုက်သည်။

(၁) ကြာရှည်စွာထားသော ပန်းမန်များကိုယူ၍ အရိပ်တွင် ရေခြောက်အောင် ပြုလုပ်ပေးပါ။

(၂) ထို့နောက်အမြင့်တစ်ပေခန့် ရှိသောသစ်သားပေါင်တွင် ပန်းများကို စိုက်ထူထားရန်အတွက် အလယ်ဗဟို၌ သံနန်းကြိုးများဖြင့် လေးထောင့်ကွက်ဆန်ခါများ ပြုလုပ်ပါ။

(၃) သဲသောင်မှသန်ရှင်းစင်ကြယ်သောသဲများကိုယူ၍ မြေမှုန့်မြေခဲများကင်းစင်ရန် ရေသုံးလေးထပ် ဆေးကြောပါ။ ပြီးလျှင် နေပူထဲအခြောက်လှန်းပါ။ ခြောက်လျှင် အအေးခံထားပါ။

(၄) အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သောပစ္စည်းများနှင့် ပန်းမန်များအသင့်ဖြစ်လျှင် ပန်းမန်များကို သစ်သားပေါင်၌ရှိသော

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၇၅

သံဆန်ခါတွင် ရိုးတံဖြင့် စိုက်ထူထားပါ။ ထို့နောက် သဲခြောက်များကို စိုက်ထူထားသော ပန်းမန်များပေါ်သို့ ဖြူးချပါ။ သတိပြုရန်အချက်မှာ သဲမှုန့်တို့သည် ပန်းပွင့်အတွင်းသို့ အနံ့အပြားဝင်စေရမည်။ မပွင့်သောပန်းငုံများကို လက်ဖြင့်သာယာစွာ ဖြပေး ပြီးမှ သဲများကိုဖြူးပေးကြရသည်။ ဤနည်းဖြင့်သဲများကို ပန်းမန်များနစ်မြုပ်သွားသည်အထိ ဖြူးပေးရသည်။ ထို့နောက် ယင်းသစ်သားပေါင်ကို အထူးစီမံထားသောကျပ်စင် သို့မဟုတ် မီးဖိုခန်း၌ရှိသော ကျပ်ခိုးစင်တွင်ထား၍ ရက်သတ္တတစ်ပတ် ကျပ်တိုက်ရသည်။

(၅) ရက်သတ္တပတ် ကြာသောအခါသဲများကို ဖယ်၍ကြည့်လျှင် ပန်းမန်တို့အရည်အသွေးပြောင်းလဲခြင်း မရှိဘဲခြောက်သွေ့နေသည်ကိုတွေ့မှ သဲများကိုဖယ်ထုတ်၊ ပန်းမန်များကို ဘုရားအိုး၌လည်းကောင်း၊ ပန်းအိုး၌လည်းကောင်းထိုးနိုင်သည်။ ပန်းကိုရင်ဘတ်၌ထိုးလိုကထိုးနိုင်၍ ဆံထိုး၌ပန်လိုကပန်နိုင်သည်။ ဤကဲ့သို့ စီမံထားသောပန်းမန်တို့သည် ကြွခြင်းနွမ်းခြင်းမရှိသဘာဝအတိုင်းကြာရှည်စွာခံကြသည်။

ဘယဆေးပင်

ဇာတိပျိုလ်

မြန်မာတို့အဖို့ ဇာတိပျိုလ်သည် အိမ်သုံးဆေးတစ်လက် ဖြစ်သည်။ ခြေလတ်အင်္ဂါ ရောင်ရမ်းသည်ကို ဇာတိပျိုလ်သီးသွေး၍ လိမ်းကြသည်။ ဝမ်းဖောဝမ်းရောင်လျှင် ဇာတိပျိုလ်သီးသွေး၍ သောက်ကြသည်။ အခြားဆေးများနှင့် ဖက်၍လည်း ဇာတိပျိုလ်သီးကို အသုံးပြုကြပေသည်။

၁၇၆

မင်းခသော်တာ

ဇာတိပျိုလ်သီးသည်အသီးကိုသာမဟုတ်။ အပွင့်၊ အညှာ၊
 တို့ကိုလည်း အသုံးပြုကြရသည့်။ ဆေးဖက်ဝင်သည်ချည်းဖြစ်
 သည်။ဇာတိပျိုလ်ပွင့်ကို အနောက်နိုင်ငံသားတို့သည်ဆွတ်ပြုတ်
 တွင် ခပ်သောက်ကြသည်။ လေသလိပ်သည်းခြေနှင့် တကွ
 အဆိပ်အတောက်ကိုနိုင်၏။ အဆုပ် အသည်းကြီးသောရောဂါ
 ကို အကြွင်းမဲ့ပယ်နိုင်၏ဟု ဆေးကျမ်းများတွင် ဆိုသည်။
 ဇာတိပျိုလ်သီးသည်လည်း အပွင့်ကဲ့သို့ပင်လေသလိပ်ကိုနိုင်၍
 ချောင်းဆိုးခြင်းများ၊ ဖျားနာခြင်းများကိုပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။

ဇာတိပျိုလ်သီးကိုနှစ်စဉ် နိုင်ငံခြားမှမှာယူတင်သွင်းရသည်။
 မြန်မာနိုင်ငံတွင် မြိတ်၊ ထားဝယ်တို့၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းများတွင်
 စိုက်ပျိုးထားကြသည်။

စိုက်ပျိုးရာဒေသ

မြန်မာနိုင်ငံတွင်ဇာတိပျိုလ်ပင်စိုက်၍ ရသည်။ အပင်ကြီးမိုး
 ဖြစ်သည်။ သထုံခရိုင် ကျွဲကကုန်းခြံတွင် စိုက်ပျိုးထားသည်ကို
 တွေ့ရသည်။

ရာသီဥတု

မိုးများ၍ ပူအိုက်သောရာသီဥတုကိုကြိုက်နှစ်သက်သည်။
 တနင်္သာရီတိုင်း၊ ဖားရွာ၊ မုဒုံ၊ မြိတ်၊ ထားဝယ်တို့တွင်စိုက်ပျိုး
 ဖြစ်ထွန်းသည်။

စိုက်ပျိုးပုံ

ဘယဆေးဆိုင်မှဇာတိပျိုလ်သီးများစိုက်၍ မရနိုင်။ အပင်
 မှ ဇာတိပျိုလ်သီးများကို ပျိုးထောင်စိုက်ပျိုးရသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၇၇

ခြင်းကြီးကြီးထဲတွင် သဲနှင့်မြေဆွေးဆတူရော၍ ထည့်ပါ။ ၎င်းနောက် ဇာတိပွိုလ်သီအညွှာကို မြေကြီးနှင့်ထိရုံထားပြီး ခပ်စောင်းစောင်းလှဲထားပါ။ ၎င်းပျိုးခြင်းကို သစ်ပင်ကြီးအောက် သို့ရွှေ့ထားပါ။ ပျိုးပြီး ရေမှန်မှန် လောင်းပေးပါက တစ်လခွဲမှ နှစ်လအတွင်း အပင်ကလေး ပေါက်လာမည်ဖြစ်သည်။ ၎င်းနောက်အရိပ်အောက်မှပင် ဆက်ပျိုးထားပြီး ပျိုးပင်တစ်နှစ်သား ရမှသို့ မဟုတ် အပင်ကလေးတစ်ပေခန့် မြင့်မှ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးပါ။

စိုက်ပျိုးမည့်နေရာမှာ အောက်ခံရေနီးသည့် နေရာဖြစ်ရမည်။ မြေအောက် လေးပေငါးပေတွင် ရေရရှိစေရမည်။ အရိပ်ပင်များရှိရမည်။ တညင်းပင်များ အရိပ်အောက်တွင်စိုက်ကပို၍ကောင်းသည်။ အပင်ကလေးများ ကြီးလာမှ အရှုပ်များကို ရှင်းပေးရမည်။

အချိန်ကာလ

ဇာတိပွိုလ်ပင်သည် စနစ်တကျစိုက်ပျိုးက ခြောက်နှစ်ခန့် နှစ်တွင် စတင်သီးပွင့်သည်။ ကောင်းကောင်း သီးလာသည့်အခါ တစ်ပတ်လျှင် ငါးသောင်း ခြောက်သောင်းမျှသီးသည်။ အသက် ၁၂-နှစ်လောက်တွင် ဖြိုင်ဖြိုင်သီးသည်။

ပွေးကိုင်း

ပွေးကိုင်းသည် မြန်မာ့ဆေးဝါးတွင် အများဆုံးပါဝင်သော ဆေးဖက်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဝမ်းနုတ်ဆေးများတွင် အသုံး

၁၇၈

မင်းသော်တာ

ပြုသည်။ ပွေးကိုင်းသည် ဝမ်းကို မနာစေဘဲ ကုန်စင်အောင်သွားစေသည်။ ပွေးကိုင်း ဝမ်းနုတ်ဆေးကို ကလေးငယ်၊ လူအိုများကို တိုက်ကျွေးနိုင်သည်ဟု ဆေးကျမ်း အချို့တွင်အဆိုရှိသည်။

ရှေးအခါက ပွေးကိုင်းကိုအခြားသော ဘယ်ဆေးများနှင့် အတူနိုင်ငံခြားမှ အမြောက်အမြားတင်သွင်းရသည်။ ယခုအခါ မြေ-ကျေး-ရှင်းမှ စိုက်ပျိုး၍ မျိုးများ ဖြန့်ဖြူးလျက်ရှိရာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် တောင်သူလယ်သမားကြီးများစိုက်ပျိုးလျက်ရှိလေပြီ။

မြေအမျိုးအစား

သဲများသည့်မြေတွင်ညံ့သည်။ မြေစေးတွင်ကောင်းသည်။

ရာသီဥတု

ပွေးကိုင်းကို အေးသောဒေသများတွင် စိုက်၍မဖြစ်ပါ။ အပူပိုင်းဒေသများတွင်သာ စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ အပူပိုင်းဒေသတွင် ကောင်းစွာဖြစ်ထွန်းသည်။

စိုက်ပျိုးချိန်

ပွေးကိုင်းကို မိုးဦးကျစတွင်စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ မိုးနှောင်းစက်တင်ဘာလတွင်လည်း စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။

စိုက်ပျိုးပုံ

မြေပဲ ထွန်ရေးကဲ့သို့ ထွန်ရေးညက်အောင်ထွန်ပါ။ ထို့နောက် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၁၈x၁၈ လက်မခွာ၍ မျိုးချစိုက်ပါ။

ခူးဆွတ်ချိန်

ပွေးကိုင်းကိုစိုက်ပြီးလေးလရလျှင် ခူးနိုင်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၇၉

အာနိသင်ပြည့်ရန်

ပွေးကိုင်းရွက်များကို ခူးပြီးနေလှန်းလျှင် အရောင်ပျက်သည်။ တန်ခိုးအာနိသင်လည်းလျော့သည်။ နေရိပ်တွင် နေပူမမိစေဘဲ ခြောက်စေလျှင် အရောင်ကောင်း၍ ဆေးတန်ခိုးအာနိသင်လည်း ပိုမိုပြည့်ဝသည်။

နှစ်ရှည်ခံသလား

စိုက်ပြီး ငါးနှစ်အထိ ထားနိုင်သည်။ အရွက်များ ကောင်းကောင်း ခူးနိုင်သည်။ အခြားအပင်များ အကြားကြား သီးနှံ့အဖြစ်လည်း စိုက်နိုင်သည်။

မျိုးရနိုင်သည့်နေရာ

ပွေးကိုင်းမျိုးကို မြေ-ကျေး-ရှင်းတွင် ရနိုင်သည်။

ရောဂါ

ပွေးကိုင်းသည် ရေငတ်ကောင်းကောင်းခံနိုင်သည်။ အပင်ရောဂါလည်း ကင်းသည်။

အထွက်နှုန်း

စနစ်တကျစိုက်လျှင် တစ်ဧက ပိဿာ ၅၀မှ၇၅ အထိ ထွက်သည်။

ခမုန်မျိုးငါးပါး

သဲနုန်းမြေပွကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်။ နုန်းမြေစေးတွင်လည်း ကောင်းစွာဖြစ်ထွန်းသည်။ သဲသန့် သန့်မြေတွင် ညံ့သည်။

ရာသီဥတု

ရာသီဥတု သိပ်မရွေးလှပါ။ အပူပိုင်းအအေးပိုင်းများတွင်
စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်သည်။ သမပိုင်းတွင်သာ၍ ဖြစ်ထွန်းသည်။
မြစ်ကြီးနား၊ ဗန်းမော်ဘက်တွင် ပို၍ဖြစ်ထွန်းသည်။ သို့သော်
မြန်မာနိုင်ငံတွင် ယခုအခါ အများဆုံး ထွက်ရှိသည်မှာ အပူပိုင်း
ဒေသ ဖြစ်သည်။

စိုက်ပျိုးချိန်

စမုန်မျိုးငါးပါးသည် ဆောင်းသီးနှံဖြစ်သည်။ မိုးကုန်လျှင်
ကုန်ချင်း စတင်စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ အောက်တိုဘာလ၊
နိုဝင်ဘာလ များတွင် စိုက်ပျိုးပါ။

စိုက်ပျိုးပုံ

ထွန်ရေးကို မှုန်ညက်အောင်ထွန်ယက်ပါ။ နောက် တစ်
တန်းနှင့်တစ်တန်း ၉-လက်မခွာ၍ အတန်းများအတွင်း တစ်နေ
ရာနှင့်တစ်နေရာ ၆-လက်မမှ ၈-လက်မအထိ ခြားကာမျိုးချပါ။
အပင်စိတ်လျှင် နုတ်ပစ်ပါ။ ပင်ကျပ်များကို နုတ်ပစ်မှ အပင်ထွား
၍သီးပါမည်။

ရိတ်သိမ်းချိန်

ဖေဖော်ဝါရီလ၊ မတ်လများတွင် ရိတ်သိမ်းနိုင်သည်။ တံစဉ်
ဖြင့် ရိတ်သိမ်းရသည်။

အသီးရွေ့ပုံ

တလင်းတွင် တုတ်နှင့်ရိုက်၍လည်းကောင်း၊ နွားနှင့်နင်း၍
လည်းကောင်း ရွေ့နိုင်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၈၁

မြေဩဇာ

ထူးထူးထွေထွေမြေဩဇာမလို၊ နွားချေးကောင်းကောင်း၊
ချပေးပါ။ တစ်ဧက ၈-စီးမှ ၁၂စီးအထိ ချပေးသင့်သည်။

အပင်သက်

တောင်ပေါ်ဒေသတွင်စိုက်ပျိုး၍ ကောင်းစွာ ဖြစ်ထွန်း
သည်။ အသက်ပိုရှည်သည်။ ၂-နှစ် ၃-နှစ်အထိ သီးပွင့်သည်။
အပူပိုင်းဒေသတွင် ၁-နှစ်သာခံသည်။ ဘယဆေး အနေဖြင့်
ဒုတိယနှစ်သီးပွင့်သည့်အသီးက ပို၍ ဆေးဆီဆေးနှစ်ပြည့်ဝ၏။

ငရွတ်ကောင်း

မြေအမျိုးအစား

ရေစီးရေကောင်း၍ မြေဩဇာ ထက်ဆန်သည့် သဲနုန်း
မြေပွတွင်စိုက်ပျိုးသင့်သည်။ ရေမဝပ်စေရ။ စိမ့်ဆွဲသည့်မြေ
မဖြစ်စေရပါ။

ရာသီဥတု

ပူအိုက်စွတ်စို ထိုင်းမှိုင်းသည့် ရာသီဥတုကိုနှစ်သက်သည်။
နှစ်ပတ်လည် မိုးမှန်မှန် ရွာသွန်းရမည်။

ပျိုးပုံ

အစေ့ကိုပျိုး၍ စိုက်လျှင်လည်းရမည်။ သို့သော် အလွန်
ကြာသည်။ အကိုင်းကိုဖြတ်၍ ပျိုးထောင်စိုက်ပျိုးသည့် နည်း
ကိုသာ အသုံးပြုကြသည်။

မနုမရင့်အကိုင်းကို အဆစ်လေးဆစ်မှ ငါးဆစ်၊ အထိ ပါအောင် ဖြတ်၍ယူပါ။ အကိုင်းဖြတ်ရာတွင် ထိပ်နှစ်ဖက်ကို အဆစ်အပေါ် လက်သုံးလုံးခန့် ချိန်၍ဖြတ်ပါ။ ထိုနောက် သဲ ထည့်ထားသော ပျိုးခွက်သို့မဟုတ် ပျိုးခုံတွင်အဆစ်နှစ်ဆယ်မှ သုံးဆယ်အထိ မြှုပ်အောင် မြှုပ်ပါ။ အကိုင်းများကို ခပ်စောင်းစောင်း ၄၅-ဒီဂရီစောင်းမြှုပ်ပါ။ ပျိုးခုံသို့မဟုတ် ပျိုးခွက်တွင် နွားချေးမြေဆွေး လုံးဝမထည့်ပါနှင့်။ အပင်ကလေးများ ကောင်းစွာ ရှင်သန်၍ အရွက်ကလေးများထွက်လာမှသာ နွားချေးဆွေးကို မှုန့်နေအောင်ပြုလုပ်ပြီး ထည့်ပါ။ သို့မဟုတ် ရေဖျော်လောင်းပါ။ အမိုးမိုးထားပါ။ အမိုးကိုနေပြောက်ဝင်အောင် ခပ်ကြကြလုပ်ပေးပါ။ အပင်ကလေးများ တစ်နှစ်သားရ၍ အမြစ်တွင် အားကောင်းလာသည့်အခါ မိုးဦးကျတွင် ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။

ငရုတ်ကောင်းကို လေးဆစ် ငါးဆစ်ပါအောင် ဖြတ်၍ မပျိုးဘဲ တစ်ဆစ်တည်းဖြတ်၍ ပျိုးနိုင်သည်။ တစ်ဆစ်စီဖြတ်သည့်အခါတွင် နှစ်ဖက်ထိပ် တစ်လက်မခွဲခန့်စီ ချန်၍ဖြတ်ရသည်။ ထိုနောက် အဆစ်ကိုအပေါ်ထောင်၍ တစ်ဝက်လောက် မြှုပ်အောင် မြှုပ်ရသည်။ ရေကို အပေါက်သေးသေး ပန်းကရားဖြင့်လောင်းပေးပါ။

ပြောင်းစိုက်ပုံ

ငရုတ်ကောင်းသည် တိုင်ထောင်ပေးရသော အမျိုးဖြစ်သည်။ သက်တမ်းအားဖြင့်လည်း ၁၅-နှစ်ခန့်ရှည်သည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်များကို ၁၅-နှစ်ခန့်ခိုင်သည့် အသားများကို အ

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

သုံးပြုသင့်သည်။ အချို့ ပျဉ်းကတိုးတိုင်များ အသုံးပြု၍ အချို့ ကွန်ကရစ် တိုင်များကို စိုက်ထူကြသည်။ အချို့ ယိုးဒယား လဲမှိုပင်များ ဝွေးပင်များကိုစိုက်ပျိုး၍ ၎င်းအပင်များပေါ်တင်၍ ပေးကြသည်။ တိုင်များစိုက်လျှင် အမြင့်ခုနစ်ပေ ရှစ်ပေမျှ စိုက်ရ သည်။ တစ်တိုင်နှင့်တစ်တိုင် ခြောက်ပေပတ်လည် သို့မဟုတ် ရှစ်ပေ လေးပေခွာ၍ စိုက်ပါ။ ဝွေးပင်၊ ယိုးဒယားလဲမှိုပင်များ ဆိုလျှင် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ၁၂-ပေမျှ ခွာစိုက်ပါ။

ဤသို့ အကွာအဝေးချပြီး တိုင်ရင်းတွင် ကျင်းများကို အနက်တစ်ပေခွဲ အကျယ်အချင်း တစ်ပေခွဲတူးလျှင် မြေကို ကောင်းစွာ မှုန့်အောင်ဆွပေးပါ။ မြေစေးလျှင် သဲ-၃၀-ရာခိုင် နှုန်းရောပေးပါ။ သဲနုန်းမြေဖြစ်လျှင် သစ်ရွက်ဆွေးမြေစေးထည့် ပေးပါ။ ဤသို့ပြင်ဆင်ပြီးအပင်ကလေးများကို အမြစ်မနာ အောင် မြေဆိုင်နှင့်မယူ၍စိုက်ပါ။ ဤသို့ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပြီး ဒုတိယနှစ် တွင် အပင်သည် အနည်ဆုံး သုံးပေတက်နေမည်ဖြစ် သည်။ ထိုအချိန်တွင် ပြန်၍ ဆွဲချပြီးတိုင်ဘေးပတ်လည် ခွေ ပေးပါ။ ၎င်းမှ အတက်များပေါက်၍ တိုက်ကို တက်လာမည်ဖြစ် သည်။ ဤနည်းမှာ အကုန်အကျအနည်းဆုံးနှင့် အများဆုံးရ သောနည်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နည်းရှိသေးသည်။ ထိုနည်း မှာ တိုင်တစ် တိုင်တွင် သုံးပင်လေးပင် စိုက်ပျိုးသည့် နည်းဖြစ် သည်။ ငရုတ်ကောင်း အပင်ကလေးများသည် ငယ်စဉ်အခါတွင် နေရောင်ကိုမကြိုက်ပေ။ ကွမ်းကဲ့သို့ အမိုးလုပ်ပေးရသည်။ သို့ သော်ကြီးလာသည့်အခါတွင်ကား နေပူအလွန်ကြိုက်သည်။

၁၈၄

မင်းခင်သာတာ

အရိပ်မရှိစေပါ။ သုံးနှစ်တွင် စ၍ အသီးသီးပြီး ငါးနှစ်၊ ခြောက်
နှစ်သားတွင်ကောင်းစွာ သီးပွင့်သည်။

ဘုမ္မရာဇာပင်

အမြစ်ရင့်ချိန်

ဘုမ္မရာဇာသည် စိုက်ပြီး သုံးနှစ်ကြာလျှင် အမြစ်ရင့်၍
အဆီထုတ်ရန် ကောင်းသည်။

စိုက်ပျိုးပုံ

ဘုမ္မရာဇာကို အစေ့ စိုက်၍လည်းရသည်။ သို့သော်
အကောင်းဆုံးနည်းမှာ အမြစ်များကို လက်တစ်ဆစ်သာ ဖြတ်
စိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မြေမြေပြင်ပုံ

မြေကို ပထမ ညက်အောင်ဆွပါ။ အနည်းဆုံးရှစ်လက်မ
ခန့်နက်ပါ။ မြေကောင်စွာညက်သောအခါ တစ်တန်းနှင့် တစ်
တန်းတစ်ပေခန့်ခွာ၍ ဖြတ်ထားသော အမြစ်များကို တစ်ခုနှင့်
တစ်ခု ခြောက်လက်မမှ ရှစ်လက်မထိခွာ၍ မြှုပ်ပါ။ နွားချေး
မြေဆွေးများများ မထည့်ပါနှင့်၊ အသင့် အတင့်ထည့်ပါ။ ပေါင်း
မြက်များကို သုတ်သင်ရှင်းပါ။

ဟင်သီးဟင်းရွက်မျိုးစုံတို့၏
အစွမ်းသတ္တိနှင့် အကျိုးသက်ရောက်ပုံ

(အ)

အာလူး။ ။ အရေပြား ခြောက်သယောင်းခြင်း၊ အသား အရေ
ကွာခြင်း၊ ဦးခေါင်းနောက်ကျခြင်း၊ စိတ်မူမမှန်
ခြင်း၊ ဝမ်းဖောခြင်း တို့ကိုကာကွယ်သည်။

အုန်းသီး။ ။ ခွန်အားနှင့် အသားပွားကားနှလုံးကြည်လင်စေ
သည်။ ဝမ်းချုပ်စေ၍ ဆီးအောင့်ခြင်းကို နိုင်သည်။

အုန်းရည်။ ။ ချောင်းဆိုးနာ၊ သည်းခြေပျက်နာ၊ အစာ
မကြေခြင်းတို့ကို ပျောက်ကင်းစေ၍ ဝမ်းမီး
တောက်စေ သည်။ ဝမ်းကိုက်နာနှင့်ဆံပင်ဖြူခြင်းကို နိုင်သည်။

(က)

ကျောက်ဖရုံသီးစိမ်း ။ ။ အေး၍ သည်းခြေကို ငြိမ်ဝပ်စေကာ
ဝမ်းကိုနိုင်တတ်၏။

ကျောက်ဖရုံသီးမှည့် ။ ။ သွေးနှင့်သင့်၍စိတ်နှလုံး တည်ငြိမ်
စေခြင်း၊ အသားတိုးခြင်း၊ ဆီးကို
ရွှင်စေခြင်း၊ အားအင်တိုးပွားခြင်းကိုဖြစ်စေသည်။ လေနှင့်
တကွပိုးနာတို့ အထူးနိုင်နင်းသည်။

ကျီးအာသီး ။ ။ ဝမ်းကိုယောင်စေ၍ လူကိုဝမ်းပျက်စေတတ်သည်။

ကျီးအာရွက် ။ ။ သည်းခြေနာ၊ နှုတ်နာနှင့်အော့အန်ပျို့တက်
ခြင်းကို နိုင်သည်။

ကျောက်ပွင့် ။ ။ အသားနှင့် အရိုးစပ်ကြား စိုက်ပျံ့သော အနာ
အကြောနှင့် အသားစပ်ကြား စွဲကပ်

၁၈၆

မင်းသော်တာ

သောအနာ၊ အပူလွန်နာ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာ၊ ဒုလ္လာနှင့် ဆိုင်သော ရဲနာ၊ နူနာများနှင့် အဆိပ် သင့်ခြင်းကိုနိုင်သည်။
ကြောင်ပန်းရွက် ။ ။ အစာမကြေခြင်း၊ ဝမ်းမမှန်ခြင်းတို့ကို

နိုင်သည်။

ကြောင်လျှာသီး ။ ။ လေကိုသက်စေ၍ နူနာ၊ နားအူရောဂါ များကို ပျောက်ကင်းနိုင်သည်။

ကြက်သွန်ဖြူ ။ ။ ဝမ်းတွင်းလေကို နိုင်ခြင်း၊ ဝမ်းမှန်ခြင်း၊ ဝမ်းပိုးသေခြင်းကိုဖြစ်စေ၍ သုက်ပွာခြင်း၊

ချွေးထွက်ခြင်းတို့နှင့် သွေးနှင့်အလွန်သင့်ပေသည်။

ကြက်သွန်နီ ။ ။ အဖျားအမျိုးမျိုးနှင့်နူနာအမျိုးမျိုး၊ လေနာ သလိပ်နာ၊ ဖွတ်စအိုနာများကိုနိုင်သည်။

ကြက်ဟင်းခါး ။ ။ လေကြောင့်ဖြစ်သော ခြေလက်မသန်စွမ်း ခြင်းနှင့် အစာကြေခြင်း အပြင် ဝမ်းပြည့်၍ ရင်ကယ်ခြင်းကို နိုင်သည်။

ကြံသကာ ။ ။ လေပူ လေအောင့်နှင့် သလိပ်ပွားသော ချောင်းဆိုးနာကို နိုင်နင်းသည်။

ကြိတ်မှန်ရွက် ။ ။ ချွေးထွက်ကောင်းပြီးသလိပ်နာနှင့်မျက်စိ နာကိုနိုင်စေပြီး ဆံပင်ကိုသန်စွမ်းစေသည်။

ကသစ်ရွက် ။ ။ ဝမ်းကိုလှုံ့ဆော်၍အစာကို အထူးကြေညက် စေသည်။

ကင်္ဂပွန်းရွက် ။ ။ အပူကြောင့်ဖြစ်သော ဝမ်းတွင်း အခိုး အကင်း ကိုစင်စေသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ကန်ဘလူ ။ ။ သလိပ်နာ၊ သွေးနာ၊ သည်းခြေနာ အပြင်
ချောင်းဆိုးကို နိုင်သည်။

ကွမ်းရွက် ။ ။ မျက်စိမှုန်ခြင်း၊ သွေးနာ၊ သည်းခြေနာတို့
ကိုနိုင်သည်။

ကွမ်းသီး ။ ။ လေသလိပ် ခြောက်ကပ်ခြင်းနှင့် အတွင်း
အပူကို နိုင်သည်။

ကြံရည် ။ ။ သည်းခြေနာနှင့်နှလုံးခုန်၊ ရင်တုန်၊ မူးဝေ
မောပန်းခြင်းကို နိုင်သည်။

ကန်စွန်းရွက် ။ ။ ဝမ်းကိုမှန်စေ၍ သုက်ကိုပွားစေကာ အဆိပ်
သင့်ခြင်း အမျိုးမျိုးကို ကာကွယ် သည်။

ကမ္မလာသီး ။ ။ အဆင်းကို ကြည်လင်စေကာ ခွန်အားကို
ပွားစေသည်။ သုက်ခန်းခြောက်ခြင်းကို ကာကွယ်သည်။

ကနစိုသီး ။ ။ ဝမ်းကို သက်စေသည်။ လေသလိပ်ကို
ပျက်စေသည်။ သည်းခြေနာကို နိုင်သည်။

ကျွဲကောသီး ။ ။ သလိပ်ကိုပွားစေသည်။ ကိုယ်ကိုဝ စေတတ်
၍ ခံတွင်းကိုကြည်လင်စေတတ်သည်။

ကန်ကလာရွက် ။ ။ အစာကို ကြေစေကာ သွေးကို လေးစေ
သည်။ အိပ်မပျော်တတ်သူများနှင့်သင့်သည်။

(ခ)

ခဲသီး ။ ။ သလိပ်ကိုပျက်စေတတ်၍ ဝမ်းမီးကိုနှူးစေတတ်သည်။

ခံသီးစိမ်း ။ ။ သလိပ်နှင့် သည်းခြေကို ပျက်စေတတ်သည်။

ခံသီမုည့် ။ ။ လေနှင့်သည်းခြေကိုနိုင်သည်။ အစာကိုကြေ
လွယ်စေသည်။

၁၈၈

မင်းခသိတာ

ခရမ်းရှည်သီး ။ ။လေနှင့် သလိပ်ကိုနိုင်သည်။ အစာကိုကြေ
လွယ်စေသည်။

ခရမ်းချဉ်သီး ။ ။ကိုယ်လက် အကြောအချဉ် တောင့်တင်းခြင်း
နှင့် မျက်စိနှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါများကို
နိုင်သည်။

ခရမ်းကဆော့သီး။ ။သည်းခြေ ပျက်စေခြင်းနှင့် ချီးနှင့်
ဝမ်းချုပ်ခြင်းကို နိုင်သည်။

ချဉ်ပေါင်ခါးရွက် ။ ။အစာကြေ၍ နှုတ်ကိုမြှိုန်စေကာ မြင်းသ
ရိုက်နာကို နိုင်သည်။

ချဉ်ပေါင်ဖြူ ။ ။ဝမ်းသက်ခြင်းကိုနိုင်၍ လေနာ၊ သလိပ်နာ၊
နှုနာများကို နိုင်သည်။

ချဉ်ပေါင်နီ။ ။ အသားအရေအညှိအမည်းစွဲခြင်းနှင့်မူးဝေ ခြင်း၊
သည်းခြေနာ၊ လေနာ၊ သလိပ်နာ၊ နှုနာ
များကိုနိုင်ကာခံတွင်းပျက်ခြင်း၊ အိပ်ရေးပျက် ၍
နှုတ်မမြှိုန်ခြင်းများ ပျောက်ကင်းစေသည်။

ချင်းခြောက်။ ။ လေနာ၊ သလိပ်နာ၊ ရင်အောင့်နာများကို
ပျောက်စေသည်။

ချင်းစိမ်း ။ ။သွေးကိုကြေစေပြီး လေကို ကြွစေတတ်၏။
လေနာ၊သလိပ်နာ၊ရင်ပြည့်ရင်ကယ်၊ ရင်အောင့်
နာတို့ကို နိုင်သည်။

ခွေးသီးစိမ်း။ ။ လေကိုနိုင်၏။ နှုတ်ကိုမြှိုန်စေ၏။

ခွေးသီးမှည့်။ ။ ခွန်အားတိုးစေသည်။ နှလုံးနှင့်သင့်မြတ်သည်။
သလိပ်ကိုပွားစေကာဝမ်းကိုနိုင်စေတတ်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၈၉

ခုံညင်း။ ။ ဆီးချုပ်ခြင်း၊ ရိနာဖြစ်ခြင်း၊ လေချုပ်ခြင်းနှင့် အပုပ်
အားကြီးခြင်းကို နိုင်သည်။

(၁)

ငရုတ်သီး။ ။ သလိပ်ကိုကြေစေသည်။ အပူမီးကို ပေးကာအခိုး
အပူများကို ပြန်ထွက်စေသည်။

ငရုတ်ကောင်း ။ ။ ဝမ်းကိုက်နာ၊ ဝမ်းချုပ်ခြင်း၊ မီးယပ်တွင်း
ချွေးထွက်လွန်ခြင်း၊ သွေးပုပ်၊ သွေးစိုင်း၊
အတွင်းပူနာများကို ပျောက်ကင်းသည်။

ငှက်ပျောသီးစိမ်း။ ။ ဝမ်းလေကိုချုပ်သည်။ အဆီဓာတ်ပြည့်ဝ
၍ အရွယ်ကိုနုပျိုစေသည်။ ရေငတ်ခြင်းကို
ပြေစေ၍ အော့အန်ခြင်း ရင်ပူခြင်းကိုနိုင်သည်။

ငှက်ပျောသီးမှည့်။ ။ လူကိုဝစေသည်။ နှလုံးကိုကြည်လင်စေ
တတ်ကာ သုက်ဓာတ်၊ အသားဓာတ်ကို
ပေး သည်။

ငါးရံပလူရွက် ။ ။ အသားမာပေါက်ခြင်း၊ အပူကြောင့်ဖြစ်
သောရောဂါများ အောက်သို့ သက်သော
လေနာ၊ အထက်ဆန်သော လေနာနှင့် မီးယပ်တို့ကို နိုင်ကာ
အဆိပ်သင့်သွေးများကို ကြေပျက်စေသည်။

(၂)

စွန်ပလွန်သီး ။ ။ လူကိုဆုပြီးစေတတ်သည်။ သွေးနာ၊ ပန်းနာ၊
များကိုနိုင်ကာ နှလုံးအားပေးသည်။ ပူလောင်
ခြင်း၊ ပင်ပန်းခြင်းဒဏ်ကို ချေဖျက်နိုင်၍ ခွန်အားကို ပွားစေသည်။

၁၉၀

မင်းသော်တာ

စပျစ်သီးစိမ်း ။ ။ လူကိုခြောက်သွေ့စေသည်။ သွေး၊ သည်းခြေ၊ လေ၊ သလိပ်ကို ပျက်စေတတ်သည်။ ဝမ်းမီးကို တောက်စေသည်။

စပျစ်သီးမှည့် ။ ။ အေးသောဓာတ်ကိုပေး၍ ဝမ်းကိုသက်စေပြီး သူ့ကို ပွားစေသည်။ မူးဝေခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်းနှင့် အဖျားနာ၊ ကိုယ်ပူနာများကိုနိုင်ကာ လူကိုပြုံးစေသည်။

စောင်းလျားသီးစိမ်း ။ ။ ဝမ်းမီးကိုပျက်စေသည်။ သည်းခြေကိုပျက်စေကာ လေကိုနိုင်၏။

စောင်းလျားသီးမှည့် ။ ။ နှလုံးကိုအားပေးသည်။ ခံတွင်းကို ကြည်လင်စေပြီး အကြောကိုအားပေးသည်။

စမုန်နီ ။ ။ အစာမကြေသောအနာကိုနိုင်၏။ လေ၊ သွေးတိုးနှင့်သင့်၍ လေချုပ်ခြင်းကို ပျောက် စေသည်။

စမုန်နက် ။ ။ အအေးမိ၊ ဝမ်းသွား၊ ရေငတ်ခြင်းများနှင့် ဝမ်းကိုက်နာ၊ ဝမ်းနာများကိုနိုင်သည်။

စမုန်ဖြူ ။ ။ ခံတွင်းခြောက်သွေ့ခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်း၊ ဝမ်းသွားခြင်း၊ ငှက်ဖျားရောဂါများကိုနိုင်သည်။

(၁၁)

ဆိပ်ဖူး ။ ။ လေသလိပ်နိုင်သည်။

ဆိပ်ဖလူး ။ ။ အပုပ်ဆန်ခြင်း၊ မူးဝေခြင်းများကို နိုင်သည်။

ဆူးပုပ်ရွက် ။ ။ အမောဖောက်ခြင်း၊ အောက်သို့ သက်သော လေနာနှင့် မီးယပ်သွေးများက နိုင်သည်။

ဆီးဖြူသီး ။ ။ အသံအိမ်ကြည်ခြင်းနှင့် မျက်စိနာကိုပျောက်၏။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ဆီးသီး။ ။ သည်းခြေနာနှင့် ဝမ်းခက်ခြင်းကို နိုင်သည်။

(၈)

ဇဝက်သာ။ ။ ဒုလ္လာကို နိုင်သည်။

ဇီရာ ။ ။ အသားအရေခြောက်ခန်းခြင်း၊ ချွေးထွက်ခြင်း နှင့် အစာမကြေခြင်းတို့ကို ပျောက်စေသည်။

ဇာတိပျိုလ်သီး။ ။ ဝမ်းပျက်ဝမ်းသွားခြင်းကို နိုင်ကာ မိန်းမမီး ယပ်ကို နိုင်သည်။

(၉)

တည်သီးစိမ်း။ ။ ဝမ်းချုပ်လေချုပ်ဖြစ်စေသည်။ သလိပ် သည်းခြေကို ပျက်စေသည်။

တည်သီးမှည့်။ ။ သည်းခြေနာ၊ သလိပ်နာ အဖျားနာများ နိုင်၏။

တမာသီး။ ။ မြင်းသရိုက်နာ၊ ဝမ်းမီးတောက်များကို နိုင်သည်။ ဝမ်းကွင်းအလုံးအခဲ၊ အကြိတ် များကို ချေဖျက်စွမ်းနိုင်သည်။

တမာရွက်။ ။ သည်းခြေပျက်နာ ချောင်းဆိုးရောဂါ၊ ပိုးကျခြင်း၊ နူနာဖြစ်ခြင်း၊ ဝမ်းပြည့်အော့ အန်ခြင်းကို နိုင်သည်။

တောင်ပိန္နဲ။ ။ သလိပ်ကို ပွားစေပြီး ဝမ်းမီးကို တောက်၏။

တောရှောက်။ ။ သွေးကို ကြေစေ၍ လေကို ပွစေသည်။

တောင်လေပ်။ ။ မူးဝေခြင်း၊ ထိုင်းမှိုင်းခြင်းကို ပျောက်စေ သည်။

တောင်ကစွန်း။ ။ မျက်စိတိမ်စိုနာကို နိုင်၍ သွေးနှင့် သင့်သည်။

(၁)

- ထန်းလျက်။ ။ သုက်ကိုပွားစေ၍ အသားတိုးစေပြီး သလိပ်ကို ကြေစေသည်။
- ထောက်ရှာရွက်။ ။ သွေးကြောနာ၊ လေသည်းခြေနာတို့၌ စွမ်း၍ ဝမ်းမီးတောက်ကို ဖြစ်စေတတ်သည်။
- ထန်းမြစ်။ ။ ပထဝီဓာတ်ကိုပွင့်စေပြီး လေကိုနိုင်၍ သုက်ကို ပွားစေသည်။
- ထန်းရည်ချို။ ။ အခိုးကိုထုတ်စေတတ်၍ ဆီးကိုများစေကာ လေသည်းခြေကိုနိုင်၏။
- ထန်းရည်ခါး။ ။ သွေးကြွ၍ မူးယစ်စေတတ်သည်။ ခဲတွင်းရှင်း၍ နှုတ်မြိန်စေတတ်သည်။
- ထနောင်း။ ။ အစာမကြေခြင်း၊ လေချုပ်ခြင်းနှင့်ကိုက်ခဲခြင်းတို့ ပျောက်စေတတ်သည်။
- ထန်းသီး။ ။ လူကို ဆူပြီးစေ၍ လေသည်းခြေကို နိုင်သည်။ ကျင်ငယ်ပွားစေသည်။ အားပြည့်စေသည်။
- ထုံး။ ။ အကြိတ်အဖု၊ ဝမ်းသွားနာ၊ ဝမ်းကိုက်နာ အော့အန်နာ၊ သွေးမညီမျှမှုအနာ၊ သလိပ်လွန်ကဲခြင်းနှင့် အပူကြောင့် ဖြစ်တတ်သော ရောဂါများကိုနိုင်သည်။

(၂)

- ဒူးရင်းသီး။ ။ အစာကြေခြင်းနှင့် ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် အောင့်ခြင်းတို့ကို ပျောက်စေသည်။
- ဒန့်သလွန်စေ။ ။ မျက်စိနာခြင်းနှင့် အထူးသင့်သည်။
- ဒန့်သလွန်သီး။ ။ ပန်းနာ၊ နူနာ၊ ရင်ဘတ်နာတို့နှင့် သင့်လျော်သည်။ ဝမ်းမီးကို ပွားစေသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၉၃

ဒန့်သလွန်ပွင့်။ ။ အကြောအခြင်ရောင်ရမ်းခြင်းနှင့် သလိပ်ကို နိုင်သည်။

ဒန့်သလွန်ရွက်။ ။ အပူနာကိုနိုင်သည်။ သွေးလေကြေစေ၍ အဖျားနာ၊ သလိပ်နာတို့ကို ပျောက်ကင်းစေသည်။

ဒန့်ကျဲ။ ။ ဝမ်းတွင်းအလုံးအခဲနှင့်သလိပ်နာ၊ လေနာ၊ မြင်းသရိုက်နာနှင့် ပွေး၊ ညှင်း၊ နှုနာတို့အား နိုင်သည်။

(၃)

နန္ဒင်းမှုန့်။ ။ ပူသောဓာတ် အခိုးရောက်သည်။ အရသာမှာ အေးသည်။ သွေးပုပ်၊ အသားပုပ်နှင့်အာဟာရ၏အခိုး၊ အပူအပုပ်တို့ကို စင်ကြယ်စေ၏။

နန္ဒင်းပွင့်။ ။ သွေးကိုငြိမ်စေသည်။ ပူဖျား၊ အေးဖျား ဝမ်းမညီမျှသောအနာ၊ အသည်းအဆုတ်ကြီးခြင်း၊ ချောင်းဆိုးမူးဝေမောပန်းခြင်းတို့ကိုနိုင်သည်။

နံ့သာဖြူ။ ။ အဆိပ်သင့်နေ၊ သွေးနာများကို ကြွစေပြီးသွေးဆုတ်သည့်အခါ သုက်ပါသွေးပွားစေသည်။

နံ့သာနီ။ ။ သွေးနာ၊ သလိပ်နာ၊ မျက်စိနာကို နိုင်သည်။ သွေးပျက်၊ သွေးထွက်ခြင်းများတွင် သွေးဆေးနှင့် သောက်နိုင်သည်။

နှမ်း။ ။ ပိန်ခြောက်ကြုံလှီခြင်း၊ ဓာတ်ပျက်ခြင်း၊ နှလုံးမငြိမ်ခြင်းတို့ကိုနိုင်၍ အင်အားပွားစေသည်။

နာနတ်သီး။ ။ ဝမ်းခက်ခြင်း၊ ကျင်ငယ်အောင့်ခြင်း၊ အင်္ဂါချည့်နဲ့ခြင်းနှင့်လေနာ၊ ကလိပ်နာတို့ကိုပျောက်စေသည်။

၁၉၄

မင်းသော်တာ

နွယ်ချို။

။ လော၊ ချောင်းဆိုးခြင်းနှင့် သလိပ်နာ တို့ကို ပျောက်စေ၍ လူကိုဆူပြီးစေပြီး အားကိုဖြစ်စေသည်။ လောကို ထုတ်စေတတ်သည်။

နွယ်ပုပ်။

။ အားကို ဖြစ်စေ၍ လောနှင့်သင့်သော သွေးကို ဆုတ်သည်။

(ဗ)

ပရုတ်။

။ ခပ်သိမ်းသောအပုပ်များ၊ အပူအအေးမညီမှုခြင်း၊ ချွေးမထွက်ခြင်း၊ ဝမ်းသွားခြင်း၊ အစာကြေခြင်း၊ ဝမ်းကိုက်ခြင်းတို့ကို ပျောက်စေသည်။

ဗုံလုံသီး။

။ နှလုံးကိုအားပေးသည်။ လောသလိပ်သည်းခြေ နာပိုးနာနှင့် သွေးတိုးကို နိုင်သည်။

ဗုံလုံရွက်။

။ ပန်းနာကိုနိုင်သည်။ အဆိပ်ကို ပြယ်စေသည်။

ပင်စိမ်းရွက်။

။ ခံတွင်းနံ့မကောင်းခြင်းကိုပျောက်စေ၍ အပူနာ၊ ချောင်းဆိုးနာ၊ ထုံကျင်သောအနာ၊ သလိပ်ထခြင်းများကို နိုင်သည်။

ပိတ်ချင်းရွှံ။

။ သွေးသည်းခြေလောသလိပ်နှင့် သွေးလေဖောက်ပြန်၍ ဖြစ်သောအနာများကို နိုင်သည်။

ပိလော။

။ သွေးသည်းခြေလောအားကြီးသောအနာ၊ ခြေကတက်၍ဖြစ်သောအနာ၊ သည်းခြေ လေခိုက်ခြင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးထုံကျင်ကိုက်ခဲခြင်းတို့ကိုပျောက်စေသည်။

ပင်လယ်အုန်းသီး။

။ သွေးနှင့်တည့်ကာဝမ်းကိုက် သွေးကျနာကို ပျောက်စေသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၉၅

ပင်လယ်ကသစ်။ ။ သွေးကြေ၍ ဝန်းဖမ်းခြင်းအထူးနိုင်သည်။

ပတဲကော။ ။ လေကိုကြွစေသည်။ အပူအချမ်း၊ အဆိပ်အမျိုး
မျိုး၊ ဖောရောင်ခြင်းတို့ကိုနိုင်သည်။

ပျဉ်းတော်သိမ်။ ။ ဝမ်းသွားလွန်ခြင်းနှင့်သလိပ်ကိုနိုင်သည်။

ပဉ္စကာနီသီး။ ။ သလိပ်၊ ဝမ်းကိုက်နာများကိုနိုင်သည်။

ပိန္နဲသီးနု။ ။ လေကိုပျက်စေသည်။ ကြေခဲကျက်ခဲသည်။
သလိပ်နှင့်တကွ အားဖြစ်၏။ အဆိအခဲကိုပွား
စေ၏။ ဝမ်းကို သက်စေတတ်သည်။

ပိန္နဲသီးမှည့်။ ။ အစာကြေခြင်း၊ သည်းခြေသလိပ် လေတို့ကို
နိုင်သည်။ အဆိဓာတ်ရှိ၍ သုက်နှင့်တကွအသား
ကိုပွားစေသည်။ မျက်စိရောဂါနှင့်မသင့်။

ပိန္နဲသီးစေ့။ ။ သွေးနာ၊ သည်းခြေနာကိုနိုင်၍ လေကိုပျက်စေ
တတ်သည်။

ပဲလင်းမြွေသီး။ ။ လေကိုနိုင်၍ သုက်ကိုပွားစေသည်။

ပဲလွန်းရွက်။ ။ သွေးကိုဆန်၍တက်စေသည်။ ဝမ်းမီးကိုနိုင်စေ
သည်။ ကျောက်ရောဂါ၊ ဝက်သက်ရောဂါနှင့်
ဝမ်းရပ်ခြင်းများ၌ စွမ်းသည်။

ပဒုမ္မာကြာရိုးအမြစ်။ ။ နူနာ၊ ဖောရောင်နာနှင့် အသားတွင်
ပေါက်သော အသွေးအခဲအနာများကိုနိုင်သည်။

ပဲသီးအမျိုးမျိုး။ ။ ခံတွင်းကောင်စေ၍ အာရုံကြောသန်စွမ်း
စေကာ နှလုံးအင်အား ပြည့်ဝစေသည်။ အ
သားအရည်ကို စိုပြည်စေ၏။

၁၉၆

မင်းသော်တာ

(ပ)

- ဖရဲသီး။ ။ အပူကြောင့်ဖြစ်သော အခိုးအကင်းကိုနိုင်သည်။
ဆီးနှင့်ဝမ်းပိုကိုသေစေသည်။ ရင်တွင်အေးစေသည်။
- ဖရဲရွက်။ ။ ဆီးရွှင်သည်။
- ဖာလာကြီး။ ။ ရေငတ်ခြင်း၊ ဖျားနာ၊ လေနာ၊ ပျို့အန်ခြင်းများ
ကိုပျောက်စေသည်။
- ဖာလာငယ်။ ။ လေ၊ သလိပ်၊ သည်းခြေနာ၊ ဖျားနာ၊ မြင်းသရိုက်
နာ၊ ဝမ်းတွင်းအကျိတ်အခဲနှင့်ဝမ်းနာခြင်းကိုနိုင်
သည်။

(ဇ)

- ဘူးသီး။ ။ သလိပ်၊ သည်းခြေတို့အားနိုင်၍ သူ့ကိုပွားစေ
သည်။ အချိဓာတ်နှင့် အအေးဓာတ်ကိုနိုင်သည်။
- ဘူးရွက်။ ။ သည်းခြေကိုနိုင်၍ ဆီးကိုရွှင်စေသည်။
- ဘူးရိုး။ ။ သွေးလေကိုကြေစေ၍ အဆိပ်ကိုပြေစေ၊
အထူးသဖြင့် ပင့်ကူဆိပ်၌ ပိုစွမ်းသည်။
- ဘုမ္မရာဇာ။ ။ နှုတ်ကိုမြိန်စေ၍ လူကိုဝစေသည်။ သလိပ်နာ
စမြင်းနာနှင့် လေနာကိုနိုင်၏။

(ဈ)

- မုန်လာဥ။ ။ ဖျားခြင်း၊ လည်ချောင်းနာခြင်း၊ အပူအခိုး
ငုပ်ခြင်းနှင့် မျက်စိနာတို့နှင့် သင့်သည်။
- မုန်လာရွက်။ ။ ကြေလွယ်၍ အဆိဓာတ်မဲ့သည်။ သလိပ်နာနှင့်
သည်းခြေနာတို့ကို နိုင်သည်။
- မိုနတို။ ။ အဆိပ်သင့်ခြင်းကို နိုင်သည်။
- မုန်ညင်း။ ။ အရေကြား အကြောကြားတို့၌ ကိုက်ခဲခြင်း

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၁၉၇

များကို ပျောက်စေသည်။

မာလကာသီး။ ။ အပုပ်နာ၊ အပူမထွက်ဘဲ မြှုပ်နှာများနှင့်
ချွဲကပ်ခြင်းကို ပျောက်စေသည်။

မန်ကျည်းရွက်နု။ ။ အစာကိုကြေစေခြင်းနှင့် သွေးလေကို
သန့်စေသည်။

မန်ကျည်းသီးစိမ်း။ ။ ဝမ်းကိုချုပ်စေသည်။ လေကိုပါချုပ်၍
အားကိုပွားစေသည်။ အဆိပ်သင့် နာကို
ပျောက်စေသည်။

မန်ကျည်းသီးမှည့်။ ။ သည်းခြေပျက်စေ၍ ဝမ်းကိုသက်သည်။
မိဿလင်။ ။ ချွေငုပ်ခြင်း၊ ဝမ်းမမှန်ခြင်း၊ အအေးမိ၍ ဖျားခြင်း
တို့ကိုနိုင်သည်။

မဲလီ။ ။ အစာကြေခြင်းနှင့် သလိပ်ကိုနိုင်သည်။ ဝမ်းမီး
ကို အားပေးသည်။

မက်သလင်ချဉ်။ ။ ဆီးရွှင်၍ အစာကြေခြင်း၊ ဘေးထိုးရင်
ကျပ်တို့ကိုနိုင်သည်။

မအူသီး။ ။ သွေးဖျား၊ လေဖျား၊ သလိပ်ဖျားနှင့် အဆိပ်သင့်
ဝေဒနာတို့ကို ပျောက်ကင်းစေသည်။

(၇)

ရွှေဖရုံသီးမှည့်။ ။ သည်းခြေကိုပျက်စေ၍ ဝမ်းမီးကို အား
ပေးသည်။ နှုတ်ကိုမြိန်စေ၍ အာဟာရကို ပွား
စေသည်။

ရွှေဖရုံသီးစိမ်း။ ။ ဝမ်းကိုချုပ်စေပြီး ဆီးကိုများစေသည်။
အအေးကို အားပေးသည်။

၁၉၈

မင်းသော်တာ

ရေသကျည်းရွက်။ ။ ကိုယ်လက်ဖောရောင်ခြင်းနှင့် မျက်စိနာ
နှင့်သင့်၏။ ဖျားနာသူကို မျက်စဉ်းခပ်ပေးလျှင်
ရောဂါပျောက်နိုင်သည်။

ရေသဖန်း။ ။ သွေးနှင့်သင့်ကာ ဝမ်းကိုရပ်စေသည်။ လေကို
နိုင်သည်။

ရေကန်စွန်း။ ။ ဆီး၊ ဝမ်းချုပ်ခြင်းနှင့် ဝမ်းတွင်းအဆိပ်သင့်ခြင်း
အမျိုးမျိုးကို ကာကွယ်သည်။

ရေခံတက်။ ။ သွေးကိုအေးစေသည်။ အခိုးအပုပ်ကိုစင်စေ၏။

ရှောက်ချိုသီး။ ။ သလိပ်ကိုပျက်စေ၍လေကိုနိုင်သည်။
လူကိုဝစေပြီး အားကိုပွားစေသည်။

ရှောက်ချဉ်သီး။ ။ ဝမ်းကိုအားပေးသည်။ လည်ချောင်းနှင့်ခံ
တွင်းကို ရှင်းစေသည်။ နှလုံးနာခြင်း၊

ဝမ်းကြော တင်းခြင်းကို ကာကွယ်သည်။ ရင်ပြည့်၊ ရင်ကယ်
အော့အန်ခြင်းတို့နှင့်သင့်လျောက်ကာခြေသလိပ်၊ သွေးလေနာ၊
ဒူလာ၊ သရောနာတို့ကို ပျောက်စေသည်။

ရဲယိုသီး။ ။ လေလွှတ်တက်ခြင်း၊ လေသလိပ်ကိုနိုင်ခြင်းနှင့်
အသားရေကို ခြောက်ခန်းစေသည်။ ဝမ်းမီးကို အားပေး၏။

ရှားစောင်း။ ။ လေကိုနိုင်၍ အရိုးကို ခိုင်မာစေသည်။

(ဇ)

လိမ္မော်သီး။ ။ နှုတ်ကိုမြိန်စေပြီးလေကိုနိုင်သည်။ အော့အန်
ခြင်းနှင့် သည်းခြေကိုနိုင်သည်။

လယ်စလပ်။ ။ လေကိုကြေစေပြီး သွေးလေကိုကြွစေသည်။

ထက်ထုပ်ရွက်။ ။ ဝမ်းအလွန်အမင်းသွားခြင်းကို နိုင်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

လက်ပံ။ ။ အထက်သို့ လှိုက်တက်သော အနာနှင့် ကိုယ်လက်
 ခြောက်သွေ့ခြင်းအပြင် ဝမ်းသွား ခြင်းကို နိုင်၏။
 လက်ခုပ်သီး။ ။ အိပ်ခြင်း၊ အားနည်းခြင်းတို့ကို နိုင်သည်။

(၈)

ဝါမြစ်။ ။ မြင်းသရိုက်နာ၊ ဆီးချုပ်၊ ဝမ်းချုပ်နာ၊
 ရောင်ရမ်းနာ တို့ကို နိုင်သည်။
 ဝါမြစ်နု။ ။ (မျှစ်) သလိပ်ကို နိုင်၏။ အတွင်းမီးကို ပွားစေ
 တတ်၏။

(၉)

သခွားသီး။ ။ အဆိပ်သင့်ခြင်း၊ သူက်ခန်းခြင်း၊ ခူနာ၊ ဖျဉ်းနာ၊
 ပန်းနာနှင့် သလိပ်၊ သည်းခြေနာတို့ကို ပျောက်
 ကင်းစေသည်။ ဆီးရွှင်စေသည်။
 သခွားရွက်။ ။ ခက်ထန်သော ဝမ်းနှင့် သလိပ်ကို ကြေစေသည်။
 သံပရာသီး။ ။ လေကို ကြေစေသည်။ အော့အန်ခြင်း၊ အစာမ
 ကြေခြင်းနှင့် ရင်အောင့်ရင်ကယ်ခြင်းတို့ကို နိုင်သည်။
 သကြား။ ။ မူးဝေခြင်း၊ အားအင်ကုန်ခန်းကြုံလို့ခြင်း၊
 ရေငတ်ခြင်းတို့ကို နိုင်၍ သွေးအားကို တိုးစေသည်။
 သစ်ကြားသီး။ ။ နှလုံးပွခြင်း၊ အသားအရေခန်းခြောက်
 ခြင်း ရေငတ်ခြင်းနှင့် ချွေးထွက်ခြင်းတို့ကို နိုင်သည်။
 သရက်သီးစိမ်း။ ။ သည်းခြေကို ပျက်စေ၍ သလိပ်ကို
 ပွားစေတတ်သည်။
 သရက်သီးမှည့်။ ။ ခံတွင်းကို သန့်ရှင်းစေကာ အသားဓာတ်

၂၀၀

မင်းသော်တာ

နှင့်အားကိုပွားစေသည်။ နှလုံးကိုကြည်လင်
 အာကောင်းစေကာ လေနာ၊ သည်းခြေနာတို့ကို နိုင်သည်။
 သဘောသီးစိမ်း။ ။ သလိပ်ကိုပျက်စေပြီးဝမ်းကိုချုပ်စေကာ
 လေကိုကျပ် စေသည်။ ။ ဝမ်းတွင်း၍
 သန်ကောင်ကို နိုင်၏။
 သဘောသီးမှည့်။ ။ သည်းခြေနာကို ပျောက်ကင်းစေပြီး
 လေကိုကြေစေသည်။ ။ ဝမ်းပျက်၍ ကိုယ်
 ဖောရောင်ရောဂါတို့ကိုနိုင်သည်။
 သီးသီး။ ။ အဆိပ်သင့်သောယားနာကို ပျောက်ကင်းစေ၍
 လေသလိပ်ကိုနိုင်သည်။ ။ ဝမ်းကိုခိုင်စေ၏။
 သမ္မတ်သီး။ ။ လေသည်းခြေကိုနိုင်၏။ သလိပ်ကိုပျက်စေ၏။
 သပြေသီး။ ။ ဝမ်းကိုပျက်စေ၍ လေကိုဖျက်သည်။

(ဗ)

ဟင်နုနယ်။ ။ ဝမ်းမီးတောက်၍ အောက်သို့သက်သောလေနာ၊
 အထက်သို့ဆန်သောလေနာ၊ မီးယပ်အဆိပ်
 ဖြစ်ခြင်းကိုကာကွယ်၍ ဆီးကိုရွှင်စေသည်။
 ဟင်းကလာ။ ။ ဆီးဝမ်းသက်စေပြီးလေနာ၊ သလိပ်နာကိုနိုင်၏။

**(၈) သစ်သီးဝလံပင်တို့ဖြင့်
 ရောဂါမျိုးစုံ အသုံးချနည်း
 ကညင်ဖြူ ကညင်နီ**

ကညင်ပင်သည် မြန်မာပြည် အရပ်ဒေသမရွေး ပေါက်
 တတ်သော အပင်ကြီးမျိုးဖြစ်၏။ ၎င်းကို လူတိုင်းလိုလို သိရှိ

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ကြသည်။ ပင်လုံးကြီး၍ ရှည်သည်။ ပေတစ်ရာ၊ တစ်ရာငါးဆယ် အထိမြင့်ကြောင်း ရုက္ခဗေဒနှင့်သက်ဆိုင်သော စာအုပ်တိုင်း ရုက္ခဗေဒ ဆရာတိုင်းလောက်ပင် အဆိုရှိကြသည်။ ကညင်နီပင်၏ အခေါက်သည် ကာကီရောင်သန်း၏။ ကညင်ပင်ဖြူကားအဖြူ ဖျော့ရောင်အပေါက်ရှိ၏။ အခေါက်ရောင်ကိုမူတည်၍ ကညင်နီ-ဖြူဟုခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြဟန်တူသည်။

ဆီးပူညောင်းကျ

ကညင်ဆီး၊ နံ့သာဖြူဆီ၊ ကရဝေးအသီးအဆီ ၎င်းသုံးမျိုးကိုအညီအမျှရောစပ်၍ အစက်သုံးဆယ်ကို သကြားမျှတရုံစပ်၍ သောက်မှု ဆီးပူညောင်းကျ ရောဂါများ ပျောက်ကင်းနိုင်၏ ဟု အဆိုရှိသည်။

ဆီးအောင်

ဆီးအောင်ရောဂါဖြစ်သူတို့အတွက်မူ ကညင်ဆီဆယ်စက်ကိုနွားနို့စစ်စစ်နှင့် ရောနှော သောက်ခြင်းဖြင့် ရောဂါသက်သာ ပျောက်ကင်းနိုင်၏။ နွားနို့မရသော်လည်း ကညင်ဆီ ဆယ်စက်ဖြင့် ထမင်းရည်ကို ရောနှောသောက်ပါ။

ပွေး၊ ဝဲ၊ ယားနာမျိုးစုံ

ယားနာအမျိုးမျိုးအတွက်လည်း ကညင်ပင်ကို အသုံးပြုရ၏။ ကညင်ဆီဟင်းရိုင်း၏ဂျိုးအမြူကန်ဝါတို့ကိုမျှတအောင် ရောနှောအမှုန့်ကြိတ်ပြီး ရေဖြင့်လိမ်းပေးရ၏။ ပွေး၊ ဝဲ၊ ယားနာတို့ကိုမလိမ်းမီ အနာဖေးကွာအောင် အသားနီလန်အောင် လက်နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ခေါင်းဘီးနှင့်သော်လည်း ကောင်း ကုတ်ဖဲ့ထားပြီးမှ လိမ်းပေးမှု အနာနှင့်ဆေးတိုက်ရိုက်ထိတွေ့ခြင်း

ဖြစ်သည့်အတွက် အမြန်ပျောက်ကင်းနိုင်၏။

ရောဂါမမွေးလိုမူ အနာကိုမညှာရ၊ စိတ်ရှည်ရှည်ကုတ်ဖဲ့ ရမည်ဖြစ်၏။ မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ်လိမ်းနိုင်မူ ရောဂါအ မြန်ပျောက်မည်ဖြစ်သည်။

အရေပြားရောဂါ

ဖော်ပြပါရောဂါအတွက်ကိုပင် ကညင်ဆီဖြင့် ကုစားကြ ကုန်၏။ ကညင်ဆီဖြင့် အရေပြားရောဂါ ဖြစ်သူတို့အားလိမ်းကျ ပေခြင်းဖြင့် ရောဂါ ပျောက်ကင်းနိုင်ကြောင်းဆေးဆရာသမား တို့က အဆိုရှိကြကုန်၏။

ကညိုပင်

ကညိုပင်ကို လူတိုင်းစားသုံးဖူးကြမည်ဖြစ်၏။ အနည်းဆုံး အားဖြင့် မစားဖူးသည့်တိုင်အောင် မြင်ဖူးသူ များကြမည်ဖြစ် သည်။ ၎င်းသည် ရေကညို၊ ကုန်ကညိုဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။ ရေစပ် တွင်ပေါက်ခြင်းကြောင့် ရေကညို ခေါ်သည်။ ၎င်းသည် ရိုးတံ စိမ်း ၊ ဖျော့ဖြူ၏။

ကုန်းကညိုပင်မူကား ရိုးတံသည် ကြက်သွေးရောင်သို့ရှိ၏။ ရိုးတံနီအညိုဟု အချို့အရပ်တွင် ခေါ်ကြကုန်၏။ ကညွတ်ဟု လည်း အမည်တွင်သည်။ ရေတွင်ပေါက်သော ရိုးတံနီကညို သည် ဆေးဘက်ဝင်၏။

သွေးအန်ရောဂါ

ကညိုရိုးနီးသတ္တုရည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကန် သုံးပုံ တစ်ပုံခန့်ကို သောက်ပေးခြင်းပြုလျှင် သွေးအန်နာပျောက်ကင်း နိုင်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၀၃

ပုံသဏ္ဍာန်

၎င်းသည်ချုံနွယ်မျိုးဖြစ်၏။ ဆူးငယ်များ အများအပြားရှိ၏။ အရွက်သည် စမုန်ညိုရွက်နှင့်တူ၏။ ဥအနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အပင်တက်ရောက်ပုံအနေဖြင့်သော်လည်းကောင်းကြီးထွား မြင့်မားခြင်းကြောင့် ၎င်းကို ကညွတ်ကြီးဟုခေါ်၏။ ရှေးဟောင်း မြန်မာ ဝိဇ္ဇာဆရာတို့သည် 'ရှည်မတက်'ဟုခေါ်ကြ၏။ ရှဉ့်များ မတက်ရောက်နိုင်အောင်ရှုပ်ထွေးတတ်သော ဆူးများရှိသော ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ အပွင့်ဖြူသည်။ အရွက်သည် လွန်စွာသေး ၏။ အပင်အောက်တွင်မြေကြီးထဲ၌ မြောက်များစွာသော ဥများ ပျံ့နှံ့စီတန်း ပေါက်ရောက်နေကြကုန်၏။ အများအား ဖြင့် ဥကိုအသုံးပြု၏။

ဂုဏ်နှင့်စွမ်းရည်

ခွန်အားနှင့်ပညာကိုပြုတတ်၏။ ဝမ်းမီးကို တောက်စေ တတ်၏။ ဝပြုံးစေ၏။ ပြေပြစ်၏။ သုက်၊ နို့ရည်ကိုပွားစေတတ် ၏။ သည်းခြေဒေါသ၊ လေဒေါသနှင့်သလိပ်ဒေါသ ၃-ပါးလုံးကို ပယ်ဖျောက်၏။ အလုံးရောဂါ၊ မျက်စိရောဂါတို့၌ အကျိုးပြု၏။ ကာမအားကို ပွားစေ၏။ ၎င်းစွမ်းရည်သည် တစ်ကိုယ်လုံးကိုပင် ပျံ့နှံ့၍ အကျိုးဖြစ်၏။

အားဆေး

ရှဉ့်အတက်ဥကို ချက်ပြုတ်စားသောက်ပါ။ တစ်နည်းနွား နို့နှင့်အတူ နို့ထမင်းကဲ့သို့လုပ်၍ ကျွေးပါ။ ကာမအားတိုး၍ သက်ဓာတ်ပွားများစေတတ်၏။

ဧည့်ခန်းခြောက်

ရှင်မတက်ဥ၊ မယားကြီးရွက်၊ သကြားခဲရောကျိ၍သောက်။

အိမ်မပျော်ရောဂါ

နွားနို့နှင့် ရှင်မတက်ဥမှုန့်ကို နို့ထမင်းလုပ်၍ ၎င်းတွင် ထောပတ်ရောပြီး သောက်ပေးသင့်၏။

လေပျား

ရှင်မတက်ဥသတ္တုအရည်ကို ၃-ကျပ်၊ ဆင်တုံးမနွယ်အရည် ၃-ကျပ်သားနှင့် ရော၍ ကျက်ရုံကြိုပြီးလျှင် တစ်ခွက်စာ ၃-ကျပ်သားမျှ သောက်ပါ။

လေရောဂါအမျိုးမျိုး

အဆစ်ရောင် ကိုက်ခြင်းစသော တစ်ကိုယ်လုံးဖောက်ပြန် သောလေရောဂါတို့၌ ရှင်မတက်ရည်ဥသက်သက်ဖြင့် ချက်ထားသော ဆီသက်သက်ကို လိမ်းကျံပေးသင့်၏။

(ဆေးရည်ကုန်၍ ဆီသာကျန်လျှင် ကြွင်းစေ)

ဆီးပောက်ပြန်ခြင်း

ရှင်မတက် အမှုန့်နှင့်ဆူးလေး ပဉ္စငါးပါးအမှုန့်ဝဲ၊ စိ၊ဆီ၊ သကြား ၃ကျပ်၊ ရေသန့်သန့်၁၂ကျပ်သားနှင့်ရှာလပတ်သ တောဖျော်၍သောက်၊ ဆီးဖောက်ပြန်ခြင်းဖြစ်သော ဆီးနည်း ခြင်း၊ ပူခြင်း၊ ချုပ်ခြင်းများပျောက်ကင်း၏။

ဓမ္မးအန်-ဓမ္မးဝမ်း

ရှင်မတက်ဥအစိုကိုနွားနို့နှင့် ဆတူကြိတ်၍အဖတ်များကို စစ်၍ တစ်ခွက်စာ ၃-ကျပ်သားမျှသောက်သင့်၏။ ၎င်းသတ္တု ရည်နှင့်ချက်ထားသော ထောပတ်ကိုလည်းထပ်ကျွေးသင့်၏။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၀၅

ခေါင်းကိုက်-ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်

၎င်း၏ဥ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို ထုချေ၍ အရည် ထုတ်ယူ ပြီးလျှင် ၎င်းအရည်နှင့်လေးတူနှမ်းဆီရောပြီးနောက် ဆီကျန် အောင်ချက်ပါ။ ထို့နောက် ထိုဆီကို ခေါင်းတွင်လိမ်းကျံ ပေးသင့်သည်။

အသံပျက်-အသံစင်

၎င်းဥ ၁ကျပ်၊ ရွှေတံတိုင်းမြစ် ၁ကျပ်၊ သကြား ၁ကျပ်၊ ပျားရည် ၄ကျပ်တို့နှင့်အတူ ရောစပ်၍ တစ်ကြိမ်လျှင် ၁ကျပ်သား မျှ လျက်ပေးသော် ပျောက်ကင်း၏။

အရက်မူးရောဂါ

၎င်းသတ္တုရည် ၆ကျပ်၊ နွယ်ချိုမှုန့် ၂ကျပ်၊ နွားနို့ ၆ကျပ် ထောပတ် ၆ကျပ်၊ လျှောက်လေးမျိုးတို့ဖြင့် ထောပတ် ကျန် အောင်ချက်ကြွင်းသောထောပတ်ကို တစ်ခွက်စာ ၁ကျပ်၊ စပဲ မျှ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် သောက်ခဲ့သော် ပျောက်ကင်းနိုင်သည်။

ပါဒရက်ရောဂါ၊ အဆစ်ရောင်ရောဂါတစ်မျိုး

၎င်းဥရည် ၂ပိဿာ ၅၀ကျပ်သား၊ ကြိတ်ထားပြီးသော ရှဉ့်မတက်ဥသက်သက် ၆၅ကျပ်သား၊ နွားနို့ ၁ပိဿာ ၅၀၊ ထောပတ် ၆၅ကျပ်သားရော၍ ကျက်အောင်ချေ၍ တစ်ခွက်စာ ၁ကျပ် စပဲသား သောက်သင့်သည်။

အပူနှင့်အကိုက်

ရှဉ့်မတက်ရည် ၁ကျပ်၊ ပျားရည် ၂ကျပ်၊ နွားနို့ ၇ကျပ်၊ စပဲရော၍ နံနက်၌ သောက်ခဲ့သော်ပူခြင်း၊ ထိုးအောင့်ခြင်း၊ ကိုက်ခဲခြင်းနှင့် အမျိုးမျိုးသော သည်းခြေရောဂါများ

၂၀၆

မင်းသော်တာ

ပျောက်ကင်း၏။

ဆီးချုပ်ရောဂါ

၎င်းဥ ဥကျပ်သားကို ရေ၄၀ကျပ်နှင့် ဥပဲသားကျန်အောင် ပြုတ်၍ ပျားရည်နှင့်သကြား သင့်ရုံရော၍ သောက်ခဲ့သော် ကြာမြင့်စွာ ဖြစ်နေသည့် ဒေါသ ဥပါးကြောင့် ဖြစ်သောဆီးချုပ်၊ ဆီးအောင့်ရောဂါများပျောက်ကင်း၏။

ကျောက်တည်ရောဂါ

၎င်းသတ္တုရည်နှင့် အလေးတူ နွားနို့ကိုရော၍ တစ်ခွက်စာ ဥကျပ်သားမျှ သောက်ခဲ့သော် ကြာမြင့်စွာ စွဲကပ်နေသော ကျောက်တည်ရောဂါ ပျောက်ကင်းနိုင်၏။

မီးယပ်ရောဂါ

၎င်းဥရည် ၂ကျပ်သားတွင် ပျားရည်ရော၍သောက်ခဲ့သော် သည်းခြေ ဒေါသကြောင့်ဖြစ်သော ယောနီပူခြင်း၊ ရောင်ခြင်း၊ ကြေးနီရောင်အဆင်းရှိသော မီးယပ်သွေးပျက်များ ပျောက် ကင်း၏။

မိခင်နို့ရည်ရောဂါ

၎င်းဥမှုန့်ကို ၈ပဲ၊ နွားနို့ ၁၂ကျပ် ၈ပဲနှင့်ရော၍မှီဝဲခဲ့သော် နို့များတိုးပွားလာနိုင်သည်။

အဆိပ်ပောက်ပြန်ခြင်း

၎င်းဥရည် ၂ကျပ်သားတွင် နွားနို့ ၁၅ကျပ်သားရော၍ သောက်ခဲ့သော် အဆိပ် အမျိုးမျိုး သင့်သော ရောဂါမှ ချမ်းသာ နိုင်၏။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၀၇

ဝက်ရူးရောဂါ

ရှဉ့်မတက်ဥမှုန့် ၁၂ပဲသားကိုနွားနို့ ၁၂ကျပ်သားနှင့် တိုက်ကျွေးခဲ့သော် ဝက်ရူးပြန်ရောဂါများ ပျောက်ကင်း၏။

သွေးစောက်ပြန်ရောဂါ

၎င်းသတ္တုရည်တွင်သကြားခဲရော၍ ၎င်းကိုရှာလပတ်ရည် ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ထိုရှာလပတ်ရည်၌ ကံကုမံ၊ ဖာလာ၊ ဇာသီး၊ ဇာပွင့်စသော အမွှေးမဆလာများထည့်ခပ်ပြီးနောက် ၁၂ပဲသား မှ ၁ကျပ်၄ပဲသားအထိ ဆေးရည်ကိုနွားနို့က ၈၂ကျပ်၊ ၈ပဲနှင့် အတူရော၍ ၇ရက်၊ ၆-ပတ်ခန့် မှီဝဲခဲ့သော် သွေးအမျိုးမျိုးဖောက် ပြန်ခြင်းမှကင်း၍ သွေးများ သန့်ရှင်းလာနိုင်၏။

ကရဝေး

ကရဝေးပင်သည် ဒေသမရွေး ပေါက်ရောက်တတ်သော အပင်မျိုးဖြစ်သည်။ အပင်သည် ၁၁ပေမှ ၁၅ပေ၊ ပေ၂၀အထိ ရှိ၏။ ဝိုင်းဝန်းသော အမျိုးဖြစ်၍ အပင်လှသည်။ အရွက်လည်း မာ၏။ အရသာအားဖြင့် စပ်၏။ ချို၏။ ပူ၏။ ကြေညက်သွားရာ (ဝိပါက)တွင်စပ်၏။

ဗိုက်အာဇီရောဂါ

ကရဝေးရွက်အစိမ်းကိုထုထောင်း၍ ဗိုက်နာ ရင်နာသော နေရာတို့တွင် အံ့ပေးရာ၏။ အပေါ်မှအဝတ်ထူထူစဖြင့် ကျပ် စည်းသကဲ့သို့ စည်းထားသော် ဗိုက်နာဗိုက်အောင့်ရောဂါများ ပျောက်ကင်း၏။

လေဆုံးရောဂါ

ဝမ်းတွင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်တတ်သော လေရောဂါအတွက်

၂၀၈

မင်းသော်တာ

လည်း ကရဝေးကိုကြိတ်၍ အံ့ပေးခဲ့သော် လေလုံးကြေပျက်
သွား နိုင်၏။

အဆိပ်သင့်

မြွေဆိပ်၊ ကင်းဆိပ်၊ အဆိပ်သတ္တဝါများ ကိုက်ခဲ့သော်
ကရဝေးရွက်ကိုအမှုန်ပြုလုပ်၍ ဇွန်းလက်တစ်ဇွန်းမျှ သောက်
ချလိုက်ခြင်းဖြင့် အဆိပ်ဖြေသည်ဟု အချို့ဆရာကြီးများထံမှ
မှတ်သားရဖူး၏။

အဖော၊ အရောင်

ကရဝေးပင်အခေါက်ကို သွေး၍ လိမ်းပေးရ၏။ ဆရာတစ်
ဦးကမူ ကရဝေးခေါက်သွေးထားရသောအရည်ပျစ်ပျစ်နှင့်
ဆားရှိန်းခိုက်၍ လိမ်းပေးပြီးနောက် အဝတ်ပါးပါးခြုံထားခြင်း
ဖြင့် အဖောအရောင်ကျသည်ဟုအဆိုရှိ၏။ မကြာမကြာ
ပျောက် သည်အထိ ထိုသို့ပြုလုပ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း
မှတ်သားဖူးသည်။

အဆစ်ကိုက်၊ ရောင်

အဆစ်အမြစ်ကိုက်ခဲ့ခြင်း၊ အဆစ်ရောင်ခြင်းများအတွက်
ရောဂါဖြစ်သောနေရာတွင် ကရဝေးရွက်ကိုထောင်းအုံ၍ စည်း
ထားပေးခြင်းဖြင့် ရောဂါပျောက်ကင်းနိုင်ကြောင်း။

ချောင်းဆိုး၊ ရင်ကျပ်

ကရဝေးရွက်ပိတ်ချင်းရွက် ဆတူအမှုန် ၃-ကျပ်သားနှင့်
ချင်းစိမ်းရည် ရောနှောလျက်ပေးသော် ချောင်းဆိုးနာ၊
ရင်ကျပ်နာများ ပျောက်ကင်းနိုင်၏။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၀၉

ကလောပင်

ကလောပင်ကား ပင်ကြီးမျိုးဖြစ်၏။ တောကြီး တောင်ကြီး များတွင် ပေါက်ရောက်လေ့ရှိ၏။ ၎င်းအပင်ကိုမြင်တွေ့ဖူးသူ နည်း၏။ ကြားဖူးသူများသည်။ ကလောပင်ကို အောက်ပါရောဂါ များအတွက် အသုံးပြုရ၏။

အနာလိမ်းဆေး

ထိခိုက်ရာမှ ဖြစ်သော ရောဂါများ၊ အနာကျက်မြန်ရန်နှင့် အသားနု တက်စေရန်အသုံးပြုရပုံမှာ ကလောသီးမှထုတ်ယူ သောအဆီကို တမာဆီလေးဆနှင့်ရောနှော၍ အနာကိုလိမ်းကျံ ပေးရ၏။ ၎င်းသက်သက်လိမ်းသော် အလွန်ပူပြင်းလှသည်။

အရေပြားရောဂါ

ကိုယ်ရေပြားရောဂါအတွက်မူကလောစေ့များကိုမှန်မှန် စားသုံးပေးခြင်းအားဖြင့် ရောဂါမှ ချမ်းသာရာရနိုင်၏။

အကျိတ်နာ

အပူကြောင့်ဖြစ်သော အကျိတ်၊ အဖုရောဂါများအတွက် အခေါက်ကိုသွေး၍ အုံပေးလျှင် အကျိတ်နာကြေလွယ်၏။ အဆီကို သုတ်လိမ်းခြင်းဖြင့်လည်း အပူကျိတ်များ သက်သာ ပျောက်ကင်းနိုင်၏။

အဆစ်ကိုက်ခဲ

ကလောဆီ ရှေးသူဟောင်းတို့သည် အဆစ်အမြစ်ကိုက်ခဲ ရာတွင် ရေလဲအမျိုးမျိုးဖြင့် သုတ်လိမ်းပေးခြင်းဖြင့် ရောဂါကို ကုစားကြကုန်၏။

ကင်ပွန်းပင်

ကင်ပွန်းကားမြန်မာကင်ပွန်း၊ ကုလားကင်ပွန်းဟုနှစ်မျိုး
ကွဲပြားသည်။ နှစ်မျိုးစလုံးပင် အသုံးဝင်၏။ မြန်မာကင်ပွန်းအ
ရွက်ကို ဟင်းအမျိုးမျိုးချက်စားနိုင်၏။ အသီးကိုမူခေါင်းလျှော်
ရာတွင် အသုံးပြုကြသည်။

အဆိပ်ချ

မြန်မာကင်ပွန်းသီးကိုအစေ့ပါထူထောင်း၍ အဆိပ်သင့်ရာ
နေရာတွင် လိမ်ကျံအံ့ပေး၍ အဆိပ်ပြေ အဆိပ်ကျ၏။

မြင်းကြေးမင်း

သူငယ်တို့တွင်စမြင်းကြောင့် ဝမ်းကိုက်နေသော်ကင်ပွန်း
သီးကို ပျစ်ပျစ်ပြုတ်ထားသောအရည်ဖြင့် စအိုဝတွင် သုတ်လိမ်း
ပေးပါက စမြင်းကြေ၍ ဝမ်းသက်လာမည်ဖြစ်၏။

ဆေးကျမ်းကြီးများတွင် ဖော်ပြပုံကားကင်ပွန်းသီးသည်
ထက်မြက်၏။ ကြေလွယ်၏။ သည်းခြေနှင့်သလိပ်တို့ကို ပယ်
တတ်၏။ နှလုံးကို ကျေးဇူးပြုတတ်၏။ ဓာတ်ကိုသက်စေ၍ ကျင်
ငယ်ကိုများစေ၏။ ဦးခေါင်းကိုအေးစေ၏။ ဆံပင်နက်စေ၏။
သန်းနှင့်ဗောက်တို့ကို ဖျက်ဆီးတတ်၏။

ဝမ်းဗိုက်ရောင်၊ အစာမကြေရောဂါများကို ပျောက်စေတတ်
၏။ အရသာနှင့် အကျိုးကားအသီးသည်ခါး၏။ အေးမြ၏။
ဝိပါက၌စပ်၏။ ဝမ်းမီးကို တောက်စေ၏။

ကုလားကင်ပွန်း

ကုလားကင်ပွန်းကိုဟင်းချက်စားရာတွင် အရွက်ကိုလည်း
ကောင်း၊ အသီးကိုလည်းကောင်း အသုံးပြုသူမရှိသလောက်ပင်

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ဖြစ်၏။ အသီးကိုပန်းတိမ်ဖိုများ၌ အရောင်တင်ရန်အတွက် အခြားပစ္စည်းများနှင့်ရောနှောအသုံးပြုသည်ကိုသိရှိရသည်။

ပန်းနာရောဂါ

ပန်းနာရောဂါရှင်များ သလိပ်ခဲ၍မခံနိုင်အောင် ရင်ကျပ် နေသည်ပင်ဖြစ်စေ၊ ၎င်းကုလားကင်ပွန်းသီး အခြောက်ကိုသွေး ၍ ၂-ပဲသားခန့်မျှ ဆားအနည်းငယ်ကဲ၍ လျက်ပေးရမည်။ ဤသို့လျက်ပေးခြင်းဖြင့် ခဏအကြာတွင် ရင်ချောင်၍ ချွဲသလိပ် များထွက်လာမည်ဖြစ်သည်။

အဆိပ်သင့်

ကင်းဆိပ်၊ မြွေဆိပ်သင့်သောအခါ ကင်ပွန်းသီးကိုအထက် ပါအတိုင်း သွေး၍ အဆိပ်သင့်ရာတွင်သုတ်လိမ်းရမည်။

ခေါင်းကိုက်

ကင်းပွန်းသီးကို ငရုတ်ကောင်းဖြင့် ရောနှောသွေးလျက် ၎င်းအပျစ်ရေဖြင့် နှာရှူပေးခဲ့မှု ခေါင်းကိုက်ရောဂါများ ပျောက် ကင်းနိုင်သည်။

ကန်စွန်းပင်

အောက်မြန်မာပြည် အသုံးအနှုန်းအရ လယ်ကန်စွန်း၊ ကုန်းကန်စွန်းရှိသည်။ လယ်ကန်စွန်းသည် လယ်ကွက်၊ အင်း၊ အိုင်၊ ရိုးချောင်းများတွင်ပေါက်၏။ ၎င်းသည် အခေါင်း၊ ပွ၍ အရိုးဖြူ၏။

ကုန်းကန်စွန်းကား ရိုးတံနီ၍အခေါင်းကျစ် အနွယ်သည် ကောက်ရိုးနွယ်ကဲ့သို့ ၆-ပေမျှအထိ ရှည်လျားသည်။

ကာမစေ့-အားစေ့

ကန်စွန်းပင် တစ်ပင်လုံးသည် အားကိုဖြစ်စေ၏။ သုက်ကို ပွားစေသည်။ မြန်မာတောင်သူလယ်သမားတိုင်းသည်လယ်လုပ် ချိန်တိုင်း ကန်စွန်းရွက်ကို အဓိကထား၍ တို့စားကြရသည်။ ချဉ် ရည်ဟင်းချက်၍ စားကြ၏။

နို့ရည်ပွား

ကန်စွန်းရွက်၊ ကန်စွန်းပင်ကို မိခင်များသည် မှန်မှန်စား ခြင်းဖြင့် နို့ရည်ကို ပိုထွက်စေ၏။

မီးလောင်၊ ရေခဲခွေးပူထိ

မီးလောင်ခြင်း၊ ရေခဲခွေးပူထိခြင်းဖြစ်ခဲ့သော် ကန်စွန်းရွက် ကိုအရည်ညှစ်၍ ထိခိုက်ရပေါ်သို့လောင်းချရ၏။ အဖုပေါက် ခြင်း၊ အနာကြီးခြင်းကို ကာကွယ်သည်။

အဆိပ်သင့်

မြွေဆိပ်၊ ကင်းဆိပ်နှင့် မတည့်စာကြောင့် တက်ခြင်းဖြစ်ခဲ့ သော် ကန်စွန်းပင်တစ်ပင်လုံးကိုအရည်ညှစ်၍ သောက်ချရ၏။ ယခင်ကရန်ကုန်မြို့တွင် အိမ်မွေးခွေးများ အဆိပ်မိသော် ကန် စွန်းပင်တစ်ပင်လုံး ပါးစပ်ထဲညှစ်ထည့်၍ ကုစားကြ၏။ ဆားအ နည်းငယ်ထည့်ရသည်။ ငါးမိနစ်ကြာလျှင် ခွေးကို အမြီးမှဆွဲ၍ ပြောင်းပြန် ထောင်ပေးသောအခါ ခွေးသည် အစားများ အန်ထွက်လာ၏။ များများအန်လျှင် အသက်ရှင်၏။ မအန်လျှင် အနည်းငယ်သာ အန်လျှင်ခွေးသေ၏။ သို့ရာတွင် နာရီများစွာ ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။ ဆားများများ ထည့်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၁၃

ကျောက်ဖရုံ

ကျောက်ဖရုံသည် ဘူးပင်ကဲ့သို့ နွယ်မျိုးဖြစ်၏။ အချို့မျိုး အခါးမျိုး ရှိသည်။ အချို့မျိုးကို ဟင်းချက် စားရာတွင် လည်းကောင်း၊ ယိုအဖြစ်လည်းကောင်း အသုံးပြုကြကုန်၏။ ဆေးအဖြစ်ဖြင့် နှစ်မျိုးစလုံးကိုပင် သုံးကြသည်။

အရူးရောဂါ

အရူးရောဂါသည်များအတွက် အရူးထနေဆဲတွင် ကျောက်ဖရုံသီး သတ္တုရည်ကို လက်ဖက်ရည်တစ်ပန်းကန်ခန့် တိုက်ချလျှင် မကြာမီအတွင်း ရူးသွပ်သူများငြိမ်ကျသွားမည် ဖြစ်သည်။

ချောင်းဆိုး

ချောင်းဆိုးခြင်း၊ ရင်ကျပ်ခြင်း ရောဂါများအတွက် ကျောက်ဖရုံမြစ်မှုန့်ကို ရေနွေးနှင့် သောက်ပေးပါက ချောင်းဆိုးနာ၊ ရင်ကျပ်နာ၊ ပန်းနာရောဂါများအတွက်ကောင်း၏။

သွေးအန်ရောဂါ

ကျောက်ဖရုံသီး သတ္တုရည်ကို ဆားအနည်းငယ် ကဲ၍ သောက်ပါက သွေးအန်နှင့် သွေးကျရောဂါများ ပျောက်ကင်းနိုင်၏။

ကာလဝမ်းရောဂါ

ကာလဝမ်းရောဂါများရှိသည်ဖြစ်သော် ကျောက်ဖရုံကို အမှုန့်ပြုလုပ်၍ သင့်တင့်ရုံမျှသောက်ချသော် ကာလဝမ်းရောဂါမှ သက်သာနိုင်လေသည်။

ဆီးပူ ဆီးအောင်

ကျောက်ဖရုံသီး သတ္တုရည်လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ဝက်ခန့်
တွင် ရှိန်းခိုနှင့် ဆားအနည်းငယ်ကဲ၍ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်မှန်မှန်
သောက်ပေးပါ။ ဆီးပူခြင်း၊ ဆီးအောင်ခြင်း ဆီးကျောက်တည်
ရောဂါများပင် ပျောက်ကင်းနိုင်ကြောင်းဖြင့် ကျမ်းအစောင်စောင်၊
ဆရာအဆက်ဆက်တို့ မိန့်ဆိုကြ၏။

သန်ကျ

ကလေးသူငယ်များသန်ကောင်ချရန်အတွက် ကျောက်ဖရုံ
သီး အလွန်အသုံးဝင်၏။ ရှေးလူကြီးများသည် ကျောက်ဖရုံအခွံ
ကို ညက်စွာထောင်း၍ ကလေးအားကျွေး၏။ မစားဘဲငြင်းဆန်
သော ကလေးအား ထန်းလျက် အနည်းငယ်ကဲ၍ တိုက်ကျွေး၏။
ပြီးနောက် ကလေးဓာတ်သွားရာတွင် သန်ကောင်များသည်
အထွေးလိုက်ကျဆင်းတတ်၏။

ကြက်ဆူပင်

ကြက်ဆူသည် အငယ်၊ အကြီး၊ စည်းရိုး ကြက်ဆူဟူ၍
သုံးမျိုးရှိသည်။ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းတွင် အများအပြား
ပေါက်၏။

အပင်အနေဖြင့် ၁၅-ပေမျှအထိ မြင့်သည်။ အရွက်မှ
လည်းကောင်း၊ အပင်မှလည်းကောင်းချိုးဆိတ်ကြည့်သော်
အစေးဖြူများ ထွက်လာခြင်းရှိ၏။

၎င်းစည်းရိုး ကြက်ဆူကြီးသည်ပူ၏၊ စပ်၏။ အစာကိုကြေ
ညက်စေ၏။ မြင်းသရိုက်၊ အနာပေါက် ကျောက်တည်
ရောဂါများ အတွက် ကောင်း၏။

စိုက်ပျိုးရေးနှင့်ပတ်သက်

၂၁၅

အသားနုတက်

အနာပေါက်များအတွက် အသားနုများမြန်မြန်တက်စေရန် အရွက်မှလည်းကောင်း၊ ပင်စည်မှလည်းကောင်း၊ အစေးဖြင့် အုံလိမ်းပေးလျှင် မေးခိုင်ပိုးနှင့် အခြားပိုးများ ဝင်နိုင်ခြင်းမရှိ ချေ။

သွေးစုနာ

သွေးစုနာ၊ အသားမာ၊ အဖုအကျိတ်များကိုလည်း ၎င်း၏ အစေးဖြင့်အုံ ပေးပါ။ လိမ်ကျံပေးပါ ရောဂါများနုလျှင်ပိန်လျှင် အနာကြီးလျှင် အမြန်ဆုံးပြည်ပေါက်၍ အသားနုအတက် မြန်သည်။

ယားနာ

ပွေး၊ ဝဲ၊ ယားနာများအတွက် ၎င်း၏အစေးကို အုံပေးပါ။ ပွေး၊ ဝဲ၊ ယားနာမှန်သမျှ ဆေးမထည့်မီ သွေးထွက်အောင် သို့မဟုတ် အသားနီလန်သွားအောင်ကုတ်ဖဲ့ပြီးမှသာထည့်သော် ပိုမိုအရာရောက်ပေသည်။

သွားနုနာ

သွားဖုံးရောင်ခြင်း၊ သွားကိုက်ခြင်း၊ ပါးစပ်နံ့စော်ခြင်းများ ဖြစ်လျှင် အကိုင်းစိမ်းများဖြင့် သွားတိုက်တံကဲ့သို့အသုံးပြုသော် ရောဂါမှ သက်သာမည်ဖြစ်သည်။

အဆိပ်ဆန်

အဆိပ်အမျိုးမျိုးသင့်လျှင် ၎င်း၏အစေးဖြင့် အဆိပ်သင့် သောနေရာကို အုံပေးသော် အဆိပ်မတက်နိုင်ပေ။

အထူးမှတ်ချက်။ ။ မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်နှင့် သေစေ တတ်သော အဆိပ်ရှိသတ္တဝါတို့ကို ခဲသည်ဖြစ်အံ့၊ ခရီးသွား ရင်း လယ်ကွင်းပြင်တွင်လည်းဖြစ်အံ့။ အနီးအနားတွင် မည် သည့် ဆေးပင်များမရှိအံ့။ ထိုသို့သော အချိန်တွင် ဖော်ပြပါ နည်းကို မဖြစ်မနေသုံးပါ။

ထိုသောနေရာ၌ လုံချည်ကို တစ်ပိုင်းဖြတ်၍ လည်း ကောင်း၊ နွယ်ရှိလျှင် ကြိုးရှိလျှင် ကြိုးနှင့် စည်းပေးထားရမည်။ ခြေခွကြား တွင်ထိသော် ခြေမျက်စိအထက်တွင် စည်းပေးရမည်။ ခြေမျက် စိအထက်ထိသော် ခြေသလုံးအလယ်မှ စည်းပေးရမည်။ လက်ခွ ထိသော် လက်အောက်ဝတ်မှ စည်းပေးရမည်။ ထိုသို့စည်းပေး သောအခါ အဆိပ်တို့သည် ကိုယ်တွင်းပိုင်း သို့မဟုတ် တစ်ကိုယ် လုံးမပျံ့နှံ့နိုင်။ စည်းရာတွင် မညှာမတာ စည်းပေး ရမည်။

အဆိပ်သင့်သောနေရာ ဆေးလိပ်မီး၊ အဆင်သင့်ရှိက မီးငြိမ်းသည့်တိုင်အောင် ထိုးထားရမည်ဖြစ်၏။

သို့မဟုတ် တံစဉ်၊ ဓားတစ်ခုခုပါလျှင် အဆိပ်သင့်သော နေရာတွင် ချက်ချင်းခွဲပစ်လိုက်ရမည်။ ထိုသို့ ခွဲလိုက်ပါမူ အဆိပ် သင့်သော သွေးနက်များ ကျဆင်းလာပေသည်။

ခွဲစရာရှိက ခွဲစိတ်ပါ။ မီးပူတိုက်ပါ။ ကြိုးနှင့်စည်းပါ။ လွယ်ရာ ကိုအလျင် လုပ်၍ ကျန်အပိုင်းများ အမြန်ဆုံး မညှာမတာပြု လုပ်လျှင် အသက်မသေနိုင်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၁၇

ကြိတ်မှန်ပင်

ကြိတ်မှန်ပင်သည် တောအရပ်တွင် မြက်ကဲ့သို့ ပေါများ၏။ ငယ်ငယ်က ကျောက်သင်ပုန်းချေးချွတ်ရာတွင် သုံးခဲ့ရသည်ကို မှတ်မိ၏။ ကြိတ်မှန်ရွက်သည်ကြမ်း၏။ သို့ရာတွင်အချို့သည် ၎င်းကိုဖြုတ်၍ တို့စားသည့်အပြင် ကြော်၍လည်း စားလေ့ရှိကြသေး၏။

သွားခိုင်စေး

ကြိတ်မှန်ရွက်ကို အမှုန်ပြုလုပ်၍ နေ့စဉ်သွားတိုက်လျှင် သွားခိုင်၏။ သွားဖုံးရောင်ခြင်း၊ သွားကိုက်ခြင်းတို့အတွက် အမှုန်ကိုဝိုင်းထားသော် သက်သာနိုင်၏။

ဆံပင်နက်စေး

ကြိတ်မှန်ရွက်၊ နှမ်းနက်တို့ကို ဆတူရော၍ အမှုန်ပြုလုပ်ပြီးတစ်နှစ်တိုင်အောင်စားရမည်။ နွားနို့ကိုလည်း အလားတူတစ် နှစ်သောက်ပေးက အနာရောဂါကင်းစင်၍ ဆံပင်များနက်လာ နိုင်ကြောင်း ဆရာမြတ်တို့ ဆိုကြကုန်၏။

အနာကင်းအသက်ရှည်

- (၁) ကြိတ်မှန်ရွက် . . . ၁၀-သား
- (၂) နှမ်းနက် . . . ၁၀-သား
- (၃) ဆီးဖြူသီးခြောက် . . . ၁၀-သား
- (၄) သကြားခဲ . . . ၉၀-သား

၎င်းတို့ကို ရောနှော အမှုန်ပြုလုပ်၍ နေ့စဉ်မပြန် မှီဝဲသုံးဆောင်ခဲ့သည်ရှိသော် အနာရောဂါကင်း၍ အသက်ရှည်နိုင်သည်ဟု ဆို၏။

အဆီတိုးဧရာဂါ

တစ်ကိုယ်လုံး အဆီတိုး၍ ကြည့်မကောင်း ရှုမကောင်း အောင် ဝလွန်းနေလျှင် ကြိတ်မှန်ရွက် သတ္တုရည်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တိုက်ချွတ်ပေးလျှင် ကိုယ်တွင်းအဆီများ လျော့ပါလာမည်။

အပူလောင်

မီးလောင်အဖု၊ ရေနွေးထိသော အဖုတို့အတွက် မြူးသူမြို့ သားတို့သည် စာရေးသောမင်ဖြင့် ဆွတ်ဖျန်းကြသည့်နည်းတူ တောသူတောင်သားတို့အနေဖြင့်မူ ကြိတ်မှန်ရွက် သတ္တုရည်ဖြင့် ကုစားကြကုန်၏။ သတ္တုရည်လောင်းပြီး၍ အသားကို ကိုင်နိုင်ထိနိုင်သောအခါတွင် ကြိတ်မှန်ရွက်အုံပေးလိုက်၏။ ဤသို့ ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် အဖုပေါက်သည့် တိုင်အောင် အနာရင်းခြင်းမရှိ၊ အဖုအတွင်းရှိအရည်ကုန်လျှင် အနာကျက်လေသည်။

ကာလသားဧရာဂါ

- (၁) ကြိတ်မှန်ရွက် . . . ၃-ကျပ်သား
- (၂) ကြက်စူသီး . . . ၃-ကျပ်သား
- (၃) သစ်ဆိမ့်သီး . . . ၃-ကျပ်သား
- (၄) နှစ်ချို့မြစ် . . . ၃-ကျပ်သား
- (၅) ကြေးနီမှုန့် . . . ၃-ကျပ်သား
- (၆) သံမှုန့် . . . ၃-ကျပ်သား

၎င်း ၆-မျိုးသောအမှုန့်တို့ကို သမအောင်မွေလျက် အနာရှိရာတွင် လိမ်းပေးမှု ဒိဋ္ဌပျောက်ကင်းနိုင်သောကာလသား

စိုက်ဖျိုးနည်းပဒေသာ

ဆေးကျော်တစ်လက်ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ရေခါရောဂါ

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အသားဝါ၍ နေသော ရောဂါကို အသည်းရောင်ရောဂါ(ဂွမ်းအစ်) ဟု အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်များက ခေါ်ကြကုန်၏။ မြန်မာဗိန္ဓောအခေါ် ဆိုသော် ကိုယ်ရေခါရောဂါ ဖြစ်၏။ ဤရောဂါဖြစ်လာသောအခါ ကြိတ်မှန်ရွက်သတ္တုရည် နှင့် နှမ်းခန့်တွင် ငရုတ်ကောင်းမှုန့် တစ်ရွေးသားမျှခပ်၊ နေ့စဉ် တစ်ပတ်မျှ သောက်ခြင်းဖြင့် မူလပကတိအသားရောင် ပေါ်လာမည်။

အကျိတ်နာ

အကျိတ်နာများဖြစ်ခဲ့သော် ကြိတ်မှန်ရွက်မီးအုံ၍ ထုခြေ အုံပေးလျက် ကုစားလေ့ရှိကြ၏။ ၎င်းပြင်အခြားနည်းအားဖြင့် အောက်ပါအတိုင်းကုစားနည်းများလည်းရှိသေးသည်။

- (၁) ပင်စိမ်း . . . ၁ ကျပ်သား
- (၂) ခွေးဖြူရွက် . . . ၁ ကျပ်သား
- (၃) ဗုံလုံခါးရွက် . . . ၁ ကျပ်သား
- (၄) ကြိတ်မှန်ရွက်ရည် . . . ၁ ကျပ်သား

၎င်းတို့ကို ရောနှောကြိတ်ချေ၍ နေပူလှန်း အတောင့်ပြု လုပ်ရာ၏။ ၎င်းဆေးတောင့်ကို ဆန်ပုန်းရည်နှင့် ရောနှော လိမ်းကျံပေးခြင်းဖြင့် အကျိတ်ကြေ၏။

စရယုန်နာ

ကြိတ်မှန်ဖြစ်နှင့် နန္ဒင်းကို ရေနှင့်သွေး၍ အရည်ပျစ်ပျစ် ဖြင့်လိမ်ကျံ ပေးပါက စရယုန်နာပျောက်၏။

ချောင်းဆိုးရာဂါ

- (၁) ကြိတ်မှန်ရွက် ၃ ကျပ်သား
- (၂) ဆင်တုံးမနွယ် ၃ ကျပ်သား
- (၃) မယားကြီးရွက် ၃ ကျပ်သား
- (၄) ဒသမမူမြစ် (၁၀)မျိုး ၃ ကျပ်သား

၎င်းအားလုံးကိုထုထောင်း၍ ရေပိဿာချိန် ၇ပိဿာဖြင့် ချက်ရမည်။ အရည် ၈ပိဿာ ၆၅ ကျပ်သားမျှ ကျန်သော်အရည် ကိုစစ်ယူပါလေ။

- (၁) စစ်ရသောရေ ၇၅ ကျပ်သား
- (၂) ပိတ်ချင်းမှုန့် ၅ ကျပ်သား
- (၃) ထောပတ် ၄၀ ကျပ်သား

၎င်းတို့ကို အထက်ပါအတိုင်းကျိုချက်ရမည်။ ပထမကျို ချက်ထားသော အရည်ကုန်၍ ထောပတ်နှင့်ဆေးသက်သက် ကျန်လျှင် မီးဖိုပေါ်မှချပါ။ ၎င်းကို ပျားရည်အနည်းငယ်ဖြင့် တစ်နေ့ ၁၂ နေ့မှီဝဲသော် အသံဝင် အသံပျက်ချောင်းဆိုးရော ဂါများ ပျောက်၏။

ကျွဲခေါင်းသီးပင်

၎င်းအပင်သည် ပေါများသော အပင်တစ်မျိုးဖြစ်၏။ စွတ်စိုသော နေရာတိုင်းလိုတွင် ပေါက်ရောက်လေ့ ရှိသည်။ အသီးစိမ်းကိုဖြစ်စေ၊ ပြုတ်၍ဖြစ်စေ စားရ၏။ အချို့လည်းဟင်း ချက်စားလေ့ရှိကြသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၂၁

အပူအုံသွေး

ကျွဲခေါင်းသီးပင် အနွယ်ကိုကြိတ်၍ အပူလောင်သော နေရာတွင် အုံပေးသော် အပူဖုများပိန်၏။

ဝမ်းလျှော

ဝမ်းလျှော၊ ဝမ်းသက်လွန်ခဲ့မှု ၎င်းအသီးကို ထန်းလျက်နှင့် သမအောင်ကြိတ်၍ သင့်တင့်ရုံမျှစားလိုက်ပါ။ ဝမ်းရပ်စေမည်။

မီးယပ်သွေးနီ

မိန်မသားတို့၏ဓမ္မကာသွေးသည်နီရဲစွာကျဆင်းသော နေခြင်း ဖြစ်သော် ၎င်းအသီးကို ပျားရည်ကဲ့သို့ မှန်မှန်သုံးဆောင်က မီးယပ်သွေးမှန်ဖြစ်မည်။

ပန်းညှိုး

ယောက်ျားတို့တွင် ပန်းညှိုးခြင်း၊ ကြာသောအခါပန်းသေခြင်းဘဝသို့ ရောက်တတ်၏။ ဂရုစိုက်လျှင် ပန်းသေဘဝဖြင့် လူညွန့်တုံးတော့သည်။ ၎င်းကို ကုစားရန်အတွက် ကျွဲခေါင်းသီးကို ရှေးသူဟောင်းတို့လည်း ဆေးအဖြစ်မှီဝဲလေ့ရှိ၏။

အသုံးပြုပုံ

ကျွဲခေါင်းသီးကို အခြောက်လုပ်ပြီးအမှုန်ထောင်းရမည်။ ၎င်းနောက် နွားနို့နှင့်ရောနှော၍ မှန်မှန်သောက်ပေးရာ၏။ တစ်လလောက် မှန်မှန်မှီဝဲခြင်းဖြင့်ပျက်ကင်းမည်။ ၎င်းအပြင်အလွန်နည်းသော သုက်သွေးကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်သော သုံးနည်းမျိုးဖြစ်သည်။

တမာ

တမာသည် အမျိုးမျိုးရှိ၏။ ဆေးဘက်ဝင်သောသဘော
တမာ(တမာချဉ်ပြုလုပ်သော အပင်မဟုတ်)ကို ဖော်ပြပါအံ့။

တမာသည်(ကျေကျက်လွယ်၏)အေး၏။ ခါး၏။ ဝမ်း
ချုပ်စေ၏။ ပျို့အန်၏။ အနာပေါက်သလိပ်ကိုပယ်၏။ ကိုယ်
ရောင်ရောဂါ သည်းခြေရောဂါ၊ အဆိပ်သင့်၊ လေရောဂါ၊ ကိုယ်
ရေပြားရောဂါ၊ ချောင်းဆိုးရောဂါတို့ကို နိုင်၏။

တမာရွက်နု

၎င်းသည် ဝမ်းချုပ်စေ၍ လေပွသည်။ မျက်စိရောဂါနှင့်
အရေပြားရောဂါတို့အတွက် ကောင်း၏။

တမာရွက်အရင့်

တမာရွက်အရင့်ကား အနာပေါက် ရောဂါတို့အတွက်
အသုံးဝင်သည်။

တမာပွင့်

တမာပွင့်ကားသည်းခြေ၊ သလိပ်နာတို့အတွက်အသုံးဝင်၏။

တမာရိုး

၎င်းကားချောင်းဆိုးရောဂါ၊ ပန်းနာရောဂါတို့အတွက်
အလွန်အသုံးဝင်သော ပစ္စည်းဖြစ်၏။

တမာသီးနု

လိပ်ခေါင်းရောဂါ၊ ဆီးလွန်ရောဂါတို့အတွက်အသုံးဝင်၏။

တမာသီးရင့်

မျက်စိရောဂါအတွက်အသုံးဝင်ပါ၏။ တမာကို ပဉ္စငါးပါး
စလုံးသုံးရ၏။ အစေ့ကိုလည်းကောင်း၊ အကိုင်းအခက်ကိုလည်း
ကောင်း၊ ရှေးဆရာမြက်တို့ အမျိုးမျိုးသုံးစွဲ၏။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၂၃

မီးတွင်းဖျား

တောအရပ် ဒေသများတွင် မြန်မာ အမျိုးသမီးများမီးဖွား ရာတွင် ရှေးအစဉ်အဆက် တမာရွက် တမာပွင့်တို့ကို အားကိုး တကြီး အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

မီးတွင်းဖျားနေစဉ် တမာရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ အပွင့်ကို လည်းကောင်း၊ ထုထောင်းကြိတ်ချေ၍ ခေါင်းတွင်လည်းကောင်း၊ ချက်တွင်လည်းကောင်း အံ့ပေးရ၏။

သန်-မိုးကျ

တမာရွက်သတ္တုရည်ကိုအစိမ်းလိုက် ကြွေဖွန်း ၁-ဖွန်းခန့် အိပ်ရာဝင်ခါနီး သောက်ပေးသည်ရှိသော် ဝမ်းတွင်းရှိပိုးများ၊ သန်ကောင်များ၊ မနက်စောစော ဝမ်းသွားရာတွင် ပါလာနိုင်၏။ တစ်ရက်နှင့် သန်ပိုးမပါလျှင် သုံးရက်ခန့် ဆက်သောက်ပေးပါလေ။

ဆီးလွန်ရောဂါ

ဆီးလွန်ရောဂါအတွက်မူ တမာသီး၏အစေ့ဆန်ကို ဆန် ဆေးရည်ဖြင့်ရောနှော၍ နံနက်၊ ညနှစ်ကြိမ် ဖွန်းကြီးတစ်ဖွန်း ခန့် (တစ်ကြိမ်လျှင်) စွဲမြဲသောက်ပေးက ပျောက်ကင်းနိုင်၏။

အဖောအရောင်ရောဂါ

တမာရွက်ရင့်သတ္တုရည်ကို ပျစ်ပျစ်သွေး၍ လိမ်းပေးက အဖောအရောင်ရောဂါများအတွက် ကောင်း၏။ တမာရွက် ပြုတ် ရည်ကိုလည်း ခဏခဏချိုးပေးပါလေ၊ နွေးနွေးကိုချိုးလျှင် ပို ကောင်း၏။

ယားနာအမျိုးမျိုး

တမာပွင့်ကို အခြောက်လှန်း၊ အမှုန်လုပ်၍ မလိမ်းမိပေး၊
ဝဲ၊ ယားသည့်နေရာများကို အသားနီ သွေးစို့လာအောင်ကုတ်ဖဲ့
ရေနွေးနွေးနှင့်ဆေးပြီးသော် လိမ်းပေးပါ။ မှန်မှန်လိမ်းပေးသော်
ကိုယ်ရေပြားရောဂါ ဖြစ်စေသူများပင် ပျောက်ကင်းချမ်းသာနိုင်၏။

အကိုက်အခဲ

တမာသီးကိုအစေ့ပါကြိတ်ချေ၍ အဆစ်ရောင်သို့မဟုတ်
ကိုက်ခဲသည့်နေရာများတွင် လိမ်းပေးခြင်း၊ ပတ်တီးစည်းပေး
သကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပေးခြင်းပြုပါက ကောင်း၏။ အထူးသဖြင့်
လက်သုံးဖူးသော ဆရာကြီးတစ်ဦး အလိုအရ ဆိုပါမူဇာတိပျိုလ်
သီးသွေးထားသော အရည်ပါ ရောနှောလူးပါက ပိုမိုသတ္တိ
ရောက်သည်ဆို၏။

ခရာပင်

ခရာသည် ကုန်းခရာ၊ ရေခရာ နှစ်မျိုးရှိ၏။ တစ်ပင်နှင့်
တစ်ပင် ဆင်တူ၏။ နှစ်ပင်လုံးဆူးပါ၏။ ကုန်းခရာ၏အရွက်
သည် အနည်းငယ်စိပ်၍ ရေခရာမှာ အရွက်ကျဲယောင်ယောင်
ရှိ၏။ နှစ်မျိုးလုံးပင် ဆေးဘက်ဝင်၏။

သွေးတိုးရောဂါ

သွေးတိုးရောဂါရှင်များ မူးနောက်ခြင်းနှင့် မခံနိုင်အောင်
သွေးတက်လာလျှင် ရေခရာတစ်ပင်လုံး ရေစင်စင်ဆေးလျက်
သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်အောင် ပြုတ်ထားသော ရေကို သောက်
ပေးပါ။ သွေးအကျ မြန်၏။ သင့်သလောက် ချိန်ဆ၍

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

သောက်ပါလေ။ ရေစပ်သော မြစ်ချောင်း ရိုးစွတ်တို့တွင် ပေါက်ရောက်သော အပင်ဖြစ်၍ အလွန်ပေါသည်။ ဝေဒနာကို ဂရုစိုက်သူများ ငွေကုန်မခံလိုသူများအတွက် အလွန်ကောင်းသော ဆေးပင်သာ ဖြစ်သည်။

မူးမော်ကော်ခဲ

သာမန်အားဖြင့် မူးဝေတတ်သူများ။ ဇက်ကြောတက်။ ကျောအောင့်သူများအတွက်ကား ရေခရာတစ်ပင်လုံးကို ရေအနည်းငယ်ထည့်၍ ကွမ်းရွက်ပြုတ် ပြုတ်သည့်နည်းတူ ပြုတ်၍ လိမ်းက မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သက်သာရာရ၏။

အဆစ်ရောင်

အထက်ပါ ရောဂါများအတွက် ခရာရွက်ကို မုန့်ညှင်းဆီ သုတ်လိမ်း၍ မီးကင်ပါ။ အရွက်နွမ်းလျှင် ရောင်သောနေရာတွင် ပူပူနွေးနွေး ကပ်အုံပေးက ရောဂါမှ ချမ်းသာမည်။

အကိုက်အခဲ

အကိုက်အခဲများအတွက် အထက်ပါအတိုင်း ပြုလုပ်၍ ကိုက်ခဲသောနေရာတွင် ကပ်ပေးက ရောဂါပျောက်ကင်းနိုင်သည်။

ကုန်းခရာစေ့ကို အဆီပြုလုပ်လျက် လက်ဖက်ရည်တစ် ငွန်း ခန့် သကြားနှင့် ရောနှောသောက်ပေးပါ။ ဝမ်းဗိုက်နာခြင်း ရင်ဘတ်နာခြင်းတို့အတွက် အလွန်ကောင်းသည်။

၂၂၆

မင်းသော်တာ

ချေးသီး

ချေးပင်ကို ပဉ္စငါးပါးစလုံး အသုံးပြုရ၏။ ရှားပါးသော ဆေးဖက်ဝင် အပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းကားအပင်ကြီးမျိုးသာတည်း။

လိင်္ဂဇရာင်

၎င်းရောဂါအတွက် ချေးသီးနှင့်နန္ဒင်းစိမ်းကို အလားတူ ရောနှောကြိတ်ပြီးသော် ရောင်သောနေရာတွင် လိမ်းပေးက ပျောက်၏။

အနာကျက်ဆေး

ချေးသီးဆီ၊ ရှားဆေး၊ ကြံသကာ ရော၍ အနာတွင် လိမ်းပေး၊ အနာကျက်မြန်သည်။

အနာပြည်ပေါက်ဆေး

ချေးသီးအဆီကို အဝတ်လျှော်သောဆပ်ပြာနှင့်သမ အောင်ချေ၍ အနာတွင်အုံပေးမူ အနာသည်ပြည်ပေါက် မြန်၏။

ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်

ချေးသီးကို အဆီနှာရှူသကဲ့သို့ ရှူပေးသော်ကောင်း။

လေးထိုးလေအာင့်

ချေးဆီး ၂-လုံးမှအဆီနှင့် ထောပတ်ခြောက်ပဲသားကိုရော နေ့ည တစ်နေ့ ၂-ကြိမ်စားသုံးသော် လေထိုး၊ လေအောင့်၊ ရင်ကယ် ရောဂါများ ပျောက်ကင်းသည်။

အနာပေါက်

ချေးသီးအစိမ်းကို ထုံးဖြင့် သင့်တင့်ရုံ ရောနှော၍ အနာ တွင် အုံပေးက အနာပျောက်၏။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ချေးသီးကို မီးကင်ရာမှ ထွက်လာသော အဆီသုံးလေး စက်နှင့် နွားနို့ရောနှောသောက်သည်ရှိသော ချောင်းဆိုး ရောဂါများ ပျောက်ကင်း၏။

ချေးသီးကိုကြိတ်၍ ရေနံချေးဖြင့် ရောနှောလျက် အဆစ် အမြစ်ကိုက်ခဲရာတွင် လိမ်းကျံပေးသော် ပျောက်ကင်း၏။

ချေးသီးအခြောက်ကို အမှုန့်ပြုလုပ်၍ နှမ်းဆီနှင့် သုတ် လိမ်းက ရောဂါပျောက်ကင်းသည်။

ဆိတ်ဖလူးပင်

အဆစ်ရောင်ရောဂါ

ဆိတ်ဖလူးအပွင့်ကို ရေအနည်းငယ် ပွက်အောင် ပြုတ် လျက် နေ့ညတစ်ကြိမ်မျှစီ တစ်ခါသောက်လျှင် ကြွေငွန်း နှစ်ငွန်း ခန့်လောက်သောက်သော် အဆစ်ရောင်သော ရောဂါများ အတွက် အလွန်ကောင်းသည်။

ယားနာ ဒက်ပေါက်

ဆိတ်ဖလူးအစေ့ကို ကျောက်ပြင်တွင် အစေးပေါက်အောင် သွေး၍ ယားနာနှင့် ဒက်နာတို့တွင် သနပ်ခါးလိမ်းသကဲ့သို့ လိမ်းကျံ ပေးလျှင် ကောင်း၏။

၂၂၈

မင်းသော်တာ

လည်ပင်းနာရောဂါ

ဆိတ်ဖလူးရွက်၊ သင်္ဘောသဖန်းရွက်တို့ကို ဆားမီးဖုတ်ဖြင့် ရောနှောကြိတ်ခြေလျက် လိမ်းပေးပါ။

ဆီးလွန်ရောဂါ

ဆီးလွန်ခြင်း၊ ဆီးများခြင်း၊ ဆီးတစ်စက်စက်ဖြင့်ကျနေခြင်းများအတွက် ဆိတ်ဖလူးရွက်ကို ရေတစ်ဝက်ခန်းအောင် ပြုတ်၍သောက်ပါ။

မီးယပ်သွေးလွန်

အမျိုးသမီးများ မီးယပ်သွေးလွန်ခြင်း ဖြစ်နေလျှင် ဆိတ်ဖလူးရွက်နုကို ငရုတ်ကောင်းမှုန့် အနည်းငယ်ဖြင့် ရော၍ ကျွေးပါ။

သုဇယ်နာ

ကလေးများ အဖျားဝင်နေသော် ဆိတ်ဖလူးရွက်ကို ရေ နွေးနှင့် ကွမ်းရွက်ကဲ့သို့ နွမ်းအောင်ကြိုပြီး အရွက်၏အရည် သက်သက်ကို ပါးစပ်တွင်းသို့ တစ်စက်စက်ချပေးပါ။

သန်ကောင်ရ

ဆိတ်ဖလူးရွက် သတ္တုရည်ကို ဆားခပ်၍သောက်က ဝမ်းတွင်းရှိ သန်ကောင်များ ကျဆင်း၏။

အဖျားပြတ်ဆေး

၎င်း၏အရွက်ကို အရည်ညှစ် (သတ္တုရည်)၍ ပျားရည် စစ်စစ်ဖြင့် ရောနှောသောက်ပေးမှု အဖျားပြတ်ဆေးကဲ့သို့ပင် ကောင်းလှ၏။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၂၉

ဓမ္မနာ

ပွေးရောဂါအတွက် ပထမအသားနီလန်အောင် ကုတ်ဖဲ့
ပါ။ ပြီးနောက် ၎င်းရွက်နှင့် အုန်းဆီကို သမအောင် ကြိတ်လျက်
အံ့ပေးက ကောင်း၏။

ဇီရာ

ယားယံခြင်း

ဇီယာပဉ္စငါးပါးကိုပြုတ်၍ ရေချိုးပေးပါက ယားယံခြင်း
ရောဂါများအတွက် အလွန်ကောင်းပါ၏။

ဒုလ္လာ၊ မြင်းသရိုက်

အထက်ပါရောဂါများ မခံသောအောင်ဖြစ်နေလျှင် ဇီရာ
စေ့ကို ၂ကျပ်သား၊ သကြား ၂ကျပ်သား လေးတူကြိတ်ချေ၍
မန်ကျည်းစေ့ခန့် တစ်နေ့သုံးကြိမ်မှန်မှန် စားပေးရ၏။

ဆီးချုပ်ရောဂါ

ဆီးအောင့်ခြင်း၊ ချုပ်ခြင်း၊ ကျောက်တည်ရောဂါတို့
အတွက် ဇီရာအမြစ်ကို သကြားဖြင့် ရေတစ်ဝက်ခန့်ပြုတ်၍
တစ်နေ့လျှင် လေးကြိမ်သောက်ပါ။ တစ်ခါသောက်လျှင် လက်
ဖက်ရည်ပန်းကန်၏ သုံးပုံတစ်ပုံမျှ သောက်ပေးနိုင်သည်။

သဗ္ဗေတည်၊ ပျိုအန်

ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာရှိသောအခါ အမျိုးသမီးများသည်
ပျိုခြင်း၊ အန်ခြင်း ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထရှိ၏။ ထိုရောဂါအတွက် ဇီရာ
အစေ့ကိုပြုတ်၍ ဆားအနည်းငယ်ခပ်သောက်ပေးရ၏။

၂၃၀

မင်းသော်တာ

ကြို့ထိုးရောဂါ

ဇီရာစေ့ကိုအမှုန်ထောင်း ထောပတ် ရောနယ်ပါ။ မီးသင်း၍ ၎င်းကိုရှူပေးသော် ကြို့ထိုးရောဂါအတွက် အလွန်ကောင်းလှသည်။

ဝမ်းလျှော

ဇီရာအစေ့ကို မီးသင်း၍ ထောပတ်နှင့် တေယားပါ။ ဝမ်းလျှော ဝမ်းသက်အတွက် ကောင်း၏။

လိင်ဥရောင်ရောင်ဂါ

ဇီရာတစ်ကျပ်သား၊ ငရုတ်ကောင်းတစ်မတ်သား၊ မုန်ညင်းဆီဖြင့်ချက်ပါ။ မုန်ညင်းဆီမရသော် နှမ်းဆီဖြင့် ချက်ပါ။ အနည်းငယ်ရွှေဒဂါးရောင်သန်းလာလျှင်ချ၍ ၎င်းကို လိမ်းကျံပေးက ရောဂါပျောက်၏။

အဖျားရောဂါ

တက်ဖျားကျဖျားဖြစ်လျှင် ၎င်းအစေ့၏အမှုန်ကို ထန်းလျက်နှင့်တို့စားပေးပါ။ ၎င်းသည် လေထိုးလေအောင့် ဝမ်းခဲခြင်းအတွက်လည်း အသုံးပြုနိုင်သေး၏။

ညောင်ဗူဒွေဟေ

ပန်းနာရောင်ကျပ်ရောဂါ

ပန်းနာရောင်ကျပ်ကြောင့် အသက်ကိုပင်အောင် မရှူနိုင်ဘဲ မခံသာအောင် ရင်ကျပ်နေလျှင် ၎င်းအသီးအခေါက်ကို အမှုန်ပြုလုပ်လျက် တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်ခန့် မှန်မှန် သောက်ပေးက

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၃၁

အထက်ပါရောဂါများအတွက် ဆေးကောင်းဖြစ်သည်။ ရေနွေး၊ ရေအေး၊ ၂မျိုးလုံးဖြင့် ဆေးမျိုသကဲ့သို့ မျိုချပါ။ တစ်ခါစားလျှင် ကွမ်းသီးတစ်လုံးခန့် စားပေးရ၏။

ယားနာ

အခေါက်ကို တစ်ဝက်ခန့်ကျိ၍ သောက်ခြင်းဖြင့် ယားယံခြင်းများအတွက် ကောင်း၏။ ၎င်း၏ပြုတ်ရည်ကိုပင် နွေးနွေးပြုလုပ်၍ နံနက်တစ်ကြိမ် ညဉ့်တစ်ကြိမ် ရေချိုးပေးပါ။

သွေးမသန့်ရောဂါ

ယားယံခြင်း၊ ရံဖန်ရံခါ အဖုအဖိန့်များ (အင်ပြင်)များ ထခြင်းဖြစ်လျှင် ၎င်းအစေ့ကို အမှုန့်ထောင်းပါ။ အမှုန့်နှင့် ပျားရည်ရောစပ်၍ ခဏခဏ လျက်ပေးသော် သွေးသားများ စင်ကြယ်လာသည်။

အသည်းရောင်ရောဂါ

အခေါက်ကို ရေစင်စင်ဆေး၍ ကျောက်ပြင်သန့်သန့်တွင် ရေဖြင့်သွေးပါ။ ၎င်းကို ရင်အုံတွင် ခဏခဏ လူးပေးကပျောက်၏။

သူငယ်နာလျှာကွဲ

သူငယ်နာပါးစပ်လျှာကွဲရောဂါဖြစ်နေလျှင် ညောင်ရွက်အစိမ်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အခေါက်စိမ်းကိုသော်လည်းကောင်း သတ္တုရည်သက်သက်ရအောင် ညှစ်၍ ထိုအရည်တွင် ပျားရည်ရောပေးပါ။ ကလေးကို ခဏခဏ ခွံ့မေးလျှင် ထိုရောဂါ မှ သက်သာမည် ဖြစ်၏။

မီးလောင်အပူသင့်

ညောင်ခေါက်ကို ညက်ညက်ဖြစ်လာအောင် အမှုန့် ထောင်းပါ။ ၎င်းအမှုန့်ကို ထောပတ်ဖြင့် သမအောင် နယ်ပြီး နောက် လိမ်းပေးရမည်။ အံ့ပေးရမည်။ ထိုသို့ပြုသည်ရှိသော် မီးသင့်၊ ရေခွေးပူသင့်ရာတွင် ပြင်းထန်သော အနာ မရင်းနိုင်။ အနည်ငယ်ဖြစ်မှု အသွားမကွာနိုင်။ အရေပြားများ သုံးရက်ခန့် သာ နီရဲနေနိုင်မည်ဖြစ်၏။

အသားတက်စေး

သွေးထွက်ပြည်ပေါက်အနာများ မကျက်မီ၊ ၎င်းအခေါက် ကို ပျစ်ပျစ်ဖြစ်အောင်ပြုတ်၍ရသောရေဖြင့် ဖန်ရေဆေးပေး ပါ။ ထိုဖန်ရေသည် ပူနိုင်သမျှပူအောင် ပြုလုပ်နိုင်က ပိုကောင်း ၏။ ထိုသို့ ၄-၅ကြိမ်ပြုလုပ်ပေးသော် အနာတွင် အသားနု အမြန်တက်မည်။

အနာပေါက်ရောဂါ

ညောင်ခေါက်(အပွေးမပါ) ကို နှမ်းဆီဖြင့် ပျစ်ပျစ်သွေး ပါ။ ၎င်းကိုအနာရှိရာတွင် လိမ်းပေးသော် အနာကျက်မြန်၏။

အိပ်မပျော်စေး

ညောင်ချိပီ . ဝဲသားတွင် နွားနို့ ၂ကျပ်၊ ၄ ဝဲသား၊ သကြား၅ဝဲသားဖြင့် ရောနှောသောက်သော် အိပ်မပျော်နိုင် သော ရောဂါများအတွက် ကောင်း၏။

ရောင်ဆိုး

သလိပ်ပါဘဲ ချောင်းခြောက်သက်သက် ဆိုးနေသော ချောင်းဆိုးရောဂါသည် အလွန်ပင် ခံရခက်၏။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

ကာယကံရှင်အဖို့ အမောဆိုလာတတ်၏။ မျက်ရည်
တောက်တောက်ကျဆင်း၏။ အာစရိယဝါဒအရ ကပ်ပြုရလျှင်
ကျင်ငယ်ရည်များပင် ထွက်တတ်၏။ ထိုသို့ထွက်နေသော် . . .

ညောင်ချိပ်	၄-ရွေး
ပျားရည်	၁-စွန်း
ထောပတ်	၃-စွန်း
သကြားခဲ	၈-ပဲ

၎င်းတို့ကို သမအောင်မွေ၍ နေ့ညဉ့်အချိန်မရွေး
တစ်နေ့ ဆယ်ခါခန့် လျက်ပေးလျှင် ချောင်းခြောက်ဆိုး ရောဂါ
အတွက် အလွန်ကောင်း၏။ ချောင်းဆိုးသွေးပါ ရောဂါများ
အတွက် အလွန်ကောင်းကြောင်း မှတ်သားရဖူးသည်။

ထိကရုံး

ထိလျှင်အိပ်၏။ သို့မဟုတ် ထိလျှင် တွန့်သွား၏။
ရေကမ်း ရိုးစပ်ချောင်းဖျားတို့တွင် ပေါက်သော ထိကရုံးကို
ရေထိကရုံး ခေါ်ဆိုကြ၏။ ရေတွင်ပေါက်သော ထိကရုံးကို
စား၏။ အစိမ်း တို့၍ စားကြသည့်အပြင် အရွက်အရိုးကို
ကြော်ချက်အဖြစ်၊ ချဉ်ပတ်အဖြစ် ပြုစားကြသည်။

ကုန်းထိကရုံးများသည် မြက်များ၊ စပါးပင်များရှိရာတွင်
အထူးသန်စွမ်း၏။ ၎င်းသည် ဆူးရှိ၍ ရေထိကရုံးကဲ့သို့ပင်
ထိလျှင် တွန့်သွား၏။

၂၃၄

မင်းစသော်တာ

ထိကရုံးသည် စပ်၏။ အေး၏။ သည်းခြေကြောင့်ဖြစ်
သော အတိသာရရောဂါကိုနိုင်၏။ ကိုယ်ရောင်နာ၊ ကိုယ်ပူနာ၊
ကိုယ်ပင် ပန်းသောအနာ၊ မောပန်းသောအနာ၊ အနာပေါက်၊
နှုနာ၊ သလိပ်နာ၊ သွေးဖောက်ပြန်သော အနာတို့ကို နိုင်၏။

အနာစိမ်းအနာပေါက်

၎င်းအမြစ်ကို ပျစ်ပျစ်သွေး၍ အနာစိမ်းကိုအံ့ပေးလျှင်
သော်လည်းကောင်း၊ အဖုတ်အကျိတ်ကိုလိမ်းပေးလျှင်သော်
လည်းကောင်း၊ အနာတွင် အမြစ်ထွက်နိုင်အောင် အစွမ်းရှိ၏။

ကျောက်တည်ရောဂါ

ဆီးအိမ်ကျောက်တည်ရောဂါများအတွက် ထိကရုံး၏
အမြစ်ပြုတ်ရည်ကိုတစ်နေ့ ၅-ကြိမ်ခန့် သောက်ပေးသော်
ကျောက်များကွဲကြေ၍ ဆင်း၏။

ဒုလမြင်းသရိုက်

အရွက်ခြောက်ကို အမှုန့်ပြုလုပ်၍ ၂-ပဲသားခန့်ကို နို့
ဖြင့် ရောသောက်ပေးက ဒုလမြင်းသရိုက် လိပ်ခေါင်းရောဂါ
များ ပျောက်ကင်း၏။

ဆီးလွန်ရောဂါ

ဆီးလွန်ရောဂါဖြစ်လျှင် ၎င်းအရွက်ကိုကြိတ်၍ လိမ်းကျ
ခြင်း၊ အံ့ပေးခြင်း ပြုလုပ်သော ကောင်း၏။

ဈေးဦးဆိုးရောဂါ

အမြစ်အစိမ်းလိုက်ကြိတ်၍ လည်ပင်းတွင် ကျပ်စည်း
သကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပေးသော် ကောင်း၏။

**ဒန်.ကျွဲ
အရေပြားရောဂါ**

သွေးမသန့်၊ အရေပြားရောဂါဖြစ်စေတွင် ဒန်.ကျွဲရွက်ကို အမျိုးမျိုးပြုလုပ်စားပါ။ ပြုတ်ရည်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရေချိုးရမည်။ မှန်မှန်ပြုလုပ်ပေးသော ထိုရောဂါတို့အတွက် ကောင်းလှ၏။ အစေ့ကိုသံပရာရည်ဖြင့်ကြိတ်၍ ကိုယ်တွင် လိမ်းပေးပါ။

မျက်စိရောဂါ

မျက်စိယားခြင်း၊ မျက်စိကွင်းယားခြင်းဖြစ်မှု ၎င်းအစေ့ကို သွေး၍ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် ပေါင်းကဲ့သို့မှုန့်အောင်ပြုလုပ်၍ ဖြစ်စေ မျက်စိတွင် လိမ်းပေးပါ။

အနားပေါက်

အနားငန်းမန်းလိုက်ခြင်း၊ ရောင်လာခြင်းဖြစ်လျှင် အစေ့ကို သွေး၍ လိမ်းကျံပေးပါ။

ချောင်းဆိုး

၎င်းအပင် ပဉ္စငါးပါးကို သတ္တုရည်ပြုလုပ်၍ ဆားအနည်းငယ်ခပ်သောက်ပေးပါ။ အမြဲမပြတ် ဆယ်ရက်ခန့် သောက်ပေးမှ ပန်းနာသလိပ်ကပ် ချောင်းခြောက်ရောဂါမှ သက်သာမည် ဖြစ်၏။

ဒန်.သလွန်

ဒန်.သလွန်ကား ကျွန်ုပ်တို့နေ့စဉ် စားသောက်နေသော ဒန်.သလွန်သာတည်း။ အသုံးဝင်ပုံကား...

နားကိုက်

၎င်း၏အခေါက်ကိုခွာ၍ မီးပူပြုအရည်ပူကို နားတွင်ညှစ် ထည့်ပါ။ နားနာ၊ နားကိုက်၊ နားပြည်ယိုတို့အတွက် ကောင်း၏။

၂၃၆

မင်းခသင်တာ

ဆီးလွန်

အသီးနုနုကို သကြားဖြင့်ရောကြိတ်ပါ။ ၎င်းကို ဇွန်းတစ်
ဇွန်းခန့် စားပေးသော် ဆီးလွန် ဆီးများခြင်းအတွက်
ဆေးကောင်း ၏။

မန်းနား

အမြစ်ကိုချင်းနှင့်ရောသောက်ပါ။ ၎င်းအရည်ကို နေ့စဉ်
မနည်က တစ်ကြိမ်စီ ကြေးဇွန်းတစ်ဇွန်းခန့် သောက်သော်
ပန်းနာ ရောဂါအတွက် အလွန်ကောင်း၏။

နနွင်း

သန္ဓေတည်စအချို့သော အမျိုးသမီးများသည် မကြာ
မကြာ အဖျားသွေးဝင်လေ့ရှိသည်။ နနွင်းမှုန့်ကို ပျားရည်နှင့်
တေ၍ မန်ကျည်းစေ့ ၄စေ့ခန့်၊ နံနက်တိုင်း သုံးဆောင်ပေးပါ။

မီးတွင်းသွေးတက်

မီးဖွားပြီးစ(မီးတွင်း)တွင် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် စိတ်
ထိခိုက်၍ မီးယပ်တွေးတက်ရောဂါ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိ၏။ သွေးနု
သားနုချိန်ဖြစ်သောကြောင့် အမျိုးသမီးတို့အဖို့ ထိုသို့သော
ကာလအတွင်း မည်သို့သောအမှုကိုမျှ မမြင်မကြားလို့ ကြပေ။

အကြောင်းဆိုက်၍ သွေးတက်ခြင်းဖြစ်သော်ညလည်း
နနွင်းကိုမိုင်းတိုက်ပေးပါ။ အနည်းငယ်စားပေး၍ ခေါင်းတွင်
အုံ ခြင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်းကျံခြင်း ပြုရ၏။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၃၇

မီးယပ်သွေးကျ

အမျိုးသမီးများ မီးဖွားပြီးနောက် မကောင်းသော သွေးများအားလုံး ကျဆင်းဖို့ အရေးကြီး၏။ ၎င်းသွေးများ ကျန်လျှင် အမျိုးမျိုးရောဂါများ ဝင်လာ၏။

အသားအရေညိုပုပ်ခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်၊ ဇက်ထိုး၊ နောက်ကြောတက်၊ မျက်ရိုးကိုက်၊ မျက်စိဝေခြင်းများ ဖြစ်လာလေ့ရှိ၏။ ထိုသွေးကျန်များ တည်ရှိခိုအောင်းနေလျှင် အသားအရေဖြူလာ ခြင်း၊ ခြေလက် အမြဲအေးခြင်းနှင့် အဖော့ရောဂါလက္ခဏာများ ဖြစ်ပေါ်လာလေ့ရှိ၏။

ထိုသည်တို့ကို ကုစားရန်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေးသမားတော်ကြီးများသည် အထူးမခက်ခဲသော ငွေ့ကုန် အချိန်ကုန် သက်သာသော အောက်ပါနည်းကို ရှာကြံထားခဲ့ကြကုန်၏။

- သားအိမ်သန်ရန် (၁) နန္ဒင်းမှုန့် စားပေးရမည်။
- (၂) နန္ဒင်းမှုန့် လိမ်းပေးရမည်။
- (၃) နန္ဒင်းမှုန့် မှိုင်းရှူပေးရမည်။
- (၄) နန္ဒင်းမှုန့် ကျပ်ထုပ်ပေးရမည်။

အမျိုးသမီးများ သားအိမ်သန်ရှင်း စေရန်အတွက် ဖော်ပြဆေးရည်ဖြင့် အင်္ဂါအတွင်းသို့ ရောက်အောင် ဆေးကြောပေးပါ။ မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် မပြတ်ပြုလုပ်ခဲ့သော် သားအိမ်သန်ရှင်းမည် ဖြစ်သည်။

- (၁) နန္ဒင်း ၃-ကျပ်
- (၂) သကြား ၃-ကျပ်
- (၃) ထောပတ် ၅-ကျပ်
- (၄) ရေ ၁၂-ကျပ်

၂၃၈

မင်းစသော်တာ

သုံးပုံတစ်ပုံကျန် ကျိချက်၍ ပိတ်စိမ်းပါးဖြင့် အရည်သက်
သက်ရအောင် စစ်ယူပါ။

ထိခိုက်ဒဏ်ရာ

သွေးထွက်သောအနာ၊ အသားကြေသွားသော ထိခိုက်
ဒဏ်ရာများအတွက် နန္ဒင်းကိုထုံးဖြင့် ရောနှောလိမ်းသော် ဒဏ်
ကြေ၏။ သွေးထွက်လွန်နေလျှင် နန္ဒင်းဖြင့် အနာတွင် သိပ်ပေး
ရ၏။

နံ့သာဖြူ

နံ့သာဖြူစစ်မစစ်သိရှိစေရန် အောက်ပါအတိုင်း စမ်းသပ်
နိုင်သည်။

- ၁။ အရသာ ခါးသက်သက်ရှိရမည်။
- ၂။ သွေးလိုက်မှု အဝါရောင်ထွက်လာရမည်။
- ၃။ ဖြတ်သောအခါ ထိပ်တွင်အနီရောင် သမ်းရမည်။
- ၄။ အတုံးလိုက်ကြည့်လျှင် အပြင်ဘက်တွင် ဖြူနေရမည်။
- ၅။ အတုံးတွင် အဖုအထစ်နှင့် အခေါင်းပေါက်များ ရှိရမည်။

အပိန်ထွက် ယားနာ

ယားနာနှင့် သာမန်အားဖြင့် အဖုအပိန်ထွက်သော ရောဂါ
ငယ်များအတွက်နံ့သာဖြူကို ဆားနှင့်သွေး၍ လိမ်းပေးရ၏။

အပူလွန်ရောဂါ

အဖျားကြောင့် အပူမကျနိုင်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး အသားအ
ရေများတင်းလာလျှင် နံ့သာဖြူနှင့် ပရုတ်ကိုသွေး၍ ငယ်ထိပ်
တွင်လိမ်းပေးပါ။ ဆန်းဆေးရည်တွင်နံ့သာဖြူရည် သကြား
အနည်းငယ်ရော၍ သင့်ရုံသောက်ပေးပါ။

**နံနံ
အဆစ်ကိုက်ခဲ**

အဆစ်ကိုက်ခဲခြင်းဝေဒနာအတွက် နံနံစေ့ တစ်မတ်သား
သကြားတစ်မတ်သား ရောစားပါ။

ကလေးချောင်းဆိုး

ကလေးသူငယ်များ တဟွတ်ဟွတ်ဖြစ်အောင် ချောင်းဆိုး
နေသော် နံနံစေ့ကို ဆန်ဆေးရည်တွင်စိမ်ပါ။ ကလေးကြိုက်
သကြားဖြင့် အချိုအရသာဖောက်ပြီး သူငယ်ကို တိုက်သည်
ရှိသော် ရောဂါပျောက်ကင်း၏။

ဒုလ္လာ

မြင်းသရိုက်ရောဂါများအတွက် နံနံစေ့ကိုကြိတ်၍ သကြား
နှင့် အချိုလေးလေးကျိုချက်၍ ထမင်းရည်ကဲ့သို့ မပျစ်မကျဲရှိ
သောအခါ မနက်ညတစ်နေ့တစ်ကြိမ် မှန်မှန်သောက်ပေးပါ။

အစာမကြေ

အစာစားရာတွင် အစာမကြေခြင်းကြောင့် ဝမ်းဗိုက်
အောင့်ခြင်း၊ မအီအသာဖြစ်ခြင်းအတွက် နံနံစေ့ ၂ပဲသား၊
ချင်းခြောက် ၄ပဲသားတို့ကို ဆားအနည်းငယ် ထည့်၍ပြုတ်ပါ။
ချင်းခြောက် အတော်နွမ်းသောအခါချ၍ ရံဖန်ရံခါ သောက်ပေး
သော် အစာကြေဆေးဖြစ်သည်။

ပတဲကောကြီး

ပတဲကောသည် အကြီးအငယ်နှစ်မျိုးရှိ၏။ အတို့အမြုပ်
နှင့်ဟင်းချိုအဖြစ် နှစ်မျိုးလုံး အသုံးကျ၏။ ပတဲကောအကြီးကို
အများအားဖြင့် အနာရောဂါ ကာကွယ်ဆေးအဖြစ် သုံးစွဲကြ
လေသည်။

ဆီးချုပ်-အောင့်

ဆီးချုပ်ဆီးအောင့် ဆီးမသွားနိုင် ဖြစ်နေသောအခါ ပတ်
ကောကြီးအမြစ်ကို ရေနှင့်ခပ်ကျကျသွေး၍ သောက်ပေးသော
ဆီးရွှင်လာနိုင်၏။

အစာမကြေ

အစာမကြေရောဂါများအတွက် ပတ်ကောကြီး တစ်ကျပ်
သား၊ သိန္ဓော တစ်ကျပ်သား၊ ဆားရွှစ်ပဲသားရောပြီးလျှင်
ပြုတ်၍ သောက်ပေးပါက ကောင်းမွန်လှ၍ အစာမကြေ
ရောဂါအတွက် ဆေးကောင်းဖြစ်သည်။

ချောင်းဆိုး

ပတ်ကောကြီးအမြစ်ကို ဆားနှင့်တို့၍ ညက်ညက်ဝါးစား
ပါ။ ၎င်းအပြင် အမြစ်ကို သွေး၍ ဆားခပ်သောက်ခြင်းဖြင့်
ချောင်းဆိုးရောဂါ ကာကွယ်နိုင်သည်။

ပေါက်ပင်

လူတိုင်းကြားဖူးမြင်ဖူးသော ပေါက်ပင် ပဉ္စငါးပါးလုံး
အသုံးဝင်၏။ ရှေးသူဟောင်းတို့သည် ပေါက်ပင်တစ်ပင်လုံးကို
ကျန်းမာရေးအတွက် အသုံးပြုခဲ့ကြကုန်၏။

မျက်စိရောဂါ

ပေါက်ပင်မှ အမြစ်ကို ပျစ်ပျစ်သွေး၍ မျက်စိတွင် ကွင်း
လိမ်းပါ။ မျက်ရိုးကိုက်၊ မျက်စိမှုန်၊ မျက်စိညောင်းခြင်းတို့
ကောင်း၏။

သလိပ်ကြေ

ခိုအောင်းနေသော သလိပ်များအတွက် ပေါက်ပွင့်ကို

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၄၁

သုပ်စားပေးပါ။ သို့မဟုတ်အပွင့်ကို အရည်ညှစ်၍ သောက်ပေးသော် သလိပ်ကြေ၏။

ဆီးချုပ်

ဆီးနည်းခြင်း၊ ဆီးချုပ်-ဆီးပွဖြစ်သော် ပေါက်ပွင့်ကို အခြောက်လှန်း၍ ပြုတ်သောက်ပါ။ အချို့သော ရှေးလူကြီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဆရာတော်ကြီးများသည် လည်းကောင်း ဆီးချုပ်သည်ဆိုကာ လက်ဖက်ခြောက်ရည်ကို သုံးဆောင်ခြင်းမပြုဘဲ ပေါက်ပွင့်ခြောက်ကိုသာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအဖြစ် သုံးဆောင်လေ့ရှိသည်။

ဆီးအိမ်ကိန်း

ဆီးအိမ်နာခြင်း၊ ကိုက်ခဲခြင်းဖြစ်လျှင် ပေါက်ပွင့်ကို ညက်အောင်ပြုလုပ်၍ နနွင်းကဲလျက် ဆီးအိမ်ပေါ်တွင် အုံပေးကကောင်း၏။

အနာလိမ်းစား

အဖုထွက်၍ အနာဖြစ်ရန် အလားအလာရှိနေလျှင် ပေါက်ပင်မှ အစေးဖြင့် အုပ်လိမ်းပေးခြင်းဖြင့် အနာအဖုများ ကြေပျောက်နိုင်သည်။

ယားနာ

ဖော်ပြပါရောဂါအတွက် ပေါက်ပင်မှရသော အစေးကို ကြိတ်၍ အမှုန့်ပြုလုပ်ပြီးနောက် သံပုရာရည်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ နှမ်းဆီဖြင့်သော်လည်းကောင်း လိမ်းကျံပေးသော် ကောင်း၏။

အချို့သောဆရာတို့၏ အဆိုအရမူ ပေါက်စေ့ကိုပြာချ၍
ထား၊ သံပုရည်ရည်ဖြင့် လိမ်းကျံပေးခြင်းပြုကာ ယားနာအပြင်
ပွေးများပင် ပျောက်ကင်းနိုင်ကြောင်း မှတ်သားဖူးလေသည်။

သန်ကျဆေး

ပေါက်စေ့အဆန်ကို အမှုန့်ပြုလုပ်၍ နေ့စဉ်တစ်ပဲသားမျှ
ကို သုံးရက်ဆက်ကျွေးပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဝမ်းနုတ်ပေးကာ
သန်ကောင်များ ပါလာမည်။

ပေါက်ပန်းဖြူ

မျက်စိမှုန့်

မျက်စိမှုန့်ခြင်း၊ မျက်စိရိဝေခြင်းများအတွက် ၎င်းအပွင့်
သတ္တုရည်ကို မျက်စိတွင်ခတ်ပေးပါ။ မျက်စိကြည်လင်ခြင်းနှင့်
မျက်ဝတ်တွယ်ခြင်းတို့အတွက် ကောင်း၏။

မီးယပ်ဖြူ

မီးယပ်ဖြူများ ကျဆင်းနေလျှင် ပေါက်ပန်းဖြူပင်၏
အခေါက်စိုကို ကြိတ်ချေ၍ရသော အရည်သန့်သန့်ဖြင့် ယောနိ
ထွင်းသို့ ရောက်အောင်သွင်းပြီး ကြာရှည်ထားပါ။ ခဏခဏ
ဖန်ရည်ဆေးသကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပေးသော် မီးယပ်ဖြူကျဆင်းခြင်း
အတွက် ကောင်း၏ (အရည်ကို ပူနွေးအောင်ပြုလုပ်၍
အသုံးချပါ)။

အရောင်ရောဂါ

ပေါက်ပန်းဖြူမြစ်အစို့၊ ပန်းတိုင်မြစ်အစို့တို့ကို သွေး၍
ရောင်သောနေရာတွင် လိမ်းပေးပါ။ ၎င်းနည်းလည်း အဆစ်
ကိုက် အဆစ်ရောင်သော ရောဂါများပင် ပျောက်ကင်းနိုင်၏။

ပင်စိမ်းအရိုင်း

၎င်းသည် ဟင်းချက်ရာတွင် သုံးဆောင်သော ပင်စိမ်း ထက်မြင့်၏။ အရွက်ကြီး၏ စာပင်စိမ်းကဲ့သို့ အရွက်မကြမ်းချေ။ ၎င်းအရိုင်းကား အဖြူအနက် ၂-မျိုးရှိလေသည်။ နှစ်မျိုးလုံးပင် အသုံးပြုရာတွင် တူ၏။

အဆစ်ရှောင်

၎င်းပဉ္စငါးပါးကိုကြိတ်၍ ရောင်သောနေရာတွင် ကျပ်စည်းပေးပါ။ ပူသောသတ္တုရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်နာရီခန့်တွင် နှစ်ခါ ဖြေ၍ ပြန်စည်းပါ။

အပာ

ထုံစိုနာ၊ အဖော၊ အရောင်၊ အသားပွရောဂါဖြစ်နေလျှင် ၎င်းအပင်၏ ပဉ္စငါးပါးကို ပေါင်းချွေးခံပါ။ တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ် ခန့် ပြုလုပ်ပေးသော် ကောင်း၏။

ပိုးသတ်ဆေး

ပင်စိမ်းအရိုင်း အရွက်ခြောက်ကို ခြေ၍သော်လည်းကောင်း၊ အစိမ်းကို ခြေ၍သော်လည်းကောင်း၊ အနာပေါက်ရှိ ရာတွင်ဖြူးပေးအံ့ပေးက ပိုးသေ၏။ လောက်ကောင်များကို ၎င်း အမှုန့် ဖြူးပေးလျှင် သေ၏။

ခမ်းပာခမ်းရှောင်

အစာမကြေဝမ်းဖောခြင်းနှင့် ဝမ်းလျှောခြင်းတို့အတွက် ပင်စိမ်းရိုင်းသည် အသုံးဝင်လှ၏။ ၎င်းအစေ့ ၄-ပဲသားခန့်ကို ပြုတ်ထားသော အရည်ဖြင့် လူနာအားတိုက်လျှင် ဝမ်းရပ်၏။ နှစ်ရက်ခန့် ၄-ကြိမ်မျှ သောက်လျှင် ဝမ်းဖက်ဝမ်းရောင် ပျောက်ကင်း၏။

ပိတ်ချင်း

ကော်ကြောဇာက

အထက်ပါရောဂါဖြစ်လျှင် ပိတ်ချင်းသီးကို ရေအေးဖြင့်
သွေး၍ စစ်ယူပြီး မျက်စဉ်းခတ်ပေးပါ။

ခါးနာ

လေဒေါသကြောင့်ဖြစ်သော ခါးနာ၊ ခါးကိုက်အတွက်
ပိတ်ချင်းသီးနှင့် ပိတ်ချင်းဖြစ်ကို အမှုန့်ပြုလျက် ညစဉ် ၄-ပဲ
သားမျှ ရေနွေးဖြင့် သောက်ပါ။

ဒူးကောင်းကြီးရောဂါ

ဒူးရောင်ခြင်း၊ ကြီးခြင်းအတွက် ပိတ်ချင်းသီးနှင့် သဘော
ချင်းခြောက်ကို အလေးတူ အဆီချက်၍ ၎င်းအဆီဖြင့် လိမ်း
ပေးပါ။

သွေးဓာန်

သွေးကျခြင်း၊ အန်ခြင်းဖြစ်လျှင် ပိတ်ချင်းသီးမှုန့်ကို
ပျားရည်ဖြင့်တေ၍ တစ်ခါစားလျှင် ဆီးစေ့အသေးခန့်စားပါ။

ကြက်မျက်သဉ်

၎င်း၏အရွက် သတ္တုရည်ကိုမျက်စဉ်းခတ်ပေးပါ။

မီးယပ်သွေးလွန်

မိန်းမများ မီးတွင်းတွင် ဓမ္မတာ သွေးဆင်းလွန်သော်
ပိတ်ချင်းသီးမှုန့်ကို ထောပတ်ဖြင့် ရောနှောလျက်ပေးက သွေး
ထိန်းသည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၄၅

ရင်ဘတ်နာ

အာဂန္တုက ရင်ဘတ်နာ၊ ရင်အောင့်ဖြစ်ပါက ပိတ်ချင်းသီး အမှုန်ကို ရေနွေးနှင့်တိုက်ပါ။ ပိတ်ချင်းသီးအမှုန်ကို ၂-ပဲသား မျှသာ အသုံးပြုပါ။

သလိပ်ကပ်ချောင်းဆိုး

ပိတ်ချင်းသီးအခြောက်မှုန်၊ ချင်းခြောက်၊ ဆားတို့ကို ၂-ပဲသားခန့်စီရော၍ တစ်ခါစားလျှင် ၂-ပဲသားမျှ တစ်နေ့ သုံးကြိမ် မှီဝဲပါ။

ဖရုံသီး

ရင်ကျပ်

ချောင်းဆိုး၊ ပန်းနာရောဂါအတွက် ကျောက်ဖရုံအဖြစ် ကို အခြောက်လှန်းအမှုန်ပြုလျက် ရေနွေးဖြင့်လျက်ပေးပါ။

သန်ကျဆေး

ကျောက်ဖရုံစေ့ခြောက်ပဲသားကို နှမ်းဆီဖြင့်သမအောင် ကြိတ်၍သောက်ပေးပါ။ ဝမ်းနာရီအတွင်း ဝမ်းနုတ်ဆေးစား ဝလျှင် ဝမ်းသွားသောအခါ ဝမ်းတွင်းရှိ သန်ကောင်များ ကျဆင်းလာ မည်ဖြစ်၏။

ဆီးကျောက်တည်

ဆီးအိမ်နာခြင်း၊ ဆီးအောင့်ခြင်းနှင့် ကျောက်တည်ခြင်း များအတွက် ကျောက်ဖရုံသီးသည် တစ်မျိုးတည်းပင် စွမ်းလှ စွာ၏။ သို့ရာတွင် ရှေးဆရာမြတ်တို့သည် ကျောက်ဖရုံသီးကို အခြားသောဆေးမျိုးတို့ဖြင့် ရောလျက် အစွမ်းထက်အောင် စီမံ ထားကြကုန်၏။

၂၄၆

မင်းစသင်တာ

ကျောက်ဖရုံ သတ္တုရည်	၃-ကျပ်သား
ကျွဲပျာဆား	၃-ကျပ်သား
ရိုင်းခို	၁-ကျပ်သား

၎င်းတို့ကို နေ့စဉ် အနည်းငယ် မှီဝဲပါ။

မရိုးပင်

မရိုးပင်သည် အဖြူ-အနီ ၂-မျိုးရှိ၏။ နှစ်မျိုးလုံးပင် ဆေးဘက်တွင် သုံးရ၏။ အလွန်အသုံးဝင်သော် ဆေးပင်ဖြစ် သည့်တိုင်အောင် အချို့သောသူများသည် မိမိ၏ခြံစည်းရိုးတွင် ပေါက်ရောက်နေသော်လည်း မည်သို့အသုံးချရမည်ကို မသိရှိ ကြပေ။

မရိုးကိုအောက်ပါအတိုင်း ထိုက်တန်စွာအသုံးချနိုင်သည်။

သွားနာပျောက်ဆေး

သွားကိုက်၊ သွားနာဖြစ်လျှင် မရိုးအစေ့ကို ဝွမ်းစတွင် ဖြစ်စေ၊ အဝတ်နုနုတွင်ဖြစ်စေ ထည့်၍ သွားအရင်းတွင် အုံထား ပေးပါ။

အကိုက်အခဲ

ခန္ဓာကိုယ်တစ်နေရာတွင် အကိုက်အခဲ တစ်ခုခုဖြစ်နေ လျှင် မရိုးပင်မှ အစေးနှင့်ရိုင်းခိုစစ်ကို သွေး၍ မြန်မာ့စုတ်တံ ဖြင့် ပေါက်ပေးရ၏။

ခေါင်းကိုက်ရှူဆေး

မရိုးအကိုင်းအခြောက်ကို တစ်ဖက်မှ မီးရှို့၍ အခြားတစ် ဖက်မှအခိုးကို ရှူပေးရ၏။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

မျက်ကွင်းဆီ

မျက်စိမှုန်ခြင်း၊ ရီဝေခြင်းဖြစ်မှု မရိုးပင်အဖြူခေါက်ကို (မခန်း)ဆီပြုလုပ်လျက် မျက်စိတွင် ကွင်းလိမ်းပေးပါ။ မျက်စိ အိမ်ထဲသို့ ၎င်းအရည်များ မဝင်အောင် လိမ်းကျံပေးပါ။

သွားကိုက်နာ

မရိုးမြစ်တွင်းရှိသောအခေါက်ကိုကြိတ်ချေ၍ သွားအရင်းတွင် အုံ့ပေးပါ။

ဆင်ခြေထောက်

၎င်းရောဂါအတွက် မရိုးမြစ်ကို ဆန်ပုန်းရည်ဖြင့် ပျစ်ပျစ် သွေး၍ လိမ်းကျံပေးပါ။

ဒူးခေါင်းကိုက်

ဒူးနာ၊ ဒူးကိုက်ဖြစ်လျှင် မရိုးစေးကို လိမ်းပေးပါ။ ပို၍ ကောင်းသည်ကား ရှိန်းခိုဖြင့်ချော၍ နှစ်ရက်သုံးရက်တစ်နေ့ သုံးကြိမ်ခန့် လိမ်းပေးက ပိုကောင်းသည်။

ချောင်းဆိုး

မရိုးရွက်ကိုစင်ကြယ်အောင်ပြုလုပ်၍ သတ္တုရည်ညှစ်ပြီး လျှင် ဆားအနည်းငယ်ခတ်၍ ကြော့ဖွန်းတစ်ဖွန်းခန့်သောက် ပေးပါ။ တစ်နေ့လျှင် သုံးကြိမ်သောက်သင့်သည်။

တင်းဗိပ်

အမျိုးသမီးများတွင် အများအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသော တင်းတိပ်ရောဂါအတွက် အထူးထူးသောဆေးများကို လိုက်ရှာ ၍ ဈေးကြီးပေးဝယ်ယူသုံးစွဲကြမည့်အစား ဤနည်းကိုစမ်း၍

၂၄၈

မင်းခသင်္ဘာ

သုံးသင့်လှ၏။ ပျောက်ဖူးသူများသောဆေးနည်းဖြစ်ပေသည်။
မရိုးအစေးကိုဆား၊ နန္ဒင်းဖြင့်သမအောင် သွေးပါ။ ရေ
အနည်းငယ်ထည့်၍ သနပ်ခါးကဲ့သို့ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း လိမ်း
ပေးရမည်။

ပန်းနာ၊ ရင်ကျပ်

နာတာရှည် စွဲကပ်နေသော ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါ
အတွက် မရိုး၏အရွက်ကို အစေးဖြင့်ကျိတ်ခြေ၍ အခြောက်
ပြုလုပ်ပါ။ ၎င်းကိုအိုးစလောင်းတင် မီးမှိုင်းပြု၊ ၎င်းမှိုင်းကို ရှူ
ပေးရမည်။

ကင်းဆိပ်ပြေ

ကင်းကိုက်၍ အဆိပ်ကိုဖြေရန်ကား မရိုးအစေးကို ကိုက်
သည့်နေရာတွင်လိမ်းပေးပါ။ မရိုးမြစ်ကိုလည်း ရေဖြင့်သွေး၍
လိမ်းကျံပေးသော် ကောင်း၏။

အတွင်းလိပ်ခေါင်း

အပြင်လိပ်ခေါင်း၊ အတွင်းလိပ်ခေါင်းရှိရာတွင်အပြင်
လိပ်ခေါင်းသည် ဆေးကုသရာတွင် လွယ်ကူသော်လည်း
အတွင်း လိပ်ခေါင်းကား ခက်ခဲမှုရှိ၏။

ပထမချွေးအောင်းသော ပေါင်းသဖွယ်ပြုလုပ်ရမည်။ ၎င်း
အတွင်းတွင် အောက်ပါအတိုင်း စီမံ၍ ဆောင့်ဆောင့်ထိုင်ရင်း
စအိုဝကို မှိုင်းတိုက်ပါ။

မရိုးကိုင်း၊ မန်ကျည်းကိုင်းနှစ်မျိုးကိုမီးဖို၍ ၎င်းအပေါ်မှ
စမုန့်အဖြူကို ဖြူးပေးရမည်။

စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ

၂၄၉

ဆီးချုပ်ရောဂါ

ဆီးဖြူခေါက် ကြိတ်ထားသော အမှုန် မရိုးအစေ့ဖြင့် နယ်၍ ဆီးအိမ်နှင့် ဆီးအိမ်ပတ်လည်တွင် လိမ်းပေးမှုဆီးရွှင် ဆီးမှန်လာမည်ဖြစ်၏။

ပန်းနာရောင်ကျပ်

မရိုးပင်နှင့် ရေတံကောင်းကို အချိန်တူရောကြိတ်၍ မန်ကျည်းစေ့ခန့်အထုံးပြုလုပ်ပြီး အခြောက်ဖြစ်ရန် အရိပ်တွင် ထားပါ။ ၎င်းသည် ရင်ကျပ်၊ ပန်းနာရောင်ကျပ်ပျောက်ကင်း၏။

မျက်စိယား

မရိုးမြစ်အခြောက် ၁၂-ပဲသားကို ရေ၂၅-ကျပ်သားဖြင့် တစ်နာရီစိမ်ထားပါ။ ၎င်းအရည်ကို မျက်စဉ်းခတ်လျှင် မျက်စိ ယားခြင်း၊ မျက်လုံးကျိန်းစပ်ခြင်းတွင် ကောင်း၏။

နားကိတ်

နားကိုက်၊ နားပြည်ယို၊ နားအူသော ဝေဒနာများအတွက် မရိုးရွက်ကို ထောပတ်သုတ်ပြီး မီးပြပါ။ ပူပူနွေးနွေးရှိသော် နားတွင်းသို့ အရည်ညှစ်ချလျှင် အထက်ပါရောဂါများပျောက်၏။

သွားပိုးစား

မရိုးစေ့နှင့် တောင်မရိုးခေါက်ကို ကြိတ်လျက်သွားပိုး စားရာတွင် ဖြည့်သိပ်ပေးသော် သွားပိုးများကို နိုင်၏။

အစပြားရောဂါ

မရိုးအမှုန် မန်ကျည်းစေ့ခန့်ကို ပျားရည်တစ်စွန်းဖြင့် နေ့စဉ်မှီဝဲပါက သွေးမျှသန်ခြင်းနှင့် ဖြစ်စေ အနာကြီးရောဂါ

၂၅၀

မင်းသော်တာ

များ ပျောက်ကင်း၏။

မရှေ့ပင်

၎င်းဆေးပင်သည် ကချင်ပြည်နယ်တွင် ရှိ၏။ နာမည်ကြီး လှသော အပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းဆေးပင်၏ တန်ခိုးသတ္တိ ရှိပုံ ထူးခြား ပုံမှာအောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဆိပ်စား တောက်စား

အစာတစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုးမတည့်၍ ဖြစ်စေ၊ တစ်ခုခုနည်း ဖြင့် အစားကြောင့် တောက်လျှင် မရှေ့ရွက်ကို ဝါးစားလိုက်ပါ။

အဆိပ်ပြေဆေး

မြွေ၊ ကင်း အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါများကိုက်၍ အဆိပ် သင့်ခဲ့မှု အရှေ့ရွက်ကို ဝါးစားပါ။ အရွက်ဝါးပြီး အဖက်ကိုပင် ဖြစ်စေ၊ အရည်ဖြစ်စေ အဆိပ်သင့်ရာတွင် ထိပ်ဝကို ချန်၍ လိမ်းပေးအံ့ပေးရမည်။

ထိခိုက်မှား

သွေးထွက်သော ဒဏ်ရာများအတွက် မရှေ့ရွက်စားပါ။ ၎င်းအရွက်ဖတ်နှင့် အနာတွင် အံ့ပေးပါ။ ပြီး၏။